

Kč 12,90 / Sv. 025
Slov. Sk 14,50 / Nëm. DM 2,00

BASTEI

MOBA

G.FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

BASTEI
MOBA

Sebrali mi peníze, koně a zbraně.
Ale nemohli mi zabránit, abych
dále nehledal své bratry,
kteří zmizeli ve městě...

Vlci města

MOBA BASTEI MOBA

G.F. FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Vlci města

Nejdřív jsme poslali bratra Kirbyho do El Tummy. Protože jsme neměli peníze, museli jsme mu dát trochu zlatého prachu, který jsme si přinesli z opuštěného španělského dolu. Věděli jsme moc dobře, že tady, po obou stranách hranice, bylo velice nebezpečné ukázat jen jediný dolar, stříbrné peso nebo i jen náprstek zlata.

Ale náš Kirby byl typ, který dokázal v momentě vyprázdnit přecpaný lokál. Ačkoliv se raději spoléhal na své mohutné pěsti a sílu svých svalů, rozhodně nebyl hloupý a dokázal docela rychle zacházet i s revolverem. Byl téměř tak rychlý jako já. Takže, když jsme ho poslali do El Tummy, aby za ten zlatý prášek nakoupil potřebné věci, mysleli jsme si, že za tři dny bude zase zpátky.

Leccos už nám chybělo. Náhodou jsme v opuštěném španělském dole narazili na novou zlatou žílu. To bylo před mnoha týdny. A nechyběly nám jen potraviny; od těžké práce jsme měli rozedrané šaty.

Takže jsme čekali na Kirbyho návrat – na spodní prádlo, tabák, brandy a spoustu dalších věcí.

Když uběhly tři dny, mysleli jsme si, že si Kirby v El Tummy užívá s nějakou holkou. No, to jsme mu přáli!

Nepřišel ani čtvrtý den. To nás napadla dlouhotrvající partie pokeru, protože Kirby už jednou hrál poker bez přestávky tři noci a dva dny.

Ale když se k dolu nevrátil ani po pěti dnech, začali jsme si dělat starosti.

A šestého dne se vydal na cestu bratr Tom ...

Jestli se Kirbymu něco stalo, pak byl Tom tím pravým mužem, který by dokázal všechno uvést do pořádku. Tom byl se svou třicítkou nejstarším potomkem Starretů. Za války to dotáhl až na kapitána texaské brigády. I když byl stejně tvrdý a silný jako Kirby, byl z nás všech nejklidnější a nejrozhovornější – prostě člověk, který se nejprve snaží věci řešit pokojnou cestou.

Když odjel, dny se mi strašně vleuly a noci ještě víc. Ale měl jsem pořád na paměti Tomova slova, která pronesl, než odjel na svém zjizveném mezkovi, aby se podíval po Kirbym.

„El Tuma je pěkně nebezpečná díra. To už jsem věděl dávno. Jenže je to široko daleko jediné město, odkud se můžeme zásobit vším potřebným. – Kirby se zřejmě dostal do nějakých problémů. – A jestli zůstanu pryč déle než čtyři dny, pak jsem se dostal asi do stejné bryndy jako on. – To si potom dávej dobrý pozor, hochu! – Ne abys jel jako tele do El Tuma a vyptával se tam na bráchy! – Protože jestli tam ti hombres tvým bráchům něco provedou, tak ti bude stačit jenom ceknout, že jsi Starret a hned budeš v kaši. Naštěstí se Kirbymu ani mně nepodobáš. – Když se na tebe člověk podívá, vážně zapochybuje, jestli máme stejné rodiče. – Ale já si ještě moc dobře pamatuju, jak ses mámě narodil. A po našem tátovi máš mateřské znamínko na levém rameni – zrovna na tom místě co on. Takže nejsi žádné kukaččí mládě, co se k nám vetřelo.“

Se smíchem po těch slovech odjel. Často si mě dobíral tím, že vypadám docela jinak než ostatní Starretové. – Moji bratři byli opravdoví Texasané: světloucí, modroocí a trochu pihatí.

Já jsem byl naopak tmavý jako Komanč, měl jsem černé vlasy a šedozelené oči.

A tak jsem čekal čtyři dlouhé dny a pořád jsem myslel

na Tomova slova.

Pak jsem se vydal na cestu i já – nasedl jsem na Pinta a vyjel jsem.

Nejprve jsem musel k Rio Grande, protože ten starý španělský důl, ze kterého jsme brali zlato, ležel v Mexiku. Ani nám nepatřil.

Sledoval jsem Kirby ho a Tomovy stopy. Byly rozeznat tu a tam a snadno je bylo možné najít, protože jsem znal směr. Kromě toho jsem byl ve čtení stop tak zkušený jako Komančové. Jiný by z těch stop sotva poznal víc.

Když jsem po dlouhém klusu dojel k řece, byla už noc. Na druhém břehu byl Texas. Ve dne bych na druhé straně Rio Grande možná spatřil El Capitan Peak. Ležel ode mne asi osmdesát mil rovnou na severozápad. A za čistého vzduchu ho bylo možné vidět.

Jenže byla noc a na druhé straně zářila světla El Tumu. Věděl jsem, že bratři na tomto místě přebrodili řeku.

Odtáhl jsem svého koně stranou a jel jsem po proudu. Asi po pěti mílích se mi zdálo, že jsem našel místo, kde jsem se mohl odvážit přejít přes řeku. Najít takové místo nebylo vůbec snadné, protože řeka byla na mnoha místech bahnitá nebo plná naplaveného písku. A obojí bylo velice nebezpečné.

Když jsem Pinta nasměroval do vody, svítil už měsíc a v jeho záři se Rio Grande třpytilo.

Vjel jsem s Pintem do řeky asi na padesát yardů.

Pak se k řece přirýtko několik jezdců a čísi ostrý hlas mi španělsky přikázal, abych se obrátil.

Jenže na to jsem neměl ani pomyslení a popohnal jsem koně rychleji vpřed. Měl ještě pod kopyty dno, ačkoliv bylo už dost blátivé a zvíře se po něm pohybovalo jen s námahou.

Když ten chlap za mnou zopakoval svůj příkaz, zavolal jsem na něj přes rameno, ať mi vleze na záda a že nejsem

hlupák, abych poslouchal bandity.

Když zazněly první výstřely, seskočil jsem z koně do vody.

Přitom jsem zaslechl, jak jedna střela zasáhla koně.

Plavat v té bahnité řece nebylo vůbec jednoduché.

Kolem mne svištěly kulky.

Ponořil jsem se a zbavil jsem se opasku se zbraněmi a holínek. Totéž jsem udělal s dvěma kilogramy zlatého prachu – s celou naší kořistí, kterou jsem s sebou vzal, protože jsem nevěděl, jestli se do Mexika ještě někdy vrátím.

Myslel jsem, že náš Kirby vyplenil nějaký lokál, že se tam porval s tuctem chlapů a že si za to odpykává dost vysoký trest.

Abych to zkrátil: oné měsíčné noci jsem měl dost velikou smůlu. Když jsem přišel o koně, musel jsem – abych se v té bahnité řece neutopil – nechat plavat všechno, co mi překáželo.

Dostal jsem se ven. Ať se ti chlapi snažili sebevíc, kulky mě nezasáhly. Možná, že dokonce zjistili, že jedu ze starého dolu a že musím u sebe mít nějaké zlato.

Ale nedostali ho.

Dostala ho řeka.

Když jsem byl konečně na druhé straně, nebylo to do města pět, ale určitě osm mil. To mi celkem vyhovovalo, protože jsem se musel zbavit všeho, co by nasvědčovalo tomu, že jsem přešel přes řeku.

O míli dál jsem narazil na prázdnou rybářskou chatrč.

Když jsem se pozdě odpoledne blížil ze severu k El Tumě, nikdo by na mně nepoznal, že jsem se minulou noc tak důkladně vymáchal. Byl jsem zaprášený a na holých

nohou jsem měl sandály. Vypadal jsem jako zpustlý tramp.

Hned u vchodu do města jsem narazil na podivného muže. Okousával smaženou kukuřici, přežvykoval a ani v klidu nezavřel masitá ústa. Pozoroval mě malýma černýma očkama.

Ten muž byl menší než já, ale určitě o deset kilogramů těžší. Hlavu měl porostlou hustými kučeravými vlasy. Na ušpiněné vestě mu visela rezavá šerifská hvězda.

„Nono, kdo to k nám jde? Koho to tady máme?“ zeptal se ten chlapík, přežvykujíc kukuřici.

„Pane,“ odpověděl jsem zdvořile, jak se sluší na trampa, „jsem Jim Jones a kůň mi posel na nějakou neznámou nemoc.“

Podíval se mi na nohy, které vězely ve starých rybářských sandálech. Všiml si, že v sandálech ještě nejdu dlouho. Protože to už bych měl nohy pěkně zřízené. Uvěřil mi tedy, že jsem jezdec. V tomhle kraji se totiž lidé dělili do dvou skupin: na ty, kteří se hrdě nesli v sedle a ty, co chodí pěšky.

„No dobrá,“ zamumlal, „to se může stát každému, že přijde o koně. Měl jsem kdysi psa. A ten najednou posel a já nevěděl proč. Jenže do našeho fajnového města si nepustíme každého obejdu. – El Tuma je jako nóbl dáma nebo seňorita, která by nerada dostala vši. – Nebo snad máš peníze, aby ses mohl postarat o živobyті?“

Když se mě zeptal na peníze, v černých očích se mu zalesklo.

Zasmál jsem se a rozhrnul jsem košili.

Tu spatřil, jak se mi na zlatém řetízku na prsou houpe zlatý dvacetidolar.

„Tohle byl až dosud můj talisman,“ vysvětlil jsem. „Vždycky jsem ho u sebe měl a vždycky se mi moc hodil, protože život je rozmarňý, jako krásná ženská. – No tak

co, smím do vašeho města, pane?“

Protože viděl, že nejsem ozbrojen, nechal mě s blahosklonným posunkem projít.

Když jsem ho těsně míjel, zakručelo mi v břiše.

„Tumáš, hombre!“ vyštěkl a bleskurychle mi hodil zpola okousanou kukuřici. Aby mě netrefila do tváře, musel jsem ji chytnout ve vzduchu. Byl to čistě reflexivní pohyb.

Ale šerif se s plnou pusou smál na celé kolo. V očích mu zase zajiskřilo.

„No tak jo, dokud máš peníze, můžeš ve městě zůstat,“ řekl. „A tu kukuřici můžeš dojíst.“ Poslední větu pronesl blahovolně jako dobrodinec.

Ale věděl jsem, že bych ho urazil, kdybych se do ní nezakousl.

A tak jsem mu to učinil k vůli. Viděl, jak jsem se zuby zaryl do ohlodané kukuřice, a to byl přímo balzám na jeho samolibost.

Protože jsem chtěl zjistit, co se stalo s mými bratry, musel jsem se porozhlédnout v největším lokále ve městě. Moc dobře jsem Kirbyho znal, ten zašel určitě do toho nejdražšího a nejluxusnějšího lokálu, aby si tam vedle skleničky dopřál i něco z dalších rozkoší.

Nastal večer. V domech a chatrčích se rozzíhala světla a dokonce i z komínů nejchudobnějších chalup z adobe se začalo kouřit. Před salómem, o kterém jsem si myslel, že by mohl vyhovovat Kirbyho požadavkům, stálo několik osedlaných koní a dvě lehké bryčky. Na odstavném místě nákladních vozů před městem jsem zahlédl celý konvoj vozů.

V lokále bylo už téměř na dva tucty hostí, když jsem se protáhl lítacími dveřmi dovnitř a rozhlédl se kolem sebe.

Juj, všechno tady bylo vážně nóbl! Tohle nebyla žádná podřadná špeluňka. Stěny tady byly naličeny na bílo, visely tu staré španělské lustry kovotepecké práce,

mexické koberce – do bíla vydrhnuté stoly, židle i prkna podlahy. Na ní byl nasypán bílý písek.

Z velké místnosti pro hosty bylo možné dostat se do vedlejších, ve kterých jste si mohli zahrát ty nejrůznější hry.

Mě zatím zajímalo jen občerstvení, které se podávalo zdarma.

Když jsem šel kolem dlouhého baru, objednal jsem si pivo a ze stolu s občerstvením jsem si zobl krutí křídlo. Není na něm zrovna málo masa, ale pro mne to nebylo víc než hubené holubí stehýnko.

Když jsem si bral podruhé, objevil se vyhazovač. Věděl jsem to hned, protože vypadal jako bývalý zápasník – poznamenaný mnoha souboji, ale přesto ještě dost při síle, aby se nebál rvačky.

„Ukaž prachy, amigo,“ řekl.

Usmál jsem se na něj. Nechtěl jsem hádku. Proto jsem zase rozhalil košili a nechal jsem ho, aby se koukl na dvacetidolar.

„Tak fajn,“ zavrčel. „Moc to ale není. Vypadáš, jako by ses chtěl nacpat jídlem za třicet dolarů. Drž se hezky zpátky. Tenhle stůl nemá sloužit k tomu, aby ses nacpal na měsíc dopředu. – Rozumíš?“

„Si,“ řekl jsem zdvořile. Strašně rád bych se zeptal na bratry. Jenže jsem si netroufal. Byl jsem si jistý, že bych si tím pořádně zavařil. Ale na rvačku to tady nevypadalo. Už jsem viděl nejeden lokál, který zřídil můj bratr Kirby a věděl jsem, jak to tam vždycky vypadalo i několik dní potom.

Napil jsem se z druhého piva a odvážil jsem se pak na skleničku ohnivé vody. Nejhorší hlad jsem zahnal, měl jsem tedy dobrý základ. Protože jsem už hezkých pár týdnů neměl alkohol, projel mi ten dryák, co jsem dostal, krkem, jako rozpálený olej rovnou do žaludku.

A pak jsem dostal chuť něco provést. Odepnul jsem zlatou minci z řetízku a rozměnil ji. Ze strany ke mně přistoupil vysoký, tmavý a štíhlý muž. Vypadal jako španělský šlechtic, hidalgo – jako potomek dobyvatelů.

Viděl, jak mi barman dává za zlatou minci spoustu drobných. – Pak – když jsem si drobné schoval – řekl mi onen don: „Jsem Socorro Concho, majitel. To, že u sebe ještě máte takovou zlatou minci, amigo, je v těchto zlých časech přímo zázrak. – Máte takových víc?“

Zeptal se žertem. Ale v očích měl výraz napjatého očekávání.

Vynasnažil jsem se usmát co nejprhloupleji.

„Och,“ řekl jsem, „to by bylo fajn, kdybych měl ještě pár takových penízků, pane Concho. – Nebo vám mám říkat señore?“

„Jsem Američan,“ odpověděl. „Říkejte mi pane Concho. No, kdo by takových mincí neměl rád víc?“

„To bylo dědictví,“ řekl jsem zase co možná nejhlopěji, „a jestli tady vyhraju peníze, doufám, že mi ho váš zaměstnanec zase prodá, abych si ho mohl zavěsit zpátky na řetízek – myslím sem.“

Ukázal jsem mu opět obnaženou hrud'. V houštině, kterou byla porostlá, se zaleskl zlatý řetízek a muž poznal, že i když prohraju všechny peníze, ještě pořád ze mne něco kápne.

Udělal rukou pohyb, jako by mě zval dovnitř.

„Můj podnik je vám k službám, příteli! – Je tady ještě malý ruch. Ale to se rychle změní. Brzy tady bude pěkně živo. A vrcholem večera bude moje sestra Dolores, až nám všem zazpívá svoje písničky.“

S tím mě opustil. Byl jsem pro něj s dvaceti dolary a tenkým zlatým řetízkem příliš malým soustem. To přenechal svým lidem. A neměl těch pěkně drsných chlapíků ve svém podniku zrovna málo.

To jsem zjistil velice rychle, když jsem se vydal do velké hrací místnosti. Tam čekalo na tucet bankéřů, krupiérů a rozdavačů karet na hru z ruky na hosty.

S hrstkou dolarů jsem se loudal od stolu ke stolu a velická místnost se pomalu zaplňovala. Přicházeli kovbojové, vozkové, lidé z dolů a spousta hostů, jejichž zaměstnání člověk mohl jen tušit. Většina z těch chlápků sem přes Pecos utekla před zákonem.

Ale bylo tady i hodně hostů z Mexika, které bavilo, když je tady – odírali z kůže. Byli to pašeráci, bandité a synové bohatých farmářů.

El Tuma bylo jediné město v okruhu padesáti mil, které mohlo všem těmhle pochybným existencím něco nabídnout.

Takže jsem se loudal s hrstkou dolarů sem tam. Občas jsem si vsadil, hodil kostkou. Při farau jsem si svůj kapitálek zdvojnásobil. Měl jsem už třicet šest dolarů a s nimi jsem zamířil ke stolu s ruletou.

O já, přímo mě pálila země pod nohama. Nejraději bych se těch lidí tady vyptával na bratry.

Opatrnými vklady jsem to za dvě hodiny dotáhl na padesát sedm dolarů a přešel jsem od rulety k farau a odtamtud ke kostkám.

Protože jsem dělal i přestávky a sázel jen tehdy, když mi to radil instinkt, jen tak mimochodem – a protože jsem se vyznal – dost jsem se toho zjistil.

I šerif, který mě při mém příchodu „pozdravil“, se tady objevil. Slyšel jsem, že ho oslovují Brett Jeffreys.

Profesionální hráči, kteří všichni hráli za podnik, začali nemilosrdně obehřávat opilce.

Dvakrát se stalo, že hosté začali namítat, protože se jim něco nezdálo v pořádku. Tu přišli vyhazovači a všechno zase velice, rychle dali do pořádku. Hlupáci, kteří se odvážili v tomhle vlčím doupěti vzdorovat, byli drsně

vyhození ze dveří ven.

Horší to bylo, když jeden divoký hoch z Brazosu vytáhl revolver a chtěl zastřelit muže, který rozdával na Black--Jacka.

Bleskurychle dostal kulku do břicha, takže ani nestačil říct, proč vyskočil a vytáhl kolt. Převalil se na stůl a zemřel.

Když ho vynesli ven, brzy se zase všechno rozběhlo jako předtím. Z něčeho takového si tady očividně nedělali těžkou hlavu.

Krátce před půlnocí přišlo ještě tucet mexických banditů a přineslo velký ranec plný stříbrných pesos.

V té chvíli jsem prohrál u rulety posledních pět dolarů a byl jsem švorc. Tiše jsem zaklel a říkal jsem si, že jsem pěkný hlupák, že jsem nepřestal u těch sedmapadesáti dolarů.

Polilo mě horko, když jsem si pomyslel, že jsem riskoval a prohrál všechny naše peníze možná bezdůvodně. Co když jsou už teď bratři na cestě zpět a já jsem na ně měl raději počkat v dole? Bylo tu tolik možností!

A já byl švorc. Tak švorc, jak jen tramp může být.

Co teď?

Náhle všechen hráčský ruch ustal a rozhostilo se ticho jako v kostele. Hodiny odbíjely dvanáct.

Ve velké místnosti začaly hrát kytary, k tomu jemný hlas trubky a dvě hbité ruce začaly bušit do bubínků.

Pak zazněl vzrušující hlas. Byl to ženský hlas, hebký jako černý samet, ale zároveň jako hvězdná noc, kdy je cítit všechny vůně a kdy je slyšet jemný vánek v korunách stromů.

Nevím, jestli ta slova dobře vystihují onen hlas. Byl to prostě hlas, při jehož zvuku jste rázem věděli, že ta, jíž patřil, musí být jedinečně krásná.

Všichni hosté naslouchali jako přikovaní. Dokonce i

nejhazardnější a nejhorlivější hráči přestali. Velký vklad pokeru byl na chvíli docela zapomenut.

Pohyboval jsem se opatrně podél stěny k východu, protože jsem chtěl – ba co víc – musel,! – vidět tu, která zpívala. Bylo to silné nutkání.

Naštěstí jsem se v sandálech mohl pohybovat docela neslyšně. Jinak bych asi vzbudil nelibost všech kolem. V průchodu stálo samozřejmě několik přihlížejících, kteří měli to štěstí, že nejen slyšeli, ale i viděli. Podařilo se mi nakouknout přes menšího chlapíka.

Poprvé v životě jsem spatřil Dolores Conchovou. Ano, byla stejná jako její hlas: krásná, tmavá, nádherná jako hvězdná noc a bezedná jako moře.

Taková žena!

Procházela mezi stoly a zpívala za doprovodu kytar a trubky. Tu a tam udělala několik tanečních pohybů, zvedla paže, otočila se a zaklapala kastaněty.

Černé vlasy měla převázané červenou stuhou a oči jí svítily zeleně. Dosud jsem nevěřil, že by člověk mohl mít tak zelené oči.

Když skončila a zmizela ve dveřích, nastalo na chvíli ticho. Muži se museli nejprve probrat a vrátit se do reality.

Pak vypukla vřava, tleskali jako zběsilí a dupali nohama. Jenže ona se už nevrátila.

Zůstala nedosažitelná – jako nádherný sen, který není možné vrátit.

I já jsem se probral, dokonce dost rychle, protože na rameno mi zaťukal čísi prst a hrubý hlas řekl: „Hombre, už určitě nemáš v kapse ani cent. Tak se pakuj ...“

Podíval jsem se na něj. Byl to jeden z oněch pistolníků, kteří pracovali pro tenhle lokál.

„To nejde, brácho,“ řekl jsem. „Radši bych si šel dát dvacet, jenže musím tady ještě něco vyřídit. – Dej mi pokoj, hochu!“

Určitě nebyl mladší než já, a tak ho pravděpodobně rozzlobilo, že jsem mu řekl „hochu“.

Jeho ruka sjela ke koltu, chtěl ho vytáhnout a praštit mě s ním po hlavě, nebo mi zavrtat hlaveň do žaludku.

Jenže já jsem se už jako malý kluk naučil vyrovnat se svým starším bratrům. Nikdo – ani můj úhlavní nepřítel – by o mně nemohl říct, že jsem byl někdy pomalý.

A tak jsem ho vzal sice holou, ale pevnou pěstí. Zbledl a musel se opřít o zeď. Nechal kolt. Zasmál jsem se na něj a pokračoval jsem v chůzi. Věděl jsem, kam kráčím. Mířil jsem ke dveřím, v nichž před pár minutami zmizela zelenooká Dolores Conchová.

Jenže já jsem nechtěl za ní. – O, ne! Už jako malý chlapec jsem se naučil oddělovat práci a zábavu. A teď jsem tady měl jistou práci.

Podařilo se mi proklouznout dveřmi dřív, než se mě pokusil zadržet některý z dalších vyhazovačů. To mi vyhovovalo, protože jinak by to způsobilo zbytečný rozruch.

Dveře bylo možné z druhé strany zajistit silnou závorou. Na tu krásná Dolores zapomněla – nebo to nepovažovala za nutné. Zasunul jsem závoru a vydal jsem se vyřídit svou práci. Kráčel jsem osvětlenou chodbou.

Pana Soccora Concha jsem našel v nádherně zařízené pracovně, ve které by se dobře cítil i profesor z Bostonu nebo třeba i opravdový lord.

Soccoro Concho seděl u psacího stolu, za který by se nemusel stydět ani král nebo prezident Unie.

Zíral na mě užasle, protože jsem vešel tak bez okolků a jen jsem se na něj usmál.

„Pane Concho,“ zamumlal jsem. „Brzy mi prominete, že jsem sem tak vtrhl. Jen co uslyšíte mou nabídku k obchodu poznáte, že jsem člověk, který by vám mohl každý měsíc přinést neméně než tři tisíce dolarů navíc.“

„No fajn,“ řekl suše, zvedl opět ruku z desky psacího stolu a sáhl do umně vyřezávané dřevěné skříňky, aby si vzal kvalitní doutník.

„Tuhle značku,“ řekl jsem, „mám taky rád.“ A taky jsem sáhl do dózy a posloužil jsem si. Zapálil jsem si doutník a vyhledal jsem si pohodlné křeslo.

Když jsem se posadil, otevřely se dveře.

Horlivě a trochu nervózně se sem nahrnuli tři muži s revolvery připravenými ke střelbě. Concho jim ale nebezpečně klidným, až nedbalým hlasem, za kterým se skrýval všechen jeho vztek, řekl: „Kdyby tenhle byl jeden ze Starretů, mohl by mě už dávno zabít. – Za co vás tak dobře platím, vy padavky ? Zdá se mi, že se tady u mě máte až moc dobře! Jste jako lenivé kočky. Ty už taky nečíhají na krysy a myši. – Asi vás pošlu k čertu! Ven! Padejte, vy bando líná! Ven!“

Odtáhli pryč jako spráskaní psi.

Tvář jsem měl naštěstí schovanou v cigaretovém dýmu, když řekl jméno Starret.

Takže byl v čemsi namočený a věděl, že jsou tři bratři Starretové. Moji bratři Tom a Kirby se tady museli dostat do nějaké šlamastiky a jeden z nich asi ve vzteku řekl, že jsme tři a že se jeden z nás pomstí.

Jaké štěstí, že jsem se ani v nejmenším svým bratrům nepodobal. Kirby a Tom si byli podobní, a tak ti darebáci tady čekali, že stejné to bude i se třetím Starretern.

Když se Soccoro Concho zase obrátil ke mně, už jsem se ovládl a nemusel jsem výraz své tváře skrývat za oblak kouře z doutníku.

„No tak,“ vyzval mě. „Co jste to povídal o těch třech tisících dolarů navíc?“

Už jsem se neusmíval, protože jsem nechtěl, aby mě měl za nějakého mladíčka, ale za drsného chlapa, kterým jsem také byl. Řekl jsem naprosto suše:

„Vaši hráči vás okrádají a jistým lidem vyplácejí výhry, které jim ve skutečnosti nepatří. – Proč asi?“

Na chvíli zavřel oči.

„Důkazy?“ zeptal se nebezpečně klidně.

„Strávil jsem v herně asi čtyři hodiny,“ řekl jsem. „A mám oči. – Dokonce i šerif – Brett Jeffreys se asi jmenuje – patří k těm, kterým se vyplácejí výhry bez toho, aby k nim přišli v ruletě, v kostkách, při farau nebo jinde. Odhaduj u, že dostal asi stovku dolarů. A potom je tady ještě takový křivonohý skřítek. Ten si odnesl nejvíc nezasloužených výher. Máte na vybranou – buď mi uvěříte a uděláte mě šéfem ve svých hernách, nebo se necháte okrádat dál. – Když mi dáte tisíc dolarů měsíčně a k tomu bydlení a jídlo zadarmo, ušetříte určitě tři tisícovky dolarů – ledaže bych vás začal okrádat i já. Ale to by ode mě bylo moc hloupé. – No, pane Concho?“

Žasl, ale oči přitom zamhouřil. A pak začal jednat.

Vstal, zamířil ke dveřím a prudce je otevřel. Zvolal jméno jakéhosi muže, hned dostal odpověď a požádal, aby mu zavolali Mika Benneta.

Brzy nato se přiloudal vychrtlý křivonohý mužík.

Takže tohle byl Mike Bennet.

Držel klobouk v ruce a řekl: „Pane Concho, přál jste si se mnou mluvit?“

„Pojď blíž, Miku!“ řekl Concho a počkal, až se ta mumie zastavila těsně před jeho psacím stolem.

Concho uchopil nůž na dopisy, který nebyl ve skutečnosti ničím jiným, než dýkou ostrou jako břitva. Ukázal jí na Mika Benneta a zeptal se ho:

„Miku, na čí straně stojíš?“

„Na vaší, pane – jenom na vaší,“ pospíšil si Mike s ujištěním a uklonil se přitom.

Soccoro Concho se usmál a ukázal přitom blýskavé řady zubů.

„To je fajn,“ řekl. „Tak mi pověz, jak dlouho už necháváš moje hráče a krupiéry vyplácet výhry, které se nekonaly! – No, tak mi to pověz, jako přítel příteli!“

Vypadalo to, jako by se Mike Bennet ještě více zmenšil, jako by ještě o pár coulů seschl. Snad by se i pokusil uniknout nějakou myší dírou, ale ať hleděl na zem a otáčel hlavou sebevíc, žádnou nablízku nezahlédl.

Po chvíli pochopil, že musí s pravdou ven.

Zíral na dýku v Conchově ruce.

„Přinutili mě,“ přiznal pak. „Já jsem přece chudák – jenom obyčejný chemik a lékárník. Co jsem měl dělat? Ti drsníci by ze mne stáhli kůži a přibili by mě za uši na vrata stodoly. – Musel jsem je poslechnout. – To přece chápete, pane Concho, ne?“ zeptal se téměř plačíc.

Soccoro Concho, který v mládí docela jistě dovedl obratně zacházet s nožem, držel teď dýku jen za špičku mezi prsty.

Byl si jist, že by ji mohl mrštit takovou silou, že by se Miku Bennetovi zaryla do srdce až po rukojeť.

Ale nehodil.

Namísto toho se zeptal: „Kolik jsi každý večer otočil?“

„Ne každý večer,“ namítl Mike Bennet. „Jen tehdy, když bylo v herně dost lidí. A pak to bylo vždycky kolem tří stovek. Mohl jsem si nechat pět procent. Zbytek – ze tří stovek tedy dvě stě osmdesát pět – jsem musel odevzdat Rio-Carlosovi. Ten je rozděloval ... Jenže jsem v tom nejel sám. I Brett Jeffreys a dva tři další kamarádi Rio-Carlose dostávali vyplacené výhry, které jim vůbec nepatřily. – Co se mnou uděláte, señore?“

„Neříkej mi señore,“ vyštěkl Soccoro Concho. „Jsem americký občan a můj otec byl, k čertu, rodilý Angličan z ostrovů. – Jsem pro tebe pan, a ne señor.“

Zuřil ještě víc než kvůli onomu podvodu.

„Padej odsud, Miku!“ zavrčel nakonec. „A nechod’ mi

hned tak na oči! – Odprejskni!“

To nebylo tomu chlapíkovi třeba říkat dvakrát. Vyklouzl ven a nezapomněl dveře co nejtíšeji zavřít.

Jenže Soccoro Concho se teď docela přestal ovládat. Vyskočil, jako by ho někdo píchl horkou jehlou. „Já je všechny zabiju!“ zasyčel. „Zabiju všechny, co mě podvedli. A potom si zavolám nové...“

„Budou to zase stejní podšívkové,“ přerušil jsem ho chladně a stroze. „Podvádějí, kde jen můžou, jakmile jsou hosté opilí. Ve prospěch podniku každému hlupákovi vyprázdní kapsu. Když takové lidi zaměstnáte, musíte počítat s tím, že vás podvedou stejně. Ten problém se dá vyřešit jedině tak, že nad ně dosadíte kontrolu. – Rio-Carlos byl špatný hlídací pes. Já bych byl lepší. – No tak?“

Měl na vybranou.

„Ano,“ řekl pak zamyšleně. „Mám spoustu jiné práce a nemohu se o provoz tady starat tak, jak by bylo třeba.“

V té chvíli se otevřely dveře, kterých jsem si dříve nevšiml, protože byly v tmavém výklenku a navíc šikovně zamaskovány tapetou.

Vešla Dolores Conchová. Měla na sobě pořád ještě ony červené šaty, ve kterých vystupovala a okouzlovala hosty.

„Soco,“ řekla, „kdo je ten pán?“

Vstal jsem a uklonil jsem se jako džentlmen. To jsem dokázal dokonale, protože na Mississippi jsem mohl sledovat spoustu opravdových džentlmenů. A náš táta – když chtěl – se dokázal chovat jako anglický lord i mluvit, jakoby navštěvoval nějakou přední univerzitu v Anglii.

„Jones, Jim Jones, madam,“ řekl jsem. „Velmi lituji, že mě vidíte v takovéto situaci. Ale zase se jednou proti mně všechno spiklo. Často jsem, se dostal do svízelných situací a vždycky jsem měl útěchu, že jsem bezprostředně potom poznal nesmírně krásnou ženu. – A od této chvíle začalo mé štěstí.“

Pohlédla na mne beze slova, opět se obrátila ke svému bratrovi a řekla: „Dělá ze sebe žvanila, ale je to vlk, divoký, nebezpečný vlk. – Co chce, Soccoro?“

Soccoro Concho si mne důkladně prohlédl od hlavy k patě. Byl o něco menší než já, ale velmi pružný. Přestože byl štíhlý, měl spoustu svalů a ačkoliv byl o deset let starší než já, byl by docela určitě nebezpečným soupeřem.

Stále si mne prohlížel a já jsem pořád cítil, jak mnou proniká jeho pátravý pohled. Pak řekl své sestře, ale bylo to určeno i mně:

„Od této chvíle pro mě pracuje a nastupuje na místo Rio-Carlose Alvareze. A Rio-Carlose sám vyhodí. Jestli to nedokáže, nehodí se pro ten džob.“

Opět se obrátil k psacímu stolu, sedl si za něj a vyndal dvě stě dolarů. Přisunul je po desce stolu a řekl přitom:

„To je záloha, abyste se tady nemusel producírovat jako vandrák.“

Vzal jsem peníze a když jsem se obrátil ke dveřím, předstíral jsem, že mě něco napadlo. Zarazil jsem se a nakonec jsem se zase k němu obrátil.

„Docela dobře dokážu zacházet s revolverem,“ řekl jsem. „Je v tomhle městě obchod, ve kterém bych mohl koupit – dobrou zbraň – myslím nějakou solidní bouchačku, která už předtím patřila nějakému mistrovi ve střelbě? S takovými jsem měl zatím nejlepší zkušenosti. – Nebo máte snad něco na skladě vy? V takovém lokále se často stává, že někdo z nejrozumnějších důvodů nemůže zaplatit účet...“

Najednou se usmál, naklonil se na stranu a otevřel pravou nohou dvířka přihrádky psacího stolu.

To, co vyndal, byl kompletní zbrojní pás se solidním koltem v pouzdře. Mosazné patrony v poutcích pásu byly ještě dobře naolejovány.

Položil opasek, pouzdro i zbraň před sebe na stůl.

„Tohle by bylo něco pro vás,“ řekl suše. „Patřilo to jednomu pistolníkovi, který se dostal do křížku s Rio-Carlosem. – Teď už ten chlapík odpočívá na hřbitově. No, ten vážně nemohl zaplatit účet. Ten kolt je práce na míru a jeho pažba je vykládaná stříbrem. Zbraň je krásně cizelovaná. Prodám vám ji. Takže jste dostal zálohu celkem tři sta dolarů. – Doufám, že si ty peníze také vyděláte. Je to roční mzda kovboje, Jime Jonesi, je vám to jasné?“

Jeho slova ke mně pronikala jakoby z nesmírné dálky. Sotva jsem je slyšel.

Zíral jsem na kolt, protože tuhle zbraň jsem znal. Patřila mému otci a Tom, který byl z nás nejstarší, ji od táty dostal. Bylo to v posledním roce války, když našel tatú umírajícího v lazaretu.

Zíral jsem na zbraň mého bratra Toma Starreta.

Zřejmě to bylo moje štěstí, že jsem bafal z doutníku a kouř opět trochu zakrýval můj obličej a alespoň skryl zajiskření v mých očích.

Ale rychlé oddechování jsem potlačit nedokázal.

Stál jsem a zíral jsem na zbraň.

Přitom mi až teď pořádně došlo, co Soccoro Concho řekl: „Patřilo to jednomu pistolníkovi, který se dostal do křížku s Rio-Carlosem. – Teď leží ten chlapík na hřbitově.“

Ano to byla ta slova a neznamenalala nic víc a nic méně, než že můj bratr Tom je mrtev.

Bože můj, jak v té chvíli nedat na sobě nic znát?

Připadalo mi to nemožné. Nejraději bych se přes psací stůl na Soccora Concha vrhl, zabil ho a pak vyčistil tohle potkaní doupě.

Bezděky jsem silněji potáhl z doutníku, ale naštěstí jsem se hned natáhl po revolveru, takže se zdálo, že řeč mi vzal pohled na tu zbraň.

Na jazyku mě pálila spousta otázek. Věděl jsem však, že by mě jediná nesprávná otázka mohla dočista vyřídít.

Proto jsem se velice rychle ovládl. Už jsem nemusel hlavu skrývat v kouři z doutníku. Mohl jsem se odvážit podívat se na Soccora a Dolores Conchovy.

„Nádherná zbraň,“ řekl jsem a můj vlastní hlas mi připadal naprosto cizí, protože zněl docela lhostejně a neosobně.

Začal jsem si kolt prohlížet a točit jím. A protože jsem to s touhle zbraní nedělal poprvé, podařila se mi spousta šikovných triků. Dívali se na mne.

Pak Soccoro Concho přikývl a řekl: „No, Jime, vidím, že s tou věcíčkou umíte zacházet. Ale Rio-Carlos Alvarez to dokáže také. Vždycky si poradil se všemi, které v lokále zaměstnávám. – No, fajn! A co dál?“

„Nejprve se v obchodě obléknu. Až začnu se svou prací, nechci vypadat jako šupák. Můžete být klidný, pane Concho. U mě bude všechno v nejlepších rukou a zjistíte, že ve mně budete mít věrného zaměstnance.“

Zamířil jsem ke dveřím. A tam jsem se ještě zastavil.

Zase jsem dělal, jako bych si na něco vzpomněl. „Ještě něco, pane. – Předtím jste řekl, že bych vás mohl dávno zabít, kdybych byl jedním ze Starretů. – Co je s nimi ? To jméno jsem už slyšel. Myslíte ty bratry Starretovy od San Saba River?“

Pomalu jsem se otočil. Jen klid a projevit zájem, jaký musí mít chlapík jako já, když zaslechne známé jméno.

„Vy znáte Starretovy bratry?“ zeptal se.

Přikývl jsem. „Kdo je mezi východním Texasem a Mississippi nezná? Když ještě žil jejich starý, byli čtyři. Jednou jejich otec vyhrál v pokeru luxusní parník na

Mississippi – River-Queen. – Ta historka se zvlášť rozkřikla, protože...”

„Jak vypadá Jim Starret – Saquaro-Jim?“ přerušil mě nedočkavě Soccoro Concho.

Vrátil jsem se ode dveří a přiblížil jsem se o dva kroky k němu. Přitom jsem se škrábal ve vlasech za levým uchem a vypadal jsem dost užasle.

„No, jsou si velice podobní,“ tvrdil jsem. „Když už znáte jednoho Starreta, musíte poznat i ostatní. Všichni se velice podobají svému tátovi.“

„Má ten Jim Starret nějaké zvláštní znamení – jizvy nebo něco takového?“ Zase mě netrpělivě přerušil. Musel mít velice nahnáno z toho, že si mladý Starret běhá po svobodě. To ho znervózňovalo jako ukrytá nálož, kterou nemohl najít a o níž věděl, že jednou exploduje.

„Ne,“ řekl jsem, „nemá žádné zvláštní znamení – až na to, že vypadá jako jeho bráchové.“

Přikývl a já věděl, že mám jít. Celou dobu jsem cítil, jak mne ze strany pozoruje Dolores. Tušil jsem, že je to žena se zvláštním instinktem. Před tou jsem se musel mít na pozoru. – Současně jsem ovšem byl okouzlen její krásou, Byla to překrásná exotická květina.

Jenže možná jedovatá.

Vyšel jsem ven. Teprve tam mi začalo cukat v obličeji. Už jsem to nedokázal potlačit.

Kdyby mě viděli Soccoro a Dolores Conchovi teď, hned by poznali, kdo jsem. Nebo by alespoň poznali, že je nenávidím.

Můj bratr Tom je mrtev. Podle slov Soccora Concha ho musel zabít Rio-Carlos Alvarez.

Věděl jsem, jak byl Tom rychlý s revolverem. S tím, který jsem teď měl já.

A Rio-Carlos Alvarez ho přesto dokázal porazit. Jestli to byl férový souboj, musel být ten Rio-Carlos rychlý,

nesmírně rychlý.

A kde vězí Kirby?

Vyšel jsem z lokálu El Tuma postranním vchodem a hledal jsem nejbližší obchod. Našel jsem ho velice brzy. Ačkoliv už bylo dlouho po půlnoci, žádný z obchodů ve městě neměl zavřeno. Bylo to přirozené, protože v noci šly obchody daleko lépe než ve dne.

Lidé z okolních rančů, dolů a zapadlých táborů sem přijížděli nakupovat zásoby a výstroj nejrůznějšího druhu. V noci přicházeli i pašeráci z Mexika. A leckdo, kdo si chtěl vyjet z města a potřeboval nutné věci, mohl si je koupit i v noci.

Proto zůstávaly obchody tohoto pohraničního města na řece otevřeny tak dlouho. Teprve dvě hodiny po půlnoci obchodníci začali zavírat a otevírali zase následujícího dne dopoledne.

A tam jsem spatřil to děvče. Nejprve jsem ji považoval za velice mladičkou – tak sedmnáctku. Ale když se otočila od regálu, ve kterém přerovnávala košile a ohlédla se na mne, viděl jsem, že musí být stejně stará jako já. A všechno na ní bylo skvělé – přímo nádherné.

Byla světlovlasá a měla modré oči. Tvář měla živou a ústa poněkud široká a plná. Vypadala velice vitálně a energicky, jako by svůj půvab od malička vyvažovala mimořádnou aktivitou.

Nebyla to žádná Dolores Conchová – ó, ne! Tohle nebyla zázračná exotická květina s divokou sladkou vůní, která připravovala muže o rozum. Tahle dívka byla docela jiná. Byla jako svěží slunečné jítro, za kterého je všechno průzračné a čisté.

Její hlas zněl poněkud hrdelně a byl trochu drsný. A tak se dalo vytušit, že tahle kráska dovede vytáhnout i drápky. Podívala se na mne kriticky, šikmýma kočičíma očima.

„Co pro vás mohu udělat, pane?“

„Och, pro mne toho můžete hodně.“ Usmál jsem se svým roztomilým chlapeckým úsměvem. „Ale jistě byste nechtěla udělat všechno – aspoň ne, pokud byste se do mne pořádně nezamilovala. A to ještě pár minut potrvá, protože se přece musíme nejprve trochu líp poznat.“

Vůbec mi nebylo do žertování. Jenže jsem chtěl a musel hrát v tomhle městě jistou roli a k té patřilo, abych se nechoval jinak, než ostatní divocí a odvážní chlapi. A stejně tak to bylo i teď, u téhle dívky. Bylo by přímo nepřirozené, kdybych nevedl dvojsmyslné řeči.

Měla překrásné obočí. Teď svraštila ty oblé čárky, které byly mnohem tmavší než její vlasy.

„Pane,“ řekla, „chápu, že jste si přišel pro spodní prádlo. To můžete klidně dostat. Ale jinak mi nemusíte dokazovat, jak jste vtipný.“

Teď se mi zalíbila ještě víc. Vypadala, že je pěkně ostrá. A přitom byla svěží a půvabná jako sluneční svit na jarní louce pokryté rosou, jako krev a mléko, med a vlahý vánek, který přináší nádherné vůně.

„No fajn,“ řekl jsem, „tak mi dejte spodky, co mi padnou a všechno, co k tomu patří. Oblečte mě tak, jak byste mě sama ráda viděla. Až budete hotová, zaplatím.“

„Vypadáte jako zavšivený tramp,“ řekla. „Nejdříve mi ukažte, jestli máte peníze.“

Nemyslela to vážně. Chtěla mě poškádlit.

Ale já jí ukázal dvě stovky dolarů.

Pak si mě očima odhadla a šla od regálu k regálu. Všechno naskládala na pult a pak ukázala na dveře.

„Támhle vevnitř si to můžete zkusit. Ale určitě vám to bude akorát. A svoje staré svršky můžete rovnou hodit do bedny na odpadky.“

„Já jsem Jim,“ řekl. „Jim Jones. Byl jsem už jako malý kluk miláčkem všech žen a tak doufám, že se sblížím i s vámi. Směl bych se vás zeptat na vaše jméno, madam?“

V jejích očích se objevil podivný výraz.

„Stella Croninová,“ řekla. „Mohl jste si to přečíst na dveřích. – Nebo neumíte číst? Často se stává, že se sem přihrnou chlapi z hor a těm musím v katalogu předčítat. Ti chlapi mají podobný styl humoru jako vy, Jime Jonesi.“

A zase byla na koni. Och, ta měla proříznutý jazyk! Byla to šelma, sice milá, ale přece jen šelma!

Vzal jsem si věci a odešel do malé místnůstky.

Tam jsem si opět vzpomněl na své bratry a ani jsem moc nedbal na šaty, které jsem oblékal. Bylo mi jedno, co vybrala.

Jenže, když jsem z té kabinky vyšel a podíval se na sebe do zrcadla, musel jsem uznat, že mě obsloužila skvěle.

Měl jsem měkké holínky z Alabamy, černé plátěné kalhoty, bílou košili s černou kravatou, tmavě zelenou květovanou vestu a šedé sako z látky podobné kordu, které bylo střížené velice moderně. Vypadal jsem jako rančer, který se vyšňořil na návštěvu města.

Pod otevřeným sakem jsem měl zbrojní pás a pouzdro bylo navíc ještě připevněno nad kolenem na noze, jak to bylo zvykem, aby při vytahování zbraně pevně drželo.

Čekala na mne a podala mi černý klobouk s plochou střechou.

„Myslím, že máte tuhle velikost hlavy,“ řekla.

„Správně,“ odvětil jsem a nasadil si klobouk. Udělal jsem gesto, jako bych čekal, že se mi vrhne do náruče.

Prohlédla si mne od hlavy k patě a řekla: „Vlastně vypadáte jako Komanč, který se převlékl za bělocha. Měl byste si taky nechat ostříhat vlasy. – Nebo chcete vystupovat na pouti jako jeskynní muž?“

„To taky jsem,“ řekl jsem, „a přišel jsem do El Tummy, abych si odtud odvedl ženu. – Musím se ještě prospat. Jestli se mi bude zdát o vás, Stello Croninová ...“

„Slečno Stello Croninová, prosím!“

„ ... slečno Stello, pak ... Tedy, když se mi bude zdát o vás, slečno Stello Croninová, tak budu vědět, že jsem se do vás navždy zamiloval a že dojdu klidu teprve tehdy, až si vás odvěču do své jeskyně v horách. Kolik jsem vám dlužen?“

Spočítala částky na kousku papíru a já ve světle lampy viděl její zlaté jiskřivé chloupky na obnaženém předloktí, na spáncích a v týle. Vlasy měla vyčesané nahoru. Měla tu žlutou nádheru kolem hlavy jako korunu.

Když náhle pozvedla pohled od toho počítání a rychle na mne pohlédla, všimla si, že jsem velice vážný. Teď mě už nepovažovala za divokého kluka s nevymáchanou hubou.

Její pohled byl náhle zkoumavý, jako by na mně objevila něco nového.

Uvedla cenu. Dal jsem jí peníze a když zamířila k pokladně, aby mi Vrátila drobné, nedokázal jsem se přemoci. Musel jsem se jí zeptat:

„Vy jste majitelka? Tedy chci říct, vy vedete tenhle obchod sama?“

Přikývla. „Už půl roku. – Mého otce zastřelil jeden pistolník – někdo z těch vlků města. – Skoro se mi zdá, že vy k nim také patříte. – Zrovna jste přišel, co? A dostal jste zálohu od Soccora Concha. – To znám. V posledních týdnech přišla spousta zkrachovalých pistolníků.“

„Jasně,“ zabručel jsem. „A před pár dny byl zase jeden zastřelen, jak jsem zaslechl.“

Ostře se na mne zadívala. „V lokále El Tuma zastřelili nějakého Toma Starreta,“ řekla. „Předtím byl tady u mě a ptal se na svého bratra Kirbyho. Znala jsem Kirbyho Starreta. Spoustu toho tady nakoupil a zaplatil zlatým prachem. Pak si zašel do lokálu, aby si dal před odjezdem ještě drink. – Moc se mi líbil. Přijel sem, rychle vyřídil nákupy a chtěl zase hned pryč. Chtěl si dát jedinou

skleničku. Koně, na které už naložil náklad, nechal stát před obchodem. – Jenže ...“

Zmlkla. Mluvila dost rozrušeně a uvědomila si to až nyní.

„Jenže?“ zeptal jsem se a ztěžka jsem dodal: „Prosím vás, řekněte mi všechno! – Zajímá mě to. – Prosím!“

Dlouze se na mne zadívala a já měl pocit, že můj zevnějšek srovnávala s Kirbym. Ale ani ona nepřišla na žádnou podobnost. Pokud by jí Kirby neřekl, že má ještě dva bratry, určitě by mě nepovažovala za jednoho z nich.

Přesto řekla: „Odešel do lokálu a už se nevrátil. Jeho koně sem přivedli nějakí dva muži. Řekli mi, že se opil a že tam zůstane přes noc. – Dalšího dne už údajně z města zmizel. – Jenže já nevěřím, že jen tak odjel, aniž by se se mnou rozloučil.“ Poslední větu řekla opět vzrušeně a impulzivně a znovu se zhrozila nad svou otevřeností.

„A za pár dní pak přijel Tom Starret a vyptával se na bratra Kirbyho, dostal se v lokále do hádky s Rio-Carlosem Alvarezem a ten ho zastřelil?“ zeptal jsem se klidně a díval jsem se na ni.

Mlčky přikývla.

„Tak to bylo,“ odvětila. „A proč se mne na to ptáte? Proč vás to zajímá?“

Předklonila se. „Kdybyste vypadal jako Kirby nebo Tom Starretovi,“ zamumlala, „považovala bych vás za třetího Starreta. – Jenže tak nepodobní si bratři nemohou být. – Poslyšte, Jime Jonesi, možná vás do El Tumu poslal onen třetí Starret, který se jmenuje jako vy. – Řekněte Jimu Starretovi, že tady na něj číhají. Vím docela jistě, že tady vyhlízejí cizince, který vypadá stejně jako Kirby a Tom Starretovi.“

Přikývl jsem a vzpomněl jsem si na šerifa Bretta Jeffreyse, který mě přivítal už u vjezdu do městečka. Pak ho určitě vystřídali, aby mohl jako naoko hrát v lokále.

Bankéři a krupiéři mu pak vypláceli výhry, které mu nepatřily. – Och, v tomhle městě to pěkně zavánělo. A já jsem se v tom nějak nemohl zorientovat. Věděl jsem jen jedno: v El Tumě je teď spousta městských vlků dost zvláštního druhu. Ještě jsem je nepoznal a neviděl.

„Neposlal mě Jim Starret,“ řekl jsem Stelle Croninové. „Jsem jenom nový člověk Soccora Concha – od nyníška v lokále muž číslo jedna. A protože jsem tady cizí, chtěl bych se informovat o všem – i o třetím Starretovi, ze kterého tady mají zřejmě strach. Slečno Stello, jsem šťasten, že jsme se seznámili. – Ale vidím, že jste se do mne ještě nezamilovala. Proto od vás ani nežádám polibek. – Možná později. Vyspěte se dobře a nechtě si zdát o silákovi Jimu Jonesovi.“

S těmito slovy jsem vyšel ven.

Mlčela.

Už jsem se neotočil, protože jsem měl dojem, že Stella Croninová mi mou roli chvastouna a mluvky nevěří. – Poznala nebo vycítila trpkou vážnost, kterou bylo naplněno mé nitro.

Vrátil jsem se do lokálu.

Myslel jsem na mrtvého Toma. V duchu jsem se ptal, co s Kirbym udělali.

Ale pak jsem všechno pustil k vodě, protože jsem měl namířeno za Rio-Carlosem Alvarezem, abych si to s ním rozdál.

Mezitím už byly dvě po půlnoci a noční život v El Tumě pomalu utichal. Hosté v lokále už byli buď naprosto opilí, nebo si vzpomněli, že je na čase odejít a zamířit na své ranče a do táborů nebo si lehnout tady ve městě, protože je ráno zase čekala práce.

Když jsem přecházel přes ulici, odjížděli z města oběma směry jezdci a vozy. Mnoho mužů pospíchalo domů nebo mířilo do mexické čtvrti, kde před dveřmi několika domů visely červené lucerny.

Vešel jsem do lokálu, kde zrovna posadili dva opilce napravo a nalevo ode dveří tak, že se opírali zády o stěnu.

Jeden z vyhazovačů mi řekl: „Je zavřeno, pane. Už se nevyplatí mít otevřený celý lokál kvůli dvěma třem hostům. A v baru hotelu pořád ještě drink dostanete.“

„Dostanu ho tady,“ řekl jsem a odstrčil jsem ho stranou. „Protože já patřím k tomuhle podniku stejně jako ty, brácho. Od teď nedává rozkazy Rio-Carlos, ale já.“

Zavalitý vyhazovač jen žasl a ani nechtěl věřit. Jenže tón mého hlasu ho nabádal k opatrnosti a něčeho si všiml i v mých očích.

Nechal mě vejít. Ale kráčel za mnou do herny.

U baru ještě stáli dva barmani a leštili sklenice. Bylo to tady zvykem, že se už všechno připravovalo na příští den.

Jeden z barmanů zavrčel: „Copak vám Joe neřekl, že už nic nemáme? – No tak ...“

„Pro mne se teď i kdykoliv jindy vždycky najde něco z láhve Rio-Carlose,“ řekl jsem. „Jen ta láhev se teď bude jmenovat flaška Jima Jonese a jestli mi její obsah nebude chutnat, vyhodím vás. – Piju pravou bourbonskou whisky, když už nemáte skotskou. – No tak, kamaráde! Jsem tady místo Rio-Carlose. – Tak do toho!“

Nežasl dlouho. Asi dobře věděl, že Rio-Carlos toho měl na svědomí mnoho.

Pak zavrčel: „Až do teďka mi dával rozkazy Rio-Carlos. Kdo mi zaručí, že si neděláte legraci, pane?“

Zaváhal a dodal. „Ale Bourbon vám naliju. Nehádám se se šéfstem.“

Sáhl pod bar a vylovil broušenou láhev, ve které se to jantarově jiskřilo. Když mi nalil do skleničky, kdosi vešel z

herny do lokálu a zeptal se zostra: „Co to děláš s mou láškou, Diego?“

Nemýlil jsem se tedy, když jsem předpokládal, že člověk jako Carlos Alvarez tady má svou soukromou láhev. V podobných lokálech to bylo zvykem.

Nezmýlil jsem se ani v předpokladu, že vyhazovač, se kterým jsem mluvil hned u vchodu, poběží hned za Rio-Carlosem Alvarezem.

A tu jsem ho spatřil – Rio-Carlose Alvareze osobně.

Zahlédl jsem ho již v hernách, když jsem se tam celé čtyři hodiny potloukal.

Působil dojmem velice drsného muže. Velice důkladně jsem si toho tygra prohlížel.

Tento muž tedy zabil mého bratra Toma.

Pocítil jsem hrozný vztek, divokou zlobu a nesmírnou touhu po pomstě.

Jenže v životě už jsem nasbíral leccaké zkušenosti. Dávno jsem věděl, že nenávist vede jen do pekla a že ani pomsta nepřinese uspokojení.

Toma už jsem tím k životu stejně vzkřísit nemohl.

Mohl jsem jen jediné: pátrat, kde je Kirby. Rio-Carlos jistě věděl, co se s Kirbym stalo. A když jsem teď na místě Rio-Carlose, dozvím se to jistě i já.

Rio-Carlos byl stejně tmavý a pružný jako Soccoro Concho. Jeho osmahlá, ostrá tvář měla spoustu drsných črt. Mohl být jistě o deset let starší než já, a už to samo mě mělo varovat. Protože pistolník, který se dožil takového věku, už toho musel mít na svědomí pěknou spoustu. Ve vlasech měl šedivé prameny a ačkoliv na něm jinak bylo všechno tmavé, vypadaly jeho oči světlé – jasné a strnulé. Zdálo se, že mají hypnotickou moc.

„Brácho,“ řekl jsem, „ty jsi Rio-Carlos Alvarez?“

Přikývl a přistoupil blíž, až nás od sebe dělilo šest kroků.

„Tak to si můžeš sbalit svých pět švestek,“ řekl jsem. „A můžeš být rád, že z toho vyvázneš tak lacino. – Jsem tvůj nástupce tady. – Pan Concho nechce, abys ho kvůli tomu otravoval hloupými otázkami. – Musí ti stačit, co ti povídám já.“

Přikývl.

„Tak jo,“ řekl. „Vím, že Concho nenajde nikoho lepšího, než jsem já.“

A pak rychle táhl kolt.

Nečekal jsem nic jiného. Věděl jsem, že na sobě předem nedá nic znát. Protože byl příliš zkušeným vlkem.

Vytáhl kolt neuvěřitelně rychle.

Ale s tím jsem počítal. Byl přece lepší než můj bratr Tom a já jsem věděl, co to znamená.

A pak bylo po všem a já jsem si to až dodatečně uvědomil. To, co se stalo, stalo se instinktivně.

Pochopil jsem, že jsem naživu. Rio-Carloz Alvarez, který zabil mého bratra Toma, mě nedostal. Byl jsem rychlejší než on.

Ale možná jsem měl jen štěstí, možná mě jen přízeň osudu uchránila od toho, abych zahynul v lokálu El Tuma.

Připadalo mi, jako bychom oba zmáčkli ve stejné chvíli.

Ale zřejmě jsem se zmýlil. Moje kulka ho zasáhla v okamžiku, kdy zmáčkl spoušť.

Pomalu jsem vydechl a rychle a pozorně jsem se rozhlédl kolem sebe, zda se někdo z vyhazovačů, hráčů nebo barmanů přidá na jeho stranu. Protože s tím jsem musel počítat.

Měl jsem ovšem štěstí. Nikdo si netroufal pomstít ho. Byl mrtvý – mrtvý vlk města, který byl dost dlouho vůdcem smečky a teď ho vystřídal jiný vlk.

Co jsem měl dělat? Přišel jsem sem, abych vypátral, co je s mými bratry. Tom byl mrtev. Ale Kirby ještě zřejmě žil. To jsem musel zjistit.

Pomalu jsem do ticha pronesl: „To byla hloupost. Každý, kdo chce oklamat šéfa, je hloupý. Jestli bude v herně ještě jednou vyplacena výhra, která se neuskutečnila, pak ...“ Nedokončil jsem větu a jen jsem luskl prsty.

Ale pochopili i tak. Najednou jim došlo, proč bylo štěstí Rio-Carlose Alvareze u konce.

„Mohl bych vás všechny vyhodit,“ řekl jsem. „Ale vím, že Rio-Carlos Alvarez vás držel v hrsti. – No, teď vám budu vládnout já. Měsíc budete dostávat jen poloviční plat. – To z toho vyvážnete ještě dobře, ne?“

Neodpověděli mi, ale viděl jsem na nich, že si rovněž myslí, že z toho všeho vyvážnou docela dobře.

O půl hodiny později jsem vešel do pokoje, ve kterém předtím bydlel Rio-Carlos.

Černošský sluha hotelu, který rovněž patřil Soccoru Conchovi, mi čerstvě povlékl postel a odnesl Alvarezovy věci pryč.

Zhasl jsem lampu, postavil jsem se k oknu, zapálil jsem si cigaretu a zamyslel jsem se.

Můj bratr Tom už nežije. Já sám jsem zabil muže, který způsobil jeho smrt a stal jsem se manažerem herny.

Šlo to rychle – velice rychle.

Soccoro Concho by musel být blázen, kdyby mi důvěřoval. Byl jsem pro něho docela neznámým člověkem.

Zřejmě mě dá špehovat a sledovat. Nesměl jsem udělat jediný chybný tah.

A až se tady v El Tumě dozvedí, že jsem Saguario-Jim Starret...

Polilo mě horko při tom pomyšlení. Nemohl jsem počítat s tím, že se proti mně někdo otevřeně postaví.

Zabili by mě zákeřně – zezadu. Protože teď dobře věděli, jak jsem rychlý.

Kde je Kirby?

A co se děje v tomhle městě?

Byl Soccoro Concho šéfem? Nebo tady byli ještě další lidé, kteří měli vliv a moc?

Šerif byl v každém případě až druhořadý. V těchto končinách, kde zatím neplatil zákon, to znamenalo, že je pouhým přísluhovačem lidí v pozadí.

Bez toho, aby vyhrával, mu v herně El Tuma vypláceli výhry. Takže okrádal Soccora Concha.

Pochopil jsem, že se o tomhle městě a o jeho lidech musím dozvědět ještě mnoho věcí.

Především jsem se ale teď chtěl prospát.

Když jsem ležel v posteli, myslel jsem, že dlouho nebudu moci usnout.

Ale pak se najednou spánek dostavil a já se probudil až druhého dne, když už slunce stálo vysoko na nebi.

Když jsem zašel na pozdní snídani do restaurace, viděl jsem tam nemálo hostů. Znamenalo to, že tady přece jen nejsou všichni ranní ptáčata.

Před vchodem do jídelny stál velký stůl. U něho seděl muž, který mi hned připomněl obrovitého kance. Když na mě pohlédl, zaregistroval jsem v jeho jasných očích tvrdost. A náhle jsem věděl – napověděl mi to můj instinkt – že tenhle člověk je pánem města.

Kývl na mne tlustým prstem a ukázal na místo po své pravici. Měl jsem se tedy posadit napravo od něj k úzké hraně stolu.

Za tlustochem na stěně visely vlajky Texasu a Unie.

„Posaďte se,“ řekl tlustoch. „Jsem soudce Robert Jeffreys a už vím, že jste nástupcem Rio-Carlose Alvareze. Musím vás ihned vyslechnout kvůli okolnostem, za nichž zemřel. – Všechno musí mít svůj pořádek. Ale nejprve se

posilněme, příteli. Jen dobré jídlo udržuje zdravé tělo a ducha. – Jakže se jmenujete, příteli? – Jim Jones? – A jak dál?“

„James Archibald Jones,“ řekl jsem, „abych byl přesný, Vaše Ctihodnosti.“

Přikývl, stále přitom žvýkal a funěl nosem, protože plnými ústy se nemohl nadechovat. Odhadoval jsem jeho váhu na dobrého půldruhého metráku. Ale nebyla to jen hora sádla. Hned jsem si všiml, že v tom tuku se ukrývají mohutné svaly.

U čínského pikolíka jsem si objednal snídani a dostal jsem ji neuvěřitelně rychle. Zatímco jsem čekal, soudce Robert Jeffreys mne neustále sledoval. Pohled měl hluboce zahloubaný.

Náhle se zeptal: „Neznáte náhodou bratry Starretovy?“

Přikývl jsem. „Ano, od pana Concha jsem to jméno už zaslechl. Mám dojem, že se bojí třetího Starreta. – Jednoho prý zabil v lokále Rio-Carlos. – Co je se Starretovými, Vaše Cihodnosti?“

Usmál se, ukázal silné, zdravé a pevné zuby, kterými by mohl snad i drtit kamení v prach.

„Povězte mi všechno o Starretových,“ vyzval mě drsně.

Poslušně jsem to udělal. Neřekl jsem mu ani víc ani méně, než co jsem pověděl Soccorovi a Dolores Conchovým. A když jsem skončil, otázku jsem už podruhé nepoložil. Nemělo by to smysl.

Podíval se na mne. „Ano, vzpomínám si, že jsem tenkrát při ohledání mrtvoly musel konstatovat neopatrné zacházení se zbraní. – A co je se Starretovými, příteli? Inu, Tom Starret je mrtev. Jeho bratr Kirby zmizel. Dá se předpokládat, že jednoho dne se objeví i třetí Starret. – Jenže teď už je Rio-Carlos Alvarez mrtev. Vy se jmenujete Jim a zabil jste ho, příteli. Kdybyste vypadal jako ti dva Starretové, člověk by se mohl domnívat, že jste Jim

Starret, který přišel pomstít své bratry.“

A teď se prozradil. Takže viděl Kirbyho a věděl o jeho podobnosti s Tomem.

Zasmál jsem se.

„Spousta lidí se jmenuje Jim, Jack, Bill nebo Tom. – Rio-Carlose jsem nechtěl zastřelit, ale chtěl jsem ho jménem pana Concha poslat pryč.

Jenže ta věc mě pomalu začíná zajímat. Ten Kirby Starret přece musel zmizet v El Tumě. Proč by se tady jinak objevil jeho bratr? A protože měl někdo strach, že by mohl objasnit bratrovo zmizení, byl zabit. – Mohlo by to tak být, ne?“

Robert Jeffreys přestal přežvykovat.

„Příteli,“ řekl. „Jste tady cizí a neměl byste si tak namáhat mozek. – Jestli si vás Soccoro Concho nechá, to ještě není zdaleka tak jisté. Tím víc důvodů máte, abyste se staral jen o svou práci.“

Otočil hlavu a pohlédl ke dveřím.

Jimi vešli ze salonu dva barmani a Brett Jeffreys, který byl zřejmě soudcovým mladším bratrem a proto se mohl stát šerifem.

Robert Jeffreys odstrčil poloprázdný talíř stranou a vyndal ze zásuvky stolu kladívko a ohmatanou knihu.

Byl to zákoník Texasu z dob, kdy Texas byl ještě republikou. To vydání bylo z roku 1842 a už neplatilo, protože od roku 1846 patřil Texas k Unii a nebyl tudíž samostatným, nýbrž spolkovým státem.

Takže tenhle chlapík tady soudil podle neplatného zákoníku.

Zaťukal kladívkem. Všichni hosté museli vstát. Zahájil přelíčení jednoho politováníhodného úmrtí. Pak jsme si všichni mohli sednout.

Oba barmani na mě zírali a potvrdili, že Rio-Carlos sáhl po zbrani jako první.

Robert Jeffreys prohlásil, že pro neopatrné zacházení se střelnou zbraní opět zahynul další člověk a vina že nemůže být přičítána nikomu jinému než jemu. – Zeptal se na pozůstalost zemřelého a dostal od šerifa odpověď, že nebožtík nezanechal kromě koně a několika osobních věcí po sobě nic. Ale to jistě nebyla pravda. Rio-Carlos měl určitě peníze.

„Kůň bude prodán, aby se městu uhradily výdaje na pohřeb,“ řekl Robert Jeffreys a podíval se na mne. „Je to dobrý kůň, mohl byste ho dostat za sto dolarů. Chcete?“

Olízl jsem si rty a podíval jsem se mu do očí. Spatřil jsem v nich bezohlednou tvrdost a chladnou výhrůžku. Ano, tenhle člověk byl pánem města. Jeho bratr Brett s plechovou hvězdou, byl jen nedůležitý poskok. – Moc tohoto „soudce“ spočívala na docela jiném základě.

Přikývl jsem. „Ano,“ odpověděl jsem, „stejně potřebuji koně. To zvíře se u mě bude mít dobře a na svého dosavadního pána brzy zapomene.“

„Tak je to správné,“ prohlásil, počkal, až před něj vysázím stovku dolarů a oznámil, že přelíčení je skončeno a za deset minut se koná další.

Uklidil ze stolu kladívko i zákoník, zase si přitáhl talíř a jedl dál. Pochutnával si na seleti upraveném na mexický způsob a k tomu popíjel červené víno.

I já jsem si naplnil žaludek a byl jsem teď trochu zmaten. Proto jsem jedl jen jaksi mechanicky.

To, co jsem právě zažil, nebylo ničím jiným než fraškou. Ale teď už mi bylo leccos jasné.

Toto město, které se jmenuje El Tuma, je plné vlků. A Robert Jeffreys byl jejich vůdcem. – Já sám jsem byl v lokále El Tuma jen malá ryba.

A stejně tak i Soccoro Concho, který byl nanejvýš partnerem.

Kdyby se mi jen podařilo zjistit, co udělali s Kirbym!

Zrovna jsem dojídal, když dovnitř vtrhl Brett Jeffreys s nějakým zajatcem. Byl to Mexičan. Dost škaredě ho zřídili. Bylo na něm vidět, že ho pořádně zmlátili.

Teď se ještě jednou vše opakovalo. Soudce otevřel přelíčení. Pak jsme se mohli zase posadit. A u ostatních stolů se jedlo a pilo vesele dál.

Jak jsem zaslechl, jmenoval se zajatec Pedro Gonzales a byl obviněn z krádeže koní, což však zuřivě popíral.

Jenže pak přišli dva svědkové a když je soudce vyslechl, o vině Mexičana už nepochyboval.

Museli jsme opět vstát.

Pak onen pochybný soudce řekl: „Jsi vinen, nic než vinen. A já ti povím, co se stane. Nic zvláštního! Roční doby se budou dál střídat, jako už od věků. Přejde jaro se zelenými loukami a voňavými kytkami – horké léto s tetelivým horkem nad kopci – podzim s pestrými barvami a nakonec studená zima. – Jenže ty už tu nebudeš. Ty už se na ty krásy přírody nepodíváš. Protože jsi ukradl koně. Jsi vinen! Budeš viset, ty lumpe! – Do cely s ním! Přelíčení skončilo!“

Bylo to hrozné. Nejprve jsem tomu nechtěl věřit a myslel jsem, že se mi zdá ztřeštěný sen.

Ale byla to skutečnost. Tenhle chlap, který seděl za stolem jako tučný kanec, právě bez poroty odsoudil člověka na smrt a popíjel dál červené víno.

Bože, jak si může přisvojovat takovou moc? A nikdo z přítomných proti tomu nic nenamítal.

A protože tady nebyl řádný soud, vzal na sebe Robert Jeffreys práva všech tří instancí a dokonce nepotřeboval ani porotce.

Byl to zločinec. Teď jsem to věděl přesně.

Jenže měl úžasnou moc! Nikdo neprotestoval. I kdyby se připustilo, že venku ve volné přírodě se zloději koní trestají i bez soudců velice přísně a rychle, pak přece jen

tady – pokud si chtěl říkat soudce – nevynesl rozsudek podle platného práva.

Mexičan mu chtěl říci, co si myslí. Velice rád bych si to byl vyslechl, jistě by mi to mnohé objasnilo. Ale Brett Jeffreys dal malému chlapíkovi facku, až to plesklo. Přiskočil i další pomocník. Muže, který se jim po fyzické stránce nemohl rovnat, vyvlékli ven.

Vstal jsem.

Robert Jeffreys už zase přezvykoval a zeptal se: „Kampak, příteli od San Saba River?“

„Chci si prohlédnout koně, kterého jsem koupil za sto dolarů,“ odvětil jsem. „A chtěl bych se podívat na město, ve kterém jsem dostal tak báječně placenou práci.“

Přikývl. „Jo, je to dobrá práce – ale také nebezpečná. Kdybyste si někdy chtěl vyjet a měl byste chuť podívat se na můj veliký ranč, pak řekněte mým jezdcům, kteří vás možná cestou zastaví, že máte mé svolení.“

„Díky, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl jsem.

Pak jsem vyšel ven. Viděl jsem, jak malého Mexičana odvádějí do městského vězení. Pořád se jim ze všech sil vzpouzel.

Nikdo si ho už nevšímal. Ulice byla prázdná. A to nemohlo být jen tím poledním vedrem.

V duchu jsem se ptal, jestli Gonzalese skutečně oběsí.

Robert Jeffreys neřekl, kdy má být rozsudek vykonán.

Měl snad ten Mexičan na svědomí něco, za co s ním chtěli tihle bandité zúčtovat ?

Opět jsem pomyslel na Kirbyho.

Trochu jsem se vyznal, jak to chodí na téhle straně Pecosu – v končinách ovládaných bandity. V duchu jsem uvažoval, co mohli provést Kirbymu, člověku, který tady nákupy platil zlatým prachem.

Zlatý prach! To je ono.

Banda dychtivá po penězích pásla po místě, odkud měl

Kirby zlatý prach.

Najednou mi bylo všechno jasné.

Ale znal jsem Kirbyho.

Ten jim to neřekne. Vydrží a bude čekat na své bratry. Budou potřebovat hodně dní a týdnů, aby to z Kirbyho vymáčkli. A na živu ho musejí nechat přinejmenším tak dlouho, dokud je nedovede k zlatému dolu.

Pochopil jsem rázem, že jsem teď v časové tísní.

Zamířil jsem k veřejné stáji. Cesta vedla kolem vězení. Když jsem procházel kolem dveří, vyšel z nich Brett Jeffreys, podíval se na mne, odplivl mi nedopalek cigarety před špičky bot a řekl: „Ty lotře – připravil jsi mě o vedlejší příjem. – Nečekej, že se stanu tvým přítelem!“

Přikývl jsem. A když jsem pak k němu promluvil, neoslovoval jsem ho „pane“ jako na počátku naší známosti.

Řekl jsem: „Dávej dobrý pozor, ty prašivý pse! – Tvůj starší bratr i Concho tě tady trpí, i když toho moc v hlavě nemáš. Jestli mi ještě jednou plivneš před nohy, nechám tě olízat moje holínky. Rozuměl jsi?“

Protáhl tvář a věděl, že se mnou nejsou žádné žerty. Byl to chudák a musel být rád, že existuje pod ochranou svého bratra a Soccora Concha. Pořád si ještě nebyl jist, jak to Concho vezme, že si nechal neoprávněně vyplácet výhry.

Když jsem pokračoval dál, mlčky za mnou zíral.

Jenže já jsem věděl, že je to krysa. Musel jsem se mít před ním na pozoru.

Prohlédl jsem si město. I v mexické čtvrti jsem zašel do všech uliček a zákoutí. Loudal jsem se tamtudy tak dlouho, až jsem si byl jist, že se tady vyznám i se zavázanýma očima.

A po celou tu dobu mě sledovali. Nikdy to nebyli delší dobu titíž muži, kteří mi byli zdánlivě nenápadně v patách nebo postávali právě tam, kde jsem byl zrovna já.

Celou dobu jsem myslel na svého bratra Kirbyho.

Je v některém z těch domů? Drželi ho v zajetí a pokoušeli se z něj dostat místo, kde našel zlatý prach? Bylo to pro něj zlé? A jak dlouho to Kirby ještě vydrží ?

To byly palčivé otázky a já jsem věděl, že mě budou čím dál tím více znervózňovat. Musel jsem něco udělat a nevěděl jsem co.

Najednou jsem si vzpomněl na toho Mexičana – Pedro Gonzales se jmenoval – který byl kvůli krádeži koně odsouzen k smrti.

Ne že by mi bylo toho zloděje koní líto – patřil jsem totiž k těm Texasanům, pro které se krádež koně rovnala vraždě. Kůň byl totiž v divočině velice důležitý, takže na něm často závisel osud člověka. Bez koně mohl být dočista ztracený a mohl dokonce zahynout.

Tak jsme se na to dívali my, Texasané. Takže jsem neměl soucit se zlodějem koní – jenže v tomhle případě jsem si nebyl jistý, že jím Pedro Gonzales je. Výpovědi těch dvou svědků se mi nelíbily. Zato se mi líbil ten malý Mexičan. Neměl zřejmě žádné přátele, kteří by se kvůli němu chtěli postavit Robertu Jeffreysovi.

Do toho jsem moc chuti neměl ani já. Jenže můj bratr Kirby se možná cítí stejně zrazený a zaprodaný, jako tenhle Mexikánec. Bylo to dost pravděpodobné.

Zatímco jsem si nechal u holiče ostříhat vlasy a oholit strniště vousů, dospěl jsem k rozhodnutí, že dám tomu Gonzalesovi šanci. Prostě jsem to musel udělat.

Ale jak?

No, do půlnoci mě něco napadne.

Protože mě holič tak vyfešákoval, odvážil jsem se tentokrát do obchodu za bílého dne. Ale zažil jsem

zklamání. Za pultem stál šedovlasý Mexičan a ptal se na mé přání.

Nejprve jsem mu je chtěl říci. Ale pak jsem se rozhodl, že zkusím štěstí.

„Chtěl bych mluvit se slečnou Croninovou,“ řekl jsem.,

Zatímco jsem ještě přemýšlel, vyšla z malé místnůstky, jejíž dveře byly na škvíru pootevřeny. Vypadala překvapeně, že mě vidí, ale já bych vsadil třeba i kalhoty, že poznala můj hlas.

„Ale, to máme zákazníka v krámě,“ řekla. „Chtěla jsem tě poprosit, abys zašel do skladu a přepočítal tam to mýdlo, Juane. Musíme mít ještě sedm kartonů po tuctu kousků. A jak jsme na tom se svíčkami? Kolik a jaké velikosti máme? – Já už tohohle cizího pána obsloužím, Juane.“

Když odešla, uklonil jsem se a řekl: „Tak cizí zase nejsem, slečno Stello. Včera jsem byl převlečený za jeskynního muže. Ale teď mě můžete“ obdivovat v celé mé kráse. – Jestli se do mne během pěti minut nezamilujete, pak se obávám, že s vámi něco není v pořádku.“

Zůstala naprosto vážná a řekla: „Ano, připomínáte mi Bruce, kterého jsem kdysi velice milovala. – Byl taky tak tmavý jako vy a měl tentýž lstivý pohled. Čím déle se na vás dívám, tím víc mi připomínáte Bruce, pro kterého jsem tolik plakala.“

Věděl jsem, že je to lstivá šelma, pokud šlo o to, vystřelit si ze mě. Ale přesto jsem ji ještě dost podceňoval... Protože, když jsem se spokojeně usmál, řekla uštěpačně: „Bruce byl můj pes a vypadal jako černý kozel bez rohů. Přesto jsem ho měla ráda, protože se mi zdálo, že je to krásný pejsek. Bylo mi ho taky líto, protože se mu všichni jenom smáli. – Co chcete, pane Jonesi?“

Tak a dostal jsem to. Byla jako drsný rejžák namočený do kyseliny.

Ukázal jsem na svou košili. „Bílé košile,“ řekl jsem, „nezůstanou dlouho bílé. Chtěl bych si koupit ještě další kousky – dvě bílé a jednu modrou. Modrou barvu mám moc rád. Je to totiž barva naděje. – Ale kdybyste, Stello, raději...“

„Velice se mýlíte,“ řekla. „Zelená je barva naděje! A mně je úplně jedno, jakou barvu mají vaše košile!“

„Vsadím se,“ řekl jsem, „že plamen vyšlehne, jen co se podíváte do kamen.“

Tu se rozběsnila.

„A ven!“ vyštěkla. „Okamžitě se odtud pakujte!“

„Ne bez košil,“ odvětil jsem.

Tu náhle velmi zvažněla. Podivně se na mne zadívala.

„Co jste to za chlapa?“ zeptala se. „V noci zastřelíte Rio-Carlose Alvaraze. – A o pár hodin si sem přijdete a žertujete. – Ráda bych věděla, jestli jste vážně tak natvrdlý, že nechápete, co děláte – nebo jestli tady prostě hrajete nějaké divadýlko.“

Přistoupila k polici, kde byly vyrovnány košile, pár mi jich našla a zabalila.

Neodpověděl jsem jí. Teprve, když jsem zaplatil a ona hledala drobné, které by mi vrátila, zeptal jsem se:

„Copak je s tím Pedrem Gonzalesem? Je to skutečně zloděj koní?“

Zpříma se na mne podívala.

„Možná,“ řekla, „možná taky ne. Pedro Gonzales má u řeky malý ranč. Je tam stálý brod do Mexika. Pedro Gonzales má alespoň půl tuctu koní. Proč by měl nějakého krást? – Kolem Pedrovy usedlosti se dá přejít na druhou stranu bez toho, aby člověk musel použít přívozu, nebo aby musel plavat. Povídá se, že Pedro je ve spojení s

mexickými pašeráky. Když už nebude majitelem toho malého ranče on, ale někdo jiný, budou se muset pašeráci z druhé strany spojit právě s tímhle novým majitelem. – Ale to vám poví ve městě každé malé dítě.“

Dala mi drobné.

A zase se na mne vážně zadívala.

„Kdo to tady má takovou absolutní moc – Robert Jeffreys?“

A protože mi neodpověděla hned, ptal jsem se dál: „Nebo je tady tím velkým mužem Soccoro Concho? – Povíte mi to? Nemám tady ani přátele ani dobré známé. Nevím, co se tady v kraji a ve městě děje.“

Stála za pultem malá, půvabná a přitom tolik ženská a už se na mě nedívala, ale dívala se do prázdna, jako by měla před očima nějaké obrazy. Zdálo se, že to nejsou moc dobré nebo hezké obrazy, protože v její tváři jsem spatřil obavy a strach.

„Kromě Roberta a Bretta Jeffreyse je tu ještě jejich bratr Jack a pokud jste si dosud myslel, že tím nejmocnějším Jeffreysem je Robert, pak se mýlíte, Jime Jonesi. – Jack Jeffreys je tím, na kterého si člověk musí dát pozor. – A zamáčkl by už dávno Soccora Concha jako veš, kdyby nebylo Dolores Conchové. – Mám pořád ještě tenhle obchod, protože ...“

Zmlkla. Ale pak vysunula hrdě bradu.

„Jsem pod ochranou Soccora Concha,“ pokračovala poněkud upjatě dál. „Doufá, že jeho lokál, hotel, nákladní a poštovní dostavník, můj obchod a další věci, budou jednou patřit k sobě. Jestli zjistí, Jime Jonesi, že se mi dvoříte, pak vám ukáže, že je to váš šéf. – Už je vám to jasné?“

Mlčky jsem přikývl.

Všechno bylo tak jednoduché.

Ano, už mi začalo svítat. Jeffreysové ovládali tenhle

kraj. Měli velký ranč a v něm spoustu jezdců. Jednoho dne přitáhli do města, které ovládal Soccoro Concho. Pak se s ním spojili, protože nejenže měl v kapse městečko, ale vlastnil i jedinou poštovní linku v okolí.

Robertu Jeffreysovi se podařilo prohlásit se za smírčího soudce a svého bratra Bretta nechat zvolit městským šerifem. Tím se jim podařilo zatlačit Soccora Concha poněkud do ústraní.

A Jack Jeffreys by ho snad už zlikvidoval, kdyby nebylo krásné Dolores.

Ano, teď jsem to viděl docela jasně.

Už jsem neříkal nic, protože mezitím vešel do krámu jakýsi muž a čekal, že bude obsloužen. Byl to jeden z těch, kteří mě sledovali. Odešel jsem s uctivým pozdravem.

A to, co jsem slyšel o Pedru Gonzalesovi, bylo zvlášť zajímavé.

Pokoj, který jsem převzal po Rio-Carlosu Alvarezovi, byl položen velice výhodně v prvním patře hotelu, který byl od lokálu oddělen pouze úzkou uličkou. Ležel vzadu a vejít se do něj dalo nejen předním vchodem z hotelové haly, ale i po zadním venkovním schodišti.

Byl to pokoj se dvěma východy. Navíc bylo možné seskočit z okna na střechu a z ní zase na další střechy. Mezery mezi domy a úzké uličky nebyly žádnou překážkou. Každý trochu obratný člověk přes ně mohl přeskočit jako přes úzký potok.

Nezdržel jsem se v tom pokoji dlouho. Jen jsem odložil košile. Pak jsem šel do lokálu. Hlad jsem ještě neměl, ačkoliv bylo poledne. Nasnídal jsem se dost pozdě a vydatně se soudcem Robertem Jeffreysem.

Začal jsem si pomaloučku prohlížet veliký lokál El

Tuma, který neměl ve městě konkurenci. Většina zaměstnanců měla ještě volno a polehávala v primitivních příbytcích těsně pod střechou.

Všude jsem cítil, že mě nemají rádi. Ale zřejmě nikdy neměli rádi nikoho, kdo jim dával příkazy. Ani Rio-Carlose neměli rádi – snad kromě několika hráčů, kteří se zúčastnili jeho podvodů.

Prošmejdil jsem i sklepní místnosti, jichž tu bylo velmi mnoho. Suterén lokálu byl podezděný a sklepy založili určitě už Španělé.

Kirby prý zmizel tady v lokále. Pak říkali, že hned nad ránem odjel.

Ať jsem hledal vchod do nějaké tajné chodby sebevíce, nemohl jsem ho najít. Nebyly tu ani žádné zamaskované padací dveře.

Neprozkoumal jsem pouze soukromé místnosti sourozenců Conchových, protože to by se mi těžko vysvětlovalo.

Socorro Concho ve městě nebyl. Řekli mi, že kamsi odjel.

Když jsem odpoledne pocítil hlad a chtěl jsem jít do restaurace, přišel malý čínský sluha a řekl mi, že mám jít k Dolores Conchové.

Ve svém pokoji dala prostřít k čaji. Podával se i koláč. Ale neřekl bych, že ho pekla sama. To do Stelly Croninové bych to řekl spíš.

Posadil jsem se poté, co jsem krásnou Dolores ujistil, jak se cítím poctěn, že s ní mohu strávit hodinku u čaje. Když jsem vypil šálek a dal si kousek koláče, zeptal jsem se, co po mně chce.

Nezlobila se, že jsem přes její krásu zůstal tak střízlivý. Usmála se a řekla: „Jíme, líbí se mi, že jste hned věděl, co to mé pozvání znamená. – Přesto se vás musím zeptat: Jíme, líbím se vám?“

Přikývl jsem. „Ohromně,“ řekl jsem. „Jste jako sametově modrá noc s divokými, krásnými a sladkými vůněmi – noc s ohněm ...“

Trochu rozpačitě jsem zmlkl a udělal jsem rukou rezignovaný pohyb. „Nejsem básník,“ řekl jsem. „A je tu ještě něco – mám na mysli to, co chcete. Jsem dost ošklivý muž, který vypadá jako Komanč, přestrojený za bělocha...“

„Ale jste muž, zvláštní muž – muž, který si dokázal poradit s Rio-Carlosem,“ přerušila mě.

Pak si přisedla ke mně na pohovku. I přes oblečení jsem cítil teplo jejího těla. Používala zvláštní parfém. Byla to žena, jakou jsem ještě neviděl.

Na chvíli jsem musel zadržet dech. – Ale pak jsem se zase ovládl. A protože teď už jsem věděl víc než minulou noc, řekl jsem suše:

„Dolores, vy chcete pomoc. – Pokládáte mne za pistolníka, jakého má člověk rád po ruce. Teď už toho vím o tomhle kraji i o městě trochu víc. – Váš bratr tady byl pánem, dokud nepřišli Jeffreysové. – Jack Jeffreysové po vás pase a kdyby si nedělal naděje, už dávno by vašeho bratra rozmáčkl jako veš. – Mám pomoci Soccorovi proti Jeffreysovým?“

Byla to jasná otázka.

Neodtáhla se ode mne, ne, zůstala těsně u mne a ať jsem chtěl, nebo ne, nedokázal jsem se docela vymanit z její moci.

Přistihl jsem se při jistých přáních, která souvisela s touhle ušlechtilou kočkou. Vážně jsem se ptal, jestli by mě jednou dokázala milovat.

Protože teď si mě chtěla jen omotat kolem prstu. Byla ochotna zaplatit cenu za můj revolver.

„Ano,“ zamumlala, „Soccoro potřebuje věrného pomocníka. Rio-Carlos Alvarez už byl na Jeffreysově straně. – Ty jsi nástupce Rio-Carlose a já chci udělat

všechno pro to, abys zůstal na naší straně. – Opravdu!“

Všiml jsem si teď strachu v jejích očích.

„Bojíte se tady spousty věcí,“ řekl jsem. „Jak je to se Starretovými? Jednoho ze Starretů prý zabil Rio-Carlos. Ale to už byl druhý Starret, který přišel do města. Co se stalo se Starretem, který přišel jako první? – To je asi klíč k celé věci, že?“

Strach z jejích očí zase zmizel. V očích se jí usídlila nedůvěra.

„No dobrá,“ zamumlal jsem. „Chcete mě mít na své straně, protože můj kolt je rychlý a s mou pomocí budete moci Jeffreysovým lépe čelit. – Ale nechci tady tápat v nejistotě. Co je se Starretovými? Proč byste mě považovali za Starreta, kdybych byl jen trochu podobný těm dvěma, kteří byli tady ve městě? – Co se stalo?“

Zamyslela se a všechno zvažovala.

Pak řekla: „Nejdřív přišel Kirby Starret. Platil v obchodě a pak tady v lokále zlatem. Bral proviant a výstroj pro několik mužů. I malé dítě si mohlo domyslet, že sem přijel ze zlatého dolu. Vlci ve městě na takovou příležitost jen čekají.“

Opět zaváhala.

Já už jsem ale nepovolil. Řekl jsem: „Dál! Co bylo dál? Jestli se mám dát na vaši stranu, pouhá vaše podmanivá krása k tomu nestačí. Kdybych se uspokojil s tímhle, byl bych pěkný hlupák, co by se nechal tahat za nos. Chci mít jasno – o všem! Co se tady děje?“

Zase jsem zahlédl strach v jejích očích.

„Jack Jeffreys mi dal lhůtu. Mám přijít k němu – navždy,“ zamumlala. „Chce mě mít jako okrasný předmět a chce mě zavřít ve svém velkém domě. – Jenže já nechci. Musím bojovat všemi prostředky. – Ne, já chci zvítězit, být volná. – Jime Jonesi, jestli mi pomůžeš, nebudeš toho litovat.“

Zase se odmlčela. Ale já jsem věděl, že teď se chystá k překonání poslední překážky. Teď se zřejmě dozvím, co se stalo s Kirbym.

Pokračovala dál: „Kirbyho Starreta tady v lokále během několika vteřin uspali pomocí omamných kapek, které mu do whisky namíchal jeden z našich barmanů. Vypadal jako namol opilý. Odnesli jsme ho do Soccorovy kanceláře a začali jsme se ho vyptávat. Také odpovídal jako opilý, ale ze všech těch řečí jsme si vybrali, co pro nás bylo důležité. Blábolil o sobě, o svých dvou bratrech a o zlatém dole v Mexiku. Nedostali jsme z něj, kde ten důl je. Museli jsme čekat, až ten omamný prostředek pozbude na účinnosti, aby byl schopen říci něco přesnějšího. Jenže mezitím se o tom našem úlovku dozvěděli bratři Jeffreysovi. Zřejmě od Rio-Carlose Alvareze nebo od jednoho z jeho špiclů, kteří jsou mezi našimi lidmi. Přihnali se sem a Kirbyho Starreta odvěkli. Jack Jeffreys byl sám přítom a ...“

Zmlkla, podívala se na mne a pak zamumlala: „To víš, že na něj máš ...“

„Uvidíme,“ řekl jsem. „Takže Jack Jeffreys sebral Kirbyho Starreta. A tvůj bratr se odvážil mu odporovat?“

„Ne – protože ve spoustě obchodů jedou spolu.“

„Například v pašování, že, Dolores?“

Oči se jí najednou zúžily. „Potřeboval jsi dost málo času na to, aby ses toho dozvěděl tolik,“ zamumlala.

Zbraně byly v Mexiku zapotřebí pořád. A musely být co nejmodernější.

„Takže nákladní linka tvého bratra vám slouží k pašování,“ řekl jsem jí rovnou do očí. A ona přikývla. Teď už mi tedy ta věc s Pedrem Gonzalesem byla jasná. Přesto jsem se zeptal:

„A co ten Pedro Gonzales, kterého odsoudili k smrti?“

„Ach, toho nechají běžet, jakmile prodá svůj ranč Jacku Jeffreysovi,“ odpověděla Dolores. „Gonzalesův ranč totiž

sousedí s řekou a je tam široko daleko jediný brod, kterým mohou přes řeku projet i těžké vozy. – Jeffreysovi udělali Gonzalesovi nabídku. Jenže jemu se zdála nevýhodná. No a teď bude rád, když z toho vyvázne živý.“

„Taky se mi zdá,“ zamumlal jsem. „Kde je teď Kirby Starret?“ zeptal jsem se.

„Určitě ne ve městě,“ odpověděla. „Ranč Jeffreysových je dost veliký, má spoustu vysunutých pastvin a tábořišť. – Ukryli ho někde tam. – Nebo je s ním Jack Jeffreys už na cestě k zlatému dolu. Ve městě se neukázal už několik dní. – Horší je, že Kirby Starret zmizel, takříkajíc, z našeho lokálu a že Rio-Carlos pak zabil Toma Starreta. Takže bratr má teď strach ze třetího Starreta, ačkoliv vlastně za všechno může Jack Jeffreys a Rio-Carlos byl spíše Jeffreysovým člověkem než naším.“

Vstal jsem.

Pomalu jsem přistoupil k oknu a vyhledí na ulici.

Konečně jsem tedy přesně věděl. v jakých rukou Kirby je.

Na okamžik se mě zmocnila panika. Možná už je Kirby dovedl k onomu zlatému dolu v Mexiku.

Ale už v příští chvíli se mi to zdálo být vyloučené. Kirbyho tak brzy nezlomí. To může trvat ještě celé týdny.

Dolores Conchová zamířila ke mně, zůstala stát za mými zády a řekla: „Stojíš na mé straně, Jime?“

Ohlédl jsem se a podíval jsem se na ni. „Myslím, že ano,“ zamumlal jsem. „V každém případě ti mohu slíbit, že se nepřidám na stranu Jeffreysových. – Vlastně jsem pořád stál na své vlastní straně – vždycky a všude.“

„Ano,“ řekla, „nejsi sice pohledný chlap, ale jsi muž, opravdový muž.“ Pak mi pažemi obepjala šíji a políbila mne.

Večer bylo v lokále zase rušno. Soccoro Concho se odkudsi vrátil do města unavený a mrzutý. Nechal stát koně před lokálem a řekl mi, jen tak mimochodem, že jeden z našich lidí má zvíře zavést do veřejné stáje. Ta byla ostatně také jeho majetkem.

Sám zmizel v kanceláři.

Došlo mi, že byl u Jeffreysových a že všichni společně z Kirbyho zatím nic nedostali.

Kirby byl tvrdý chlap a vydržel toho hodně.

Jestlipak už ví, že je Tom mrtev?

Och, ti mu to už určitě řekli, aby ho ještě víc dodělali. Ale v Kirbym by tak vyprovokovali jen sebevražedný vzdor. Vsadil by teď všechno na mne.

Potloukal jsem se po místnostech herny. Nikde jsem neměl žádné problémy ani jsem nemusel zasahovat. Všechno běželo jako po másle. Uznávali mě jako manažera podniku.

I tuto noc jsem se divil, odkud se tady bere tolik hostů a jakou přitažlivost má lokál El Tuma pro všechny lidi v okolí padesáti mil.

Člověk by řekl, že bez tohohle lokálu by bylo město docela bezvýznamné.

Až na jednu hádku mezi opilci, kterou, bez mého zásahu, vyřídili vyhazovači a domácí policisté, zůstalo všechno klidné. Pak přišla chvíle, kdy všichni čekali na vystoupení Dolores Conchové.

Začala naprosto přesně.

Já ovšem odešel ze salonu postranními dveřmi.

Celou dobu jsem myslel na Pedra Gonzalese a uvažoval jsem, co bych pro něj mohl udělat. Teď byla určitě ta nejpráhodnější doba, protože všichni byli upoutáni

svůdným pohledem krásné Dolores a nespouštěli z ní zraky.

Noc co noc okouzlovala všechny a oni ji museli vidět stejně pravidelně, jako pili ohnivou vodu a hráli karty, aby se jim život zdál trochu snesitelný.

Prošel jsem uličku k hlavní silnici. Šikmo napříč leželo vězení. Ptal jsem se v duchu, kde může vězet Brett Jeffreys. V lokále ten večer nebyl. Pravděpodobně si netroufal vejít dovnitř, protože patřil k těm, se kterými Rio-Carlos Alvarez podváděl svého šéfa.

Ve vězení svítila jen slabá lucerna. Za okny šerifovy úřadovny bylo možné rozpoznat mdlé světlo. Buď Brett Jeffreys lampu stáhl, aby se mu v přítomnosti lépe spalo, nebo se potuloval někde po venku a po příchodu do kanceláře nemusel lampu zažít znovu.

Uvažoval jsem, co mám udělat a vtom jsem ho spatřil, jak přichází.

Věděl, že Dolores zpívá. To ho táhlo stejně jako ostatní muže. A i když neměl odvahy vejít až do lokálu, zřejmě si dopřál to potěšení alespoň poslouchat u dveří.

Ten chlapík mi přicházel právě vhod. Vypadalo to, že úžasně štěstí má především Pedro Gonzales, ne já.

Stáhl jsem se hlouběji do ztemnělé uličky a vmáčkl jsem se do výklenku ve zdi. Nemýlil jsem se.

Brett Jeffreys skutečně přicházel a blížil se dost spěšně, protože to, co chtěl – hlas Dolores Conchové a zvuk kytar a trubky – už si poslechl.

Proklopýtal kolem mne, dostal se až k bočním dveřím a chtěl je na úzkou mezeru otevřít.

Ale vtom už jsem byl za ním já, jako stín. Zareagoval dost pozdě. Zasáhl jsem ho koltem do klobouku, ještě než se stačil otočit.

Vrhl se na mne, pokusil se mne sevřít. Zkoušel si mne přidržet jako zkušený profesionální zápasník a přiblížil se

ke mně natolik, abych ho nemohl podruhé zasáhnout.

Ale já uskočil krok stranou a udeřil jsem ho znovu.

Se záupněním se sesunul k zemi. Zatáhl jsem ho za límec do uličky tak, aby někdo, v případě, že by chtěl otevřít boční dveře, o něj nezakopl.

Pak jsem mu sundal jeho velký klobouk, který nosil jako Mexičané a vysvlékl jsem mu žlutohnědou kordovou bundu. Z kapsy u kalhot jsem mu vytáhl klíče.

Když jsem vyšel z uličky, snažil jsem se napodobit jeho držení těla a kráčet jako on. Ani na hlavní ulici nebylo osvětlení nijak zvlášť silné. Kdo se na mne díval ze vzdálenosti větší než pět kroků, musel mne považovat za Bretta Jeffreyse.

Zamířil jsem k úřadovně, otevřel jsem ji klíčem a vešel jsem. Prošel jsem jí a dorazil až do místnosti s celami.

I zde svítila slabá lampa.

Pedro Gonzales byl jediným vězněm. Ležel na pryčně v levé ze čtyř cel.

Když jsem vešel, považoval mě i on za Bretta Jeffreyse a řekl: „I kdybych celý týden nemohl spát, i kdybys mi na hřbet vychrstl kbelík vody, jen co si lehnu na pryčnu – můj ranč nedostanete! Jsem sice jen bezvýznamný Pedro Gonzales, ale já vám ještě ukážu. – A kdybyste mě skutečně oběsili, jak to ten darebák soudce říkal, tak ...“

„Tiše, amigo,“ přerušil jsem ho a sňal jsem klobouk. Pak jsem otevřel celu a řekl jsem: „No, tak pojd' ven, compadre, pojd'! Víc pro tebe udělat nemůžu! Můžu tě jen pustit ven. Potom už se o sebe musíš postarat sám.“

Ale nešel.

Řekl: „Už vím, kdo jste. Když mě ten bandita soudce odsoudil, seděl jste s ním u jednoho stolu. – Zdá se mi, že to s mým propuštěním je jenom podlý trik.“

Užuž jsem mu chtěl vyčinit do hlupáků. Ale pak jsem pochopil, že prostě musel pojmut nedůvěru. V tomhle

všivém městě prostě nemohl nikomu důvěřovat.

Proto jsem řekl: „Člověče, přišel jsem do města, abych si odtud odnesl pár skalpů. Svého bratra Toma Starreta jsem už pomstil. Teď ještě hledám svého bratra Kirbyho – toho, co do města přišel a platil tady zlatým prachem. – Nemohu ztrácet čas, amigo, mám velice osobní problém. – Takže si tady zůstaň, nebo běž!“

Když jsem se otočil, přistoupil ke mně. Uvěřil mi. Došlo mu najednou, že jsem zlikvidoval Rio-Carlose. A věděl také, že Rio-Carlos před pár dny zastřelil jistého Toma Starreta.

Vyšel za mnou na ulici. Dříve, než zmizel v uličce napravo, zašeptal: „Bůh vám to odplatí, señore! Možná vám to jednoho dne budu moci oplatit i já. – Jeffreysovi chtějí můj ranč. Ale vlastnický list ode mne nedostanou. – Uteču teď za řeku ke svým příbuzným a přátelům – mám jich tam pěknou řádku. – Byl jste ke mně velice, velice nóbl, señore.“

Pak zmizel.

Když jsem se vracel zpátky přes ulici, byla ta věc pro mne vyřízena. Jak jsem také mohl tušit, že tomuhle malému Pedrovi budu za chvíli vděčit za zachráněný život – a nejen já.

Zašel jsem do uličky, svlékl jsem bundu a klobouk a chvíli jsem poslouchal Jeffreysovo oddychování. Brzy se probere s brněním hlavy.

Když jsem zase vešel do salonu, Dolores pořád ještě zpívala. Mne si nikdo nevšímal.

Pocítil jsem jakési zlé zadostiučinění.

Jeffreysům, kteří se s námi, Starretovými, pustili do křížku, jsem teď vyvedl pěkný kousek. Ale to byl zatím jen začátek.

Tu noc jsem se věnoval své práci, díval jsem se pod prsty hráčům a usměrňoval jsem naše domácí policisty,

děvčata – tanečnice a ostatní zaměstnance. Docela jsem se v tom vyznal, protože jsem u našeho otce v takovém prostředí vyrůstal.

Kolem třetí ráno jsem s hráči a barmany udělal vyúčtování.

Porovnával jsem sumy s výnosy uplynulých dní a zjistil jsem, že jsme měli větší zisk než jindy. Bylo to jen pár stovek dolarů. Určitě to byla právě ona suma, o kterou oklamali Soccora Concha falešnými výhrami. Když jsem šel s celkovým výtěžkem za Soccorem Conchem, seděl v županu za psacím stolem a zíval. Na několik hodin si zdříml a nebylo divu, protože minulou noc nespál a celý den byl na koni.

Dolores Conchová seděla v koutě v křesle a mlčky mne pozorovala.

Vzpomněl jsem si na její polibek a musel jsem přiznat, že mi bude zřejmě velice zatěžko nepropadnout jejímu kouzlu. Možná – kdybych sem nepřišel pátrat po svých bratrech, ale byl pouze potulný dobrodruh – omotala by si mě kolem prstu a podařilo by se jí použít mě pro své cíle. Na člověka s tak rychlým koltem zřejmě jen čekala.

Soccoro Concho byl s vyúčtováním spokojen a řekl: „Pokud je to tak, potom skutečně stojíte za ty peníze, co vám platím, Jime Jonesi. Brzy vám budu moci salon svěřit, aniž bych ho musel nějak zvlášť kontrolovat. Mám spoustu práce a musím občas na několik dní odcestovat. – Jen tak dál, Jime! – A dávejte pozor na mou sestru!“

„Snad byste mě měl nechat, abych se podílel i na vašich dalších záležitostech,“ řekl jsem. „Možná byste se s mou pomocí proti Jeffreysovým už necítil tak slabý a sám.“

Podíval se na mne a vyslal rychlý pohled ke své sestře.

„Tys s ním mluvila, Dolores?“

„Na spoustu věcí jsem přišel sám,“ řekl jsem. „A byl bych pěkná bábovka, kdyby ne. – Kromě toho mě neustále

pozorovali nějakí chlapi. – Byl jsem u soudního přelíčení s Gonzalesem. – Už je mi celkem jasné, jak to tady chodí.

Soccoro, Jeffreysové vám berou z ruky stále větší moc. Ani Rio-Carlos Alvarez už vám nebyl věrný. – Máte veliké štěstí, že jste získal mne.“

„Možná,“ řekl. „Uvidíme, Jime Jonesi. „Ještě jste mi neřekl, odkud jste a proč jste se octl tady. – Musel jste mít někde nějakou smůlu. – Počkat! Nemusíte mi to říkat! Nechci to vlastně vůbec slyšet. Poslal jsem čtyři muže do různých světových stran. – Brzy to zjistím a dozvím se, kdo opravdu jste, odkud jste se tady vzal a proč jste neměl ani koně a kolt. – Potom uvidíme, co a jak.“

Teď už mi bylo jasné, jak je prohnaný a jak mi nedůvěřuje.

Jen jsem se usmál.

„No dobrá,“ řekl jsem. „Já můžu počkat. Je mi tady docela dobře.“

Když jsem se obrátil ke dveřím, někdo zaklepal. Otevřel jsem a venku jsem spatřil Mika Benneta.

„Gonzalese někdo pustil ven – a šerif ještě před chvilkou ležel zbitý v boční uličce mezi lokálem a hotelem!“ zvolal Mike Bennet.

„Pojď sem, Miku!“ zařval Soccoro Concho.

Nechal jsem toho vyzáblinu, který mi pořád připomínal vyschlou švestku, vstoupil dovnitř a zavřel jsem za ním dveře.

Jenže vevnitř neřekl o nic víc než venku.

Soccoro Concho se najednou vrhl ke dveřím a chtěl ven, ale včas si uvědomil, že je v županu a pod ním má jen hedvábné pyžamo.

„Jděte za Brettem Jeffreysem!“ řekl. „Zjistěte, co se stalo! Pedro Gonzales nesmí...“

Už se zase ovládl a zarazil se právě ve chvíli, kdy chtěl říci něco, co by mu možná mohlo způsobit těžkosti.

Jenže já jsem pochopil. Soccoro Concho se nesmířil s vydíráním, kterému byl vystaven Pedro Gonzales. Naopak, to všechno si vymysleli sami Jeffreysovi, aby ho vytlačili ze hry. Měl na nich být závislý, až jeho vozy s pašovaným zbožím budou projíždět přes brod. Pochopil jsem to, a tak jsem mu vlastně podruhé prokázal laskavost.

Vyšel jsem ven a zamířil k šerifově úřadovně. Brett Jeffreys seděl v koutě před stojanem s umyvadlem a na boule na hlavě si přikládal mokré šátek.

Když mě spatřil, nevrle zabručel: „Vypadněte odtud! Tobě, ty bastarde, nevěřím ani za mák. – Tos udělal určitě na příkaz Soccora Concha. Ale moji bratři tě ...“

„Drž tu svou nevymáchanou hubu!“ řekl čísi drsný hlas za mnou. Otočil jsem se a spatřil jsem soudce Roberta Jeffreysa.

Přišel potichu jako stín. Přes svou váhu se pohyboval dost lehce.

Podíval se na mě. „Pedra Gonzalese určitě zase chytíme,“ řekl. „Už jsem poslal pár chlapů. – A my dva, můj milý Jime Jonesi, si zítra uděláme malou vyjížďku. – Něco vám ukážu. – Běžte! Zchrupněte si trochu! Za tři hodiny vyrazíme!“

Přikývl jsem. Tušil jsem, co mi chce ukázat. Jistě mi něco nabídne.

Kdysi přetáhl na svou stranu Rio-Carlose – nu a teď jsem byl jeho nástupcem já.

Ano, snažili se Soccora Concha doběhnout, kde se jen dalo.

Ale protože mu chtěli jeho obchody přetáhnout a ne zcela zničit, nemohli ho prostě nechat odstřelit. Jack Jeffreys zřejmě kvůli Dolores Conchové nechtěl jít až do krajnosti.

Byla to banda, která chtěla získat moc v kraji všemi prostředky.

Tlustoch vyjel na těžkém valachovi, který byl tak svalnatý a mohutný, že jeho váha byla na něm přímo vidět. Já sám jsem seděl na koni Rio-Carlose, kterého jsem si předtím musel koupit. Rozhodně neměl cenu stovky dolarů.

V tomhle kraji jste krátce po válce dostali průměrného koně za dvacet dolarů. Dlouhorohá kráva tady měla hodnotu tří dolarů, protože všechny dopravní cesty byly odtud velice vzdálené.

Za padesát dolarů jste ovšem dostali dost dobrého koně.

Takže tenhle mizera soudce ode mne chtěl dvojnásobnou sumu.

Několik mil jsme urazili mlčky. Pak jsme zastavili na kopci a rozhlédli jsme se kolem.

Spatřil jsem krásný kraj s dobrou pastvinou a dostatkem vody.

Ukázal rukou kolem: „To všechno patří mému bratrovi Jacku Jeffreysovi,“ řekl. „Za války se dobytek rozmnožoval jako králíci. Jednoho dne ho poženou k železnici. Budeme bohatí. Krávy se promění na spoustu blyštivých dolárků. Jenom je zatím třeba vydržet a hledat si na nějakou dobu jiné způsoby obživy. – Je třeba počkat, až se dobytek změní ve zlato.“

„Ano, takové řeči rozumím,“ odvětil jsem. „Musí se pašovat, hledat zlaté doly, brát od lidí za koně dvojnásobnou cenu, vynášet rozsudky – a vůbec – vymačkávat celý tenhle kraj jako citrón. – A je třeba pomalu přiškrtit partnery. Když se musí platit tolika pistolníkům, je nutné mít zlato. – A teď zmizel i ten Pedro Gonzales. Kdyby někomu z vás prodal svůj ranč, mohli

byste se vézt v pašeráckých kšeftech Soccora Concha, protože byste měli v rukou jedinou cestu k brodu, po které vozí svoje náklady.“

Podíval se na mne úkosem.

Pak jsme jeli dál – míli za míli rozsáhlými pastvinami.

Chtěl, abych to jejich království viděl, protože mu šlo o to, abych se přidal k Jeffreysovým.

Na Rio-Carlose Alvareze zřejmě působili stejně. Po několika mílích jsme pak přes zelené kopce dojeli na široou pláň, na níž se v trávě rýsovaly ostrůvky lesíků. Poblíž jednoho takového lesíka a terénní vlny jsem zahlédl ranč.

To, co jsem spatřil v dálce, byla nádherná hacienda. Zaujímal větší plochu, než mělo městečko El Tuma.

„To je ranč mého bratra Jacka,“ řekl Robert Jeffreys a v jeho hlase se ozvala pýcha.

„No, dotáhli jste to daleko,“ odpověděl jsem. „Jenže neustále potřebujete hotové peníze nebo zlato. A to z vás dělá bandity.“

Opět na mne vrhl křivý pohled a mně bylo jasné, že na sebe musím dávat pozor.

Brzy nato jsme zajeli do dvora ranče. Protože byl vystavěn jako španělská hacienda, byla na dvoře nádherná zahrada s okrasnými stromy a s nejružnějšími vzácnými rostlinami, s fontánou a kamennými sochami, které pocházely ještě od španělských hidalgů.

Dva mexičtí sluhové nám odvedli koně. Vešli jsme pod stinné arkády. Tam kdosi seděl u těžkého dubového stolu nad mapou kraje, do níž zřejmě zanášel poznámky, opravy a doplňky.

Muž na mne pohlédl.

A když jsem se na něj podíval i já, věděl jsem hned, že on je velký šéf tohoto kraje.

Nejprve jsem považoval za muže číslo jedna Soccora Concha.

Pak jsem si myslel, že mužem, který drží všechny nitky, je Robert Jeffreys.

Ale teď, když jsem spatřil Jacka Jeffreyse, věděl jsem, že už se nikdo další vyskytnout nemůže.

Za stolem vypadal jen středně vysoký a měl rezavé lesklé vlasy.

Ale i v této klidné a uvolněné pozici bylo možné zjistit, že má dokonale pružné tělo. Měl klidné jasné oči a široká ústa.

Ještě nikdy jsem nepotkal člověka, který by působil sebejistěji. A docela jistě to nebyl nějaký bluf.

Pořád si mne prohlížel a jeho pohled mnou doslova pronikal.

„No fajn, tak tohle je tedy nástupce Rio-Carlose – Jim Stones ...“

„Jim Jones,“ přerušil jsem ho. „a jako Jordán nebo Jubal.“

Chladně se usmál a řekl: „Chlapík, který si poradí s Rio-Carlosem, se nejmenuje jen tak jednoduše Jim Jones. Takový muž má patrně nějaké slavné bojové jméno. – A my ho zjistíme. Nebo se chcete konečně představit pravým jménem?“

„Jmenuji se Jim Archibald Jones.“

Chladně se usmál. Byl to úsměv, z něhož byla patrná veškerá jeho tvrdost. „Rio-Carlos pracoval pro mě,“ řekl. „Dával pozor na Soccora Concha. – Jenže v podstatě to byl pořádný hlupák, který si nedokázal odříct, aby Concha neokrádal. Bohužel, takovým hlupákem je i můj bratr Brett. – Inu, chyby se dělají pořád, Jime Jonesi. Můj bratr Robert vás sem přivedl, abyste si udělal představu o Jeffreysových – o naší velikosti, o našem významu. A pokud i potom budete názoru, že musíte zůstat na straně Soccora Concha, pak vám není pomoci. – Abyste rozuměl – nechci Soccora zničit. Chci ho jen zatlačit na místo,

které mu patří. Už se nesmí stát, aby lidi jako tenhle Pedro Gonzales utíkali z vězení. Já ...“

Náhle zmlkl a znechuceně mávl rukou.

„Podívejte se kolem sebe!“ řekl. „Před válkou a ještě za války tady bylo všechno zpola rozpadlé a pobořené. – Podívejte se, co jsem dokázal během dvou let. – Se stovkou jezdců tady ovládám oblast, ze které se jednou stane celý okres – Jeffreysův okres. Na půdě, kterou vlastním, se pase na pět tisíc kusů dobytka. Pořád se ještě velice rychle rozmnožuje. A brzy najdeme cestu na odbytové trhy. – Jíme Jonesi, zvažte to!“

„A co bych měl dělat?“ zeptal jsem se.

„Sloužit mi jako rytíř králi,“ řekl a pronesl to bez jakéhokoliv patosu.

„Pouvažuju nad tím,“ slíbil jsem. „Pochopil jsem, že vedle sebe netrpíte Soccora Concha jako rovnocenného partnera, ale že ho chcete zatlačit do pozadí.“

Přistoupil jsem ke stolu, nalil jsem si ze džbánu studenou limonádu do sklenice, vypil ji a přikývl jsem. „Jo, půjdu se projít a všechno si prohlédnu.“

„Někdo z mých lidí vás zavolá k obědu,“ řekl a obrátil se ke svému tlustému bratrovi.

„Musíme si spolu o mnohém pohovořit, Roberte,“ slyšel jsem, jak říká, když jsem odcházel, abych si prohlédl ranč.

Byl jsem trochu zmatený. Po tom, co jsem slyšel a podle toho, co jsem tušil, musel být můj bratr Kirby zajatý tady na ranči.

Ale mě nechali volně se pohybovat.

Jak to šlo spolu dohromady?

Byly tady tak dobré skryše nebo dokonce sklepení, ve kterých by mohl být Kirby držen a jeho věznitelé si přitom mohli být jisti, že nikdo z nepovolaných se o něm nedozví a žádný cizinec ho nedokáže najít, ba ho ani neuslyší?

Vydal jsem se na cestu a strávil jsem dobrou hodinu

tím, abych si všechno prohlédl a prolezl každičký kout.

Samozřejmě mě vidělo mnoho lidí.

V jedné z ohrad jsem pak spatřil něco, co se mnou doslova škublo.

Mezi ostatními zvířaty stáli u koryta ve stínu stromu Kirbyho koně.

Ano, znal jsem ty koně velice dobře. Jeden z nich patřil kdysi výběřčímu daní. Oba koně měli vypálenou značku Lond Rail a ranče Johna Chishuma.

Jenže ta tři zvířata bych byl poznal i kdyby nebyla označkována.

Takže Kirby byl tady.

Zatímco jsem zíral na koně a předstíral, že mě zajímají vůbec všechna zvířata v ohradě, přišel jakýsi Mexičan. Připomněl mi Pedra Gonzalese, vypadal, jako by to byl jeho bratr.

Zastavil se u mne, sňal laso z jednoho kůlu a řekl: „Krásní koně, že, señore?“

„Ano,“ řekl jsem, „velice pěkná zvířata – jenom tam ti tři jako by sem nepatřili. – Ten hnědý je vojenský kůň a má značku americké armády. – Máte nějakého hosta, který na něm na ranč přijel?“

Malý Mexičan se na mne podíval lstivým pohledem.

Bez jakéhokoliv úvodu pak najednou řekl: „Nevím, jestli vám můžu důvěřovat, señore. – Ale protože vás ti tři koně tak velice zajímají, risknu to. – Jo, máme – hosta na haciendě.“

„Kde je?“ nezdržel jsem se otázky. Opět se na mne podíval blýskavýma očima a já jsem v duchu uvažoval, jestli mu mám věřit nebo ne. Možná to byla lest. Tenhle křivonohý Mexičan byl každopádně pěkně mazaný a lstivý.

Jako by uhádl mé myšlenky, řekl: „Chci domů do Mexika a chci vzít s sebou i Chonchitu. – Skoro všichni se

tady dívají po mé Chonchitě a proti všem těm pistolníkům, kteří nedokážou nic jiného než střílet, nemám šanci. – Chci s Chonchitou do Mexika. Jenže tam bychom byli ještě chudší než tady. Tam vůbec žádnou placenou práci nenajdeme – i kdyby třeba jen...”

Zarazil se, protože k ohradě se blížilo několik mužů. „Přijďte hodinu po půlnoci k věži staré misie,“ zašeptal ještě rychle.

Pak vklouzl do ohrady, zamával lasem a začal chytat koně.

Muži přišli ke mně. „K čertu s tebou, ty lenochu. Měl jsi nám nachystat koně? Proč sis nepospíšíš? Teď musíme čekat. Mám tě vytahat za uši, Pepe?“

Pepe neodpověděl.

Podíval jsem se na ty chlapy. Byli tři a všichni patřili k téže branži – byli to pistolníci.

Podívali se na mne vyzývavě a drsně.

Rezavě světlolasý chlapík, který promluvil předtím, řekl s křivým úšklebkem: „To je ten brácha, co byl rychlejší než Rio-Carlos. Jenže my jsme měli vždycky Rio Carlose za mluvku, co, kluci?“

Přikývli. Pak si vzali z kůlů sedla a položili je na hřbety koní, které Pepe pro ně chytil z klusajícího stáda.

Přiběhl jakýsi chlapec a řekl mi: „Señore, pán vás prosí, abyste šel na oběd.“

„Ano, bude líp, když odejdu, protože s těmihle hombres bych se jistě dostal do křížku.“

Když jsem vešel do dvora, byl pod arkádami již prostřený stůl. Kromě Jacka a Roberta Jeffreysových tam seděli ještě tři další muži – zřejmě předáci nebo správcové domu. Dva z nich byli mexického původu.

Obsluhovaly nás dvě ženy. Jídlo bylo vynikající. Ale Jack Jeffreys jedl jen jakoby mimochodem. Při jídle s muži probíral spoustu úloh a prací. Já jsem jedl a jedním

uchem jsem naslouchal. V duchu jsem se zabýval Pepem, který mě bude čekat jednu hodinu po půlnoci u věže staré misie. Byl jsem pevně rozhodnut, že tam půjdu.

Dnes večer nebudu v El Tumě dohlížet na hru, ale budu se věnovat svým vlastním záležitostem.

Později, když jsme jeli s Robertem Jeffreysem do El Tuma, neprohodili jsme cestou téměř ani slova.

Teprve až se v odpoledním slunci objevila El Tuma, zeptal se mne: „No, Jime Jonesi?“

Věděl jsem, co má na mysli, nemusel se mě ptát víc.

„Impozantní,“ řekl jsem. „Soccoro Concho je ubožák proti dvěma Jeffreysovým. Bretta totiž nepočítám – jen Jacka a vás, soudce. Jestli vás nikdo neodstřelí, uděláte si z tohoto kraje svoje království. Jste starší, soudce, a přesto jste pyšný na to, co Jack s vaší pomocí dokázal. Je to bratrská láska – nebo respekt úspěšnějšího muže?“

„Obojí,“ řekl. Jenže v jeho očích jsem viděl, že pořád ještě čeká na zodpovězení své otázky.

„Budu pro vás držet Soccora Concha v šachu,“ řekl jsem. „Vím už, na čí straně se vyplatí být. – A co teď?“

Vítězoslavně se usmál a v jeho prasečích očkách téměř bez řas se zablýsklo.

„Rozkazy dostanete ode mne, chlapče,“ řekl.

Pak jsme jeli dál.

Byl jsem si dost jistý, že už mi žádné příkazy nedá. Chtěl jsem dnes ještě jednou zajet na Jeffreysovův ranč. A kdybych vysvobodil svého bratra Kirbyho, pak ...

Musel jsem si na pár hodin jít lehnout a tak jsem se

dostal na večeři do hotelu dost pozdě. To mi celkem vyhovovalo, protože téměř všichni ostatní hosté už byli po jídle. Mohl jsem tedy v klidu jíst a přemýšlet.

Později jsem ještě jednou prošel lokálem a dohlédl jsem, aby to všude tlapalo. Všechno ovšem šlo hladce. Soccora a Dolores Conchovy jsem tak brzy zvečera samozřejmě nespatriil. Jak jsem slyšel, byl Soccoro Concho i dnes opět pryč. Takže večer odpočíval a nechal všechno na mně. A Dolores trávila čas do svého půlnočního vystoupení ve svém pokoji, který jsem zatím ještě neviděl.

Byl jsem velice zvědavý, jak si vlastně taková žena zařídila svůj pokoj. Ale tehdy jsem si myslel, že se do El Tумы už nikdy nevrátím.

Odešel jsem z lokálu El Tuma zadními dveřmi a zamířil jsem k veřejné stáji. Už po našem návratu pozdě odpoledne jsem se postaral o to, aby mého koně neodvedli do stáje, ale do jedné z ohrad, což jsem zdůvodnil tím, že za hezkého počasí by měl být kůň co nejvíce venku. Tak alespoň nebude tolik zhýčkaný, jako zvířata neustále přebývající ve stájích.

Proto bylo pro mne snadné osedlat si koně a vyvést ho ven z ohrady. Štolba byl tou dobou ještě zaměstnán úklidem stáje. Mnoho mužů přijelo do El Tумы z daleka a ještě teď sem občas někdo zavedl svého koně.

Mohl jsem tedy zmizet skutečně nenápadně, protože od návratu z ranče Jeffreysových mě už zřejmě nesledovali tak přísně, jako den předtím.

Můj kůň se už trochu posbíral a já ho popohnal do prudkého cvalu. Na Jeffreysově ranči – pokud se mi podaří osvobodit Kirbyho – si stejně budu muset obstarat odpočatého koně.

Protože šanci jsme měli jen s čerstvými a zvlášť rychlými koňmi.

Zatímco jsem jel nocí, myslel jsem smutně na Stellu Croninovou.

Kvůli tomuhle děvčeti by se vyplatilo zůstat v El Tumě. Velice se mi, i přes svou drsnost, líbila. Byl jsem naprosto přesvědčen o tom, že bych ji zkrotil.

Jenže co jsem měl dělat? Musel jsem zachránit Kirbyho. Ve srovnání s tím nebylo nic důležitějšího.

Cestu k ranči jsem urazil za necelé dvě hodiny, protože jsem jel mnohem rychleji, než s Robertem Jeffreysem ve dne. Věděl jsem přibližně, kde asi mohu narazit na hlídky hranic pastvin, patřících Jeffreysovu ranči, a tak jsem se držel daleko od cesty.

Čím víc jsem se k ranči blížil, tím opatrněji jsem jel a hledal jsem měkkou půdu, která by tlumila dusot kopyt.

Ještě nebyla půlnoc, když jsem svého znaveného a zadýchaného koně zastavil ve stínu skupinky stromů a sesedl jsem z něj. Noc byla jasná. Jen občas se přehnal mráček a zastínil půlměsíc. To pak na celý kraj padl stín.

Temný stín samozřejmě vrhala i skupinka stromů, pod nimiž jsem stál já i s koněm. Mohl jsem si být jistý, že si nás hned tak někdo nevšimne, i kdyby projížděl těsně vedle nás.

Přede mnou ležela věž staré misie. Budovy misie byly rozpadlé. Jeffreysové zřejmě dali do pořádku haciendu, ale protože byli všechno jiné než zbožní, ani ve snu je nenapadlo, aby obnovili i kostel misie.

Díval jsem se k věži a pokoušel jsem se zaregistrovat nějaký pohyb. Ale v blízkosti rozpadlých budov se nic nehýbalo.

Poněkud dál ležel veliký ranč – mohutný obdélník, jehož zdi z adobe a bílé budovy zářivě svítily v měsíčním světle. Ale i tam bylo plno stínů.

Cítil jsem, jak moje netrpělivost roste a téměř se mne zmocnilo neblahé tušení. Tenhle divný pocit kolem

žaludku jsem měl vždycky, když někde kolem na mne číhalo nebezpečí.

V El Tumě mě za chvíli začnou pohřešovat.

Ted' nadešla hodina, kdy měla své vystoupení Dolores Conchová, která svými písněmi okouzlovala spousty návštěvníků a vzbuzovala v nich tisíce choutek.

Snad už po sté jsem se v duchu ptal, jestli mohu důvěřovat onomu Pepemu, který mě sem pozval. – Ale nedokázal jsem si odpovědět. Minuty ubíhaly velice pomalu.

Všude bylo ticho. Jen jednou jsem zaslechl dusot kopyt několika koní. Zřejmě to byli kovbojové z ranče, kteří se odněkud vraceli. U ohrad jsem si všiml nezřetelných pohybů. Zřejmě tam odváděli své koně.

Zatím už bylo téměř hodinu po půlnoci. Musel jsem se vydat vpřed. Když zase mraky na chvíli zastínily měsíc, vyrazil jsem, přeběhl jsem otevřené prostranství a sotva popadajíc dech jsem se dostal do stínu rozpadlé misie. Ploužil jsem se ruinami k věži jako duch.

Obešel jsem ji v bezpečné vzdálenosti dokola a pak jsem se opřel o zeď rozpadlého domu a čekal jsem.

Náhle jsem zaslechl tichý šramot. Když jsem nakoukl za roh, zahlédl jsem Pepeho.

Jde jako lasička nebo jako krysa – pomyslel jsem si bezděky. Bylo velice užitečné dívat se, jak se ten malý Mexičan blíží. Pořád dbal na to, aby se držel ve stínu.

Tiše jsem na něj zavolal. Přiběhl ke mně a opřel se, ztěžka oddychujíc, o zeď vedle mne.

„V noci pořád někdo stojí na střeše haciendy a pozoruje okolí náramně dobrým dalekohledem,“ řekl. „No, ale nás si určitě nevšiml, protože jinak by už spustil poplach. – Tak co mi chcete nabídnout, señore?“

„Proč, Pepe?“ zeptal jsem se chladně.

Ačkoliv jsme byli ve stínu, zahlédl jsem, jak se mu

zasvítily zuby. Usmál se.

„Jste určitě bratr Kirbyho Starreta Jim – Saguaro Jim,“ řekl. „Kirby Starret mi něco nabídl. Musel jsem párkrát za ním a několik dní jsem mu nosil jídlo. — Povídal mi o svých bratrech a řekl, že by mi určitě mohlo pomoci, kdybych se nějak podílel na zlatém dole. — Myslíte si i vy, že ta nabídka je reálná?“

„Jistě,“ řekl jsem. „Jestli Kirbyho vysvobodím a podaří se nám utéci do Mexika, dostaneš od nás podíl.“

„Bueno! Si! — Tak jdeme! Osvobodit Kirbyho Starreta bude docela snadné.“

Chtěl se zvednout ode zdi. Ale já ho chytl a chladně jsem řekl: „Nejprve mi to musíš pořádně vysvětlit. Pepe – jakže se vlastně jmenuje?“

„Ortiges,“ řekl. „Pepe Ortiges. — Amigo, váš bratr je támhle ve věži. Je tam šachta do studny. — Drží ho v té šachtě už několik dní a nechali ho tam dřepět v dokonalé tmě. Chtějí ho tak dočista zlomit.“

„A to tady nejsou žádní strážci?“ zeptal jsem se nedůvěřivě.

„Ale ano,“ řekl. „Jenže Fess Slater si s sebou vzal na dlouhou noc láhev kořalky. A teď určitě tvrdě vyspává. — Mužem jít?“

„Ano,“ zamumlal jsem a vydal jsem se za ním. Kolem žaludku jsem už zase měl ten nedobrý pocit. Pořád jsem celé té věci nějak nevěřil. Přesto jsem si troufal do všeho. Co mi také zbývalo jiného? Jak jinak bych mohl Kirbyho vysvobodit?

Dorazili jsme až ke staré věži misie. Pepe vytáhl z kapsy klíč.

„Odkud ho máš?“ zeptal jsem se zase nedůvěřivě.

„Z kuchyně,“ řekl. „Když odtamtud nosíme stravu pro hlídače a zajatce, musíme do věže. V kuchyni byl klíč od věže vždycky. Jsou tam také sklady zásob.“

Zatímco tohle všechno šeptal, potichu odemkl dveře. Byla tma. Položil jsem ruku Pepe Ortigesovi na rameno a v druhé ruce jsem měl kolt připravený k výstřelu.,

Pepe mě zavedl po schodech dolů. Bylo to široké kamenné schodiště, které vedlo do jakéhosi sklepení. Tady se zřejmě skladovaly zásoby. Proto tedy byl v kuchyni klíč. Už mi to bylo jasné.

Když jsme se dostali až za odpočívadlo, konečně jsem zahlédl slabé světlo lucerny.

Místnost dole byla veliká jako taneční sál a z ní vedly na všechny strany chodby – byla to sklepení, ve kterých dříve kněží skladovali potraviny.

Uprostřed místnosti byla studna. Napravo u stěny stál stůl, několik židlí a lůžko. Na pytli slámy ležel chrápající muž. Vedle lůžka na zemi bylo vidět vyprázdňenou láhev.

Zamířil jsem ke spáči. Když jsem ucítil zápach kořalky, bylo mi jasné, že je zpitý do bezvědomí. Proto jsem ho ani nepraštil, ale jen jsem mu vzal revolver.

Pepe Ortiges po celou dobu vyčkávavě stál a číhal. Nebylo divu. Člověk jako on musel být nervózní.

Přistoupil jsem k okraji studny a opřel jsem se o něj dlaněmi. V pravé ruce, kterou jsem se opíral jen hřbetem, jsem stále držel kolt. , Dole byla tma.

„Kirby!“

„Vy lumpové! Mne nedostanete,“ ozvalo se zdola. Hlas zněl chraptivě a stísněně, docela jako hlas někoho, kdo je vyřízen a koho už drží při životě jen vzdor.

„To jsem já, Jim, tvůj brácha! Kirby, dostanu tě teď ven z té díry! Všechno bude fajn, Kirby!“

Na chvíli mě má ostražitost opustila, Rychle jsem se porozhlédl po nějakém lase nebo laně. Muselo tady někde být, protože na něm spouštěli dolů Kirbymu jídlo.

Když jsem na zemi lano zahlédl, hbitě jsem se pro něj sehnul. Už více než minutu jsem nesledoval Pepe

Ortigese. To, že mě zavedl ke Kirbymu a že Kirby byl opravdu tam dole, způsobilo, že jsem přestal pochybovat.

Když jsem se sehnul pro lano, dostal jsem mohutný úder do týla. Otočil jsem se a chtěl jsem se vrhnout po nohách tomu chlapovi, který mě praštil. Ale zřejmě jsem už byl pomalý. Stiskl jsem spoušť koltu, který jsem pořád ještě držel v dlani. Byla to zoufalá a divoká reakce, protože žádný cíl jsem před sebou neviděl. Před očima se mi zatmělo. Dostal jsem další ránu – tentokrát do spánku a přes ucho.

A tak mě dostali.

Probral jsem se, protože na mne kdosi vychrstl kbelík vody.

Dva silní chlapi mě vyzvedli a když jsem se ještě zpola omdlelý pozpátku potácel, narazil jsem konečně zády na stěnu.

Postupně jsem se cítil lip. Bolesti hlavy ustaly, konečně jsem zase pořádně viděl. Mozek mi začal zase pracovat. Rozpomínal jsem se na všechno, co se stalo.

Pepe Ortiges, kterému jsem uvěřil, sehrál svou roli bezvadně.

Ale byla to krysa, která sloužila Jacku Jeffreysovi.

Přišel dokonce i sám Jack Jeffreys. Byla rozžata i další svítlna a v místnosti teď bylo jasněji než předtím.

Jack Jeffreys pomalu přistoupil blíž. Kouřil doutník a chladně se usmíval. V očích měl neúprosnou tvrdost.

„Chtěli jsme se ujistit, že jsi jeho bratr. – No, uznávám, že to byla dost napínavá hra. Robert, můj bratr, měl od začátku podezření, že jsi tím třetím ze Starretů, i když vůbec nejsi svým dvěma bratrům podobný. No, takže teď vás máme oba.“

Ještě jednou si mne prohlédl odshora dolů.

„Troufl sis příliš, Jime Jonesi Starrete. – Na tvém místě bych to ale udělal také tak. Musel jsi prostě vsadit na Pepeho. Co jiného ti zbývalo? Chvilku jsem měl podezření, že jsi jenom takový dobrodruh, který chce Kirbyho vysvobodit, aby se dostal k podílu na jeho zlatém dole. – Ale teď už najisto víme, že jsi jeho bratr. – To, že jsme tě dostali, ho konečně zlomí. – Protože mezitím už docela hezky změkl.“

Otočil se a přikázal svým mužům: „Vytáhněte nahoru Kirbyho Starreta.“

Pak jsme všichni čekali.

Byl jsem připraven na to, že Kirby bude vypadat hrozně, protože byl v rukou těch darebáků už déle než dva týdny. Zkoušeli to s ním jistě už všelijak.

Když ho vytáhli, hned jsem viděl, co všechno prodělal. Přesto, že mě úžasně bolela hlava, cítil jsem, jak se mě zmocňuje vztek.

Kirby se sotva držel na nohou. Ale nechali ho, aby se dopotácel až ke mně. Docela jasně jsem viděl všechna ta místa, na která dostal rány, rány pěstmi nebo bičem.

Takže jsme teď stáli proti sobě.

„Mrzí mě to, brácho,“ řekl jsem sípavě. „Někdo z nich zabil Toma. A já selhal. – Jsme v bryndě, nemá to už smysl. – Co je zlatý důl proti našim životům?“

Zíral na mne zarudlýma očima. Měl už tak dlouhé vousy, že mu pokrývaly skoro celou tvář. Kirby byl téměř nahý a celý špinavý. Ztratil na váze dobrých deset kilogramů a už několik dní nespátl slunce a nenadýchal se čerstvého vzduchu.

„Ano,“ řekl ztěžka a namáhavě, „asi už to nemá smysl, měli bychom to vzdát. – Když je Tom mrtev a oni teď chytili i tebe – kdo by nám mohl pomoci z téhle bryndy? Už několikrát za posledních dvacet hodin jsem se chtěl

vzdát. Teď je čas.“

Ztěžka se otočil a podíval se na Jacka Jeffreyse zarudlýma očima.

„Vyhráli jste, vy lumpové. Ale k našemu „dolu je ještě daleká cesta. Nic by vám nebylo platné, kdybychom vám udělali přesný náčrtek. – Ten důl je možné najít jen náhodou nebo s naší pomocí. Dříve, než odjedeme, budete mě muset nejprve dát do pořádku, abych tu cestu vydržel. – Protože buď Jim a já půjdeme oba k čertu, nebo pojedeme oba spolu. – Podaří se vám to buď s námi oběma, nebo vůbec ne.“

Jack Jeffreys se na něj podíval a přikývl.

Zamhouřil oči a úsměv mu ztvrdl, když řekl:

„No dobrá, souhlasím.“

Dali mu asi dvacet hodin čas. Mohl se najíst, vykoupat, oholit a dostal dobré oblečení. Protože se dokázal velice rychle zotavit, byl už zase oním silným a drsným mužem, jako dřív.

Mluvit jsme mohli jen o nedůležitých věcech, protože nás neustále hlídali. Z očí nás nespustili tři ostří, zkušené pistolníci – jedním z nich byl Pepe Ortiges. Ten byl zde na ranči vůbec zvláštní osobou.

To, že mu tehdy u ohrady tak vyčinili za nepřipravené koně, bylo také součástí plánu. Ve skutečnosti by si žádný z pistolníků netroufl říct mu tvrdšího slova. Hlídače koní jen hrál. Měl teď dva revolvery v křížovém závěsu a na sobě měl čaroko – oblek, který Mexičané oblékají ke slavnostním příležitostem.

Pepe Ortiges byl velice ješitný a byl známý jako nebezpečný pistolník – buscadero. Jeho chování se naprosto změnilo. Byl arogantní jako nějaký španělský

hidalgo.

Och, tenhle chlapík mě ale napálil!

Když dvacet hodin uplynulo, byli ti lumpové přesvědčeni, že Kirby už může jet na koni a že to vydrží. Byla opět noc, a to se jim zřejmě zdálo zvlášť vhod.

Vyjeli jsme ještě s jedním koněm navíc, který nesl náklad.

Jack Jeffreys se vydal také s námi, což bylo známkou toho, jak moc byl posedlý po zlatě.

Kromě Pepeho Ortigese jeli ještě dva pistolníci.

Jmenovali se Ringo Kingfisher a Frisco. Frisco byl přinejmenším ze čtvrtiny Číňan. A oba byli zvláštní důvěrníci Jacka Jeffreysa.

Proti těmhle čtyřem chladnokrevným rychlým pistolníkům jsme neměli šanci. Dbali také na to, abychom se s Kirbym nedostali k sobě natolik blízko, že bychom se mohli domluvit.

Byla to drsná cesta. Rio Grande jsme překročili u brodu. Pod kopyty koní bylo pevné dno řeky. Tušil jsem, že právě tohle je brod u ranče Pedra Gonzalese. – Jinak prý tady už další brod nebyl. Zřejmě ho znali jen zasvěcení.

Na druhé straně jsme byli očekáváni a z toho jsme s Kirbym poznali, že Jack Jeffreys náš příchod musel ohlásit předem.

Jack Jeffreys prohodil s oběma jezdci jen pár slov. Já jsem si ty chlapy taky nemohl dost dobře prohlédnout. Měli na sobě přes ramena překřížené pásy s patronami, jak je nosívali mexičtí revolucionáři.

Od řeky to pak už nebylo daleko. Kdesi v zalesněných kopcích jsme narazili na veliký tábor.

Mezitím se rozednilo.

A to, co jsme s Kirbym spatřili, byl tábor oddílu revolucionářů. Neomylně o tom svědčily některé znaky.

Byl jím především „generál“, který se odlišoval od většinou zluppačilých vojáků, jako páv od černých havranů.

Zřejmě nebyl ten generál ničím jiným než náčelníkem banditů. Bud ho někdo najal pro své zájmy – nebo chtěl dělat revoluci na vlastní pěst. Ať už to bylo jakkoliv, měl na sobě uniformu francouzského generála.

A u sebe měl chlapíka v kapitánské uniformě, který byl zřejmě čistokrevným Indiánem Yaquí.

Usmáli se na Jacka Jeffreysa, jako na dobrého přítele.

Nevím, o čem si pak Jack Jeffreys s oním mexickým revolucionářem povídal. Každopádně byli po skončení rozhovoru velice spokojeni a objali se jako bratři.

Jack Jeffreys pak zase odjel a s ním i jeho muži.

Předali nás onomu generálovi.

Och, jak jenom jsem se v Jacku Jeffreysovi zklamal!

Vůbec mu nešlo o zlatý důl. Protože, co by mu byl platný zlatý důl v Mexiku? Nebylo by pro něj ani snadné jej vytěžit.

Generál s kapitánem přišli k nám. Generál se spokojeně usmíval.

„Byli jste tři,“ řekl. „Teď už jste jenom dva. A mohlo by se stát, že ještě jednoho z vás, cucaraches, rozšlapeme.“

– Gringo mi vás dal, abyste mi ukázali zlatý důl. – chcete sami, nebo vás mám nejprve ...“

Zmlkl a chechtal se, ukázal prstem na nás a palcem naznačil zmáčknutí kohoutku revolveru. Bylo nám naprosto jasné, co nám chce ukázat. Proto jsem řekl:

„Generále, kdybychom věděli, že ten zlatý důl dostanete vy, určitě bychom se u Jeffreysových tolik nevzpouzeli. Nechtěli jsme jen, aby ho ta všivá banda dostala tak snadno.“

„Och, mne těmi svými řečičkami neuchlácholíte,“ řekl. „A jedno nesmíte zapomenout: jste cucuraches – švábi!“

Vyrazíme po snídani. Jsem generál Días Cortega. A tohle je můj kapitán Paco. – Ovládáme už téměř celou provincii Chihuahua a až dostaneme zbraně, vyzbrojím deset tisíc mužů a dobudu s nimi Mexiko City. – Basta!“

Odešel. Jeho kapitán zavolal tři bandity, aby nás hlídali.

Přesto se nám teď vedlo lépe než předtím. Konečně jsme se totiž mohli bavit.

„Mrzí mě to, Kirby,“ řekl jsem.

„Ale co,“ zamumlal chraptivě, „je to moje vina. – Neměl jsem tehdy jít z obchodu do lokálu. – Byla to chyba, že jsem si ještě chtěl dát skleničku. – Když jsem první drink zaplatil zlatým prachem, namíchali „mi něco do whisky. Barman mi totiž na účet podniku nalil hned další. No jo, brácho Jime, tady nepomůžou nářky. Musíme těm banditům náš zlatý důl ukázat. A i pak asi bude otázka, jestli nás nechají naživu.

– Proč jenom Jack Jeffreys nechal ten důl tomuhle opičákovi? Nemůže se přece spolehnout na to, že mu dají podíl.“

„Jack Jeffreys udělal prostě obchod,“ řekl jsem a vysvětlil jsem mu to. „Je to tak, Kirby. Tady se odjakživa pašovalo nejrozumnější zboží – zvláště stříbro a zbraně. Stříbro pocházelo z Mexika. – Tentokrát by to mělo být zlato. Dříve byl prvním mužem v obchodě se zbraněmi Soccoro Concho. Se svými nákladními dostavníky sem přivážel zbraně. – Teď všechno přebírají Jeffreysovi. Jenže se musí nejprve postarat o to, aby jejich partneři byli vůbec schopni platit. A proto jim ten zlatý důl na mexickém území přišel ohromně vhod.“

Kirby, jehož stav byl pořád ještě hrozný, už teď chápal taky. Došlo mu, že Jeffreysové se ke zlatu dostanou oklikou. Jenže ho nebudou muset těžit. Zato dodají zbraně, a to za pěkně masné ceny.

Jeden z těch, kteří nás hlídali, nám donesl snídani.

Jedli jsme s chutí, protože se zdálo, že naše vyhlídky jsou teď už o něco lepší.

O dva dny později navštívil náš generál důl a zdálo se, že byl přece jen trochu zklamán.

Bylo na něm také vidět, že se zaobírá myšlenkou, jak se nás zbavit. A tak jsem ho musel předejít.

Zvedl jsem ruku a přihlásil jsem se jako školák.

Podíval se na mne očima sršícíma hněvem a zeptal se: „Co chceš, ty otravo?“

„Generále,“ řekl jsem, „měli bychom uzavřít dohodu, která by byla pro vás a pro vaši armádu velice výhodná.“

Zíral na mě jako na blázna.

Jeho kapitán se šklebil a jeho bandité, kteří si teď říkali vojáci, se smáli.

Jenže já jsem se smál také a ukázal jsem na ústí štoly, před kterou jsme stáli.

„Známe ten důl,“ řekl jsem. „Víme, kde je nejlepší hornina a jak se má správně prát. Za den se nám povede získat třikrát tolik zlatého prachu, kolik byste vytěžili vy za týden. Budeme pracovat pro vás. Dejte nám čtvrtinový podíl a dvacet pomocníků. – Pak uvidíte, generále, jak rychle se naplní válečná pokladna vaší armády.“

Poslední věta zvlášť zapůsobila.

Zavrtal se malíčkem v nose, zamyslel se při tom a pak přikývl.

„Si,“ řekl, „proč bych vás měl nechat, vy gringos, zastřelit, když můžete pracovat pro revoluci. – A začněte hned. Dám vám dost pomocníků. – Ale jestli nevytěžíte dost zlata a budete zbyteční, tak ...“

Přešel si hranou dlaně přes krk.

Nebylo pochyb. Ani v nejmenším.

Další dny pro nás byly těžké, zvlášť pro Kirbyho, který fyzicky velice zchátral.

Zlepšilo se to teprve, když revolucionáři obstarali dostatek pracovních sil z okolních vesnic.

Protože generálovi vojáci na práci ani nesáhli. Měli jsme jich u sebe tucet jako stráž a nás, kteří pracovali, bylo na padesát – dokonce i několik žen. Muži Díase Cortegy přivedli z vesnic koho mohli. Většinou to byli chudí lidé, peones, kteří vedli dost bídny život na ubohých kamenitých políčkách.

Ale revolucionáři tomu říkali „služba Mexiku“.

Kirby se během následujících dní zotavoval stále víc. Vytěžili jsme spoustu zlata, protože zlatonosné vrstvy byly silnější. Byl to skutečně vydatný důl, po kterém by si dávní španělští dobyvatelé olízli všech deset...

Po týdnu byla strážní hlídka vystřídána. Přijel teniente s úzkým knírkem a přivedl s sebou na tucet chlapů. Vypadali všichni velice bídne a nepůsobili dojmem, že revoluce příliš pokročila. Generál zatím zřejmě ovládal jen malou oblast, a ne – jak hrdě prohlašoval – celou provincii Chihuahua.

Musel mít nejprve ve válečné pokladně peníze, aby mohl nakoupit zbraně a munici. Pak teprve mohl rozšířit armádu. Tak to bylo.

Takže naši dozorcí byli vystřídáni. Nebylo jim to vůbec po chuti, protože tady vedli dost líný a pohodlný život.

Když dorazilo nové komando dozorců, rozbušilo se mi srdce, protože jeden z těch chlapů vypadal přesně jako Pedro Gonzales, kterého jsem v El Tumě dostal z vězení.

Byl to on?

Čekal jsem na to, že se na mne podívá. A nebylo to tak snadné, protože jsem stál na lešení a obsluhoval přepážku, která spouštěla proud vody. Ta potom protékla dosti složitě zkonstruovaným propíracím zařízením, které jsme

postavili tak, abychom mohli propláchnout téměř tunu zeminy a horniny obsahující zlatý prach. Bylo zapotřebí jen vyškrábat částičky zlata.

Takže jsem s přepážkou zaváhal.

A měl jsem štěstí. Ten muž se při utahování sedla podíval na mě – a ihned mě poznal. To jsem na něm viděl. Věděl jsem tedy bezpečně, že je to onen Pedro Gonzales, kterého Robert Jeffreys odsoudil na smrt kvůli krádeži koně.

Tenhle Pedro Gonzales měl tehdy pěkně namále.

Ted jsem byl v bryndě já.

Jestlipak mi pomůže?

Mezitím se z něj totiž stal bandita nebo revolucionář. A náhoda tomu chtěla, že ho zařadili právě do této hlídky.

Svitla mi naděje..

Na tři čtyři vteřiny jsme se na sebe zadívali. Pak se zařadil do dvojstupu a já už jsem ho pak neviděl.

Bez pomoci zvenčí jsme neměli nejmenší šanci utéci.

Zaprve byl důl jednou velikou údolní kotlinou, která měla jediný východ, neustále hlídáný dvěma muži.

Zadruhé jsme byli posíláni do štol už před rozedněním. Před vchodem plál veliký oheň. A za ním seděla další stráž.

Ta sledovala nejen vchod, ale i kousek vnitřku štoly.

Tábor vojáků byl poněkud stranou za výběžkem kopce. Odtud také vodovodem, zhotoveným z kmenů stromů, proudila voda, kterou jsme používali při propírání. Tam už jsme předtím měli tábor i my – Starretové.

Nebylo tedy možné dostat se ze štoly nepozorovaně – pokud by ovšem hlídka u ohně nespala. Jenže to se ze štoly nedalo zjistit, protože bylo nutno dohlédnout za oheň a ten dost oslňoval.

Přál jsem si, aby už brzy držel hlídku u ohně Pedro Gonzales a aby nás pak pustil ven.

Kirby a já jsme už předtím spali po nocích co nejdále ve štolě. Byl tam výklenek, takže jsme nemuseli ležet u vchodu do štol, který neustále ozařoval plamen ohně.

Když jsme se toho dne posadili za soumraku s mizerným jídlem do toho výklenku, čekal jsem jen, až ostatní dělníci projdou kolem nás hlouběji do štol, kde večereli a chystali se pak spát.

Pak jsem Kirbymu pověděl o Pedru Gonzalesovi.

Hned ožil.

„No, Jime, to je po dlouhých týdnech první dobrá zpráva,“ zabručel. „Jestli ten tvůj Pedro Gonzales není podrazák, tak by nám mohl dopomoci k šanci, co říkáš? – Jenom na to musíme být neustále připraveni. Řekl bych, že bychom se dnes měli ve spaní vystřídat. Jeden z nás musí pořád sledovat oheň, ne?“

„Správně, řekl jsem. „A protože ty spaní potřebuješ jako batole, budu já ten, který bude bdít. – Takže hned jak dojíš poslední sousto, lehni si! A nechej si zdát o Pedru Gonzalesovi, který je naše jediná naděje.“

Kirby zabručel. Ale věděl, že spánek opravdu potřebuje mnohem víc než já. Jestli se nám podaří uprchnout, nesmí se sesypat vyčerpáním.

Bez odmlouvání si šel lehnout.

Já jsem si dřepěl do výklenku tak, abych viděl na oheň. Spatřil jsem u něj dřepící postavu hlídače. V mihotavé záři plamenů ohně se občas zaleskla hlaveň jeho pušky a mosazné patrony v pásech překřížených na jeho hrudi.

Jenže tenhle chlapík nebyl Pedro Gonzales.

Jestlipak Gonzales bude vůbec někdy hlídat vchod do dolu? Bylo docela možné, že ho zařadili někam jinam. Přidělování hlídek spadalo do působnosti chlapíka s knírkem, jehož poručickou hodnost bylo možné poznat ne z jeho uniformy, nýbrž ze stříbrné přezky, kterou měl na svém vysokém klobouku.

Mohl Pedra Gonzalese přidělit k hlídkování vchodu do kotliny. Nebo určil Gonzalese k denním hlídkám. To bychom pak neměli už vůbec žádnou šanci.

Přišla půlnoc. Viděl jsem, jak se mění hlídka u ohně. Ale ani střídající nebyl Pedro Gonzales. Tenhle chlapík bude zřejmě za dvě hodiny zase vystřídán. Bylo to tak i s jeho předchůdci. U všech armád to tak chodí, že hlídky se střídají po dvou hodinách. A tihle bandité to dělali stejně. Rozhodl jsem se, že Kirbyho nebudu budit a že si sám na dvě hodinky pospím. Nechtěl jsem totiž zůstat docela bez spánku.. Kdybychom měli vyrazit, byla by před námi další noc v sedle. A protože pracovní den byl těžký, velice rychle bych se mohl bez odpočinku sesypat.

Umínil jsem si tedy, že se brzy zase vzbudím a spolehl jsem se přitom na svoje vnitřní „hodiny“. Skutečně jsem se probral dřív, než se hlídky zase vyměnily.

Tentokrát to byl Pedro Gonzales. Docela jasně jsem ho poznal. Přišel až těsně ke vchodu do štol, nahlédl do ní a teprve pak odešel ke svému kumpánovi, kterého střídal.

Dloubl jsem do Kirbyho. Ten byl hned vzhůru, ptal se: „Mám tě vystřídat, mrňousi?“

„Mrňous“ byla přezdívka. Protože jsem byl nejmladší a – nejméně šestnáct let také nejmenší z nás všech, vždycky mi říkali mrňous.

Usmál jsem se na něj a on v té tmě jistě viděl řady mých zubů.

„Gonzales nastoupil hlídku,“ řekl jsem. Kirby si dřepł vedle mne. Čekali jsme deset minut. Pak jsme napnuli uši směrem dovnitř štol, kde spali ostatní zajatci. Ale nemuseli jsme si vlastně dělat starosti, že by nás někdo pozoroval nebo prozradil. Ti chudáci totiž po celodenní dřině spali jako zabítí.

Vstali jsme mlčky, vyšli jsme z výklenku do štol a blížili jsme se k východu. Teď se ukáže, jestli je Gonzales

slušný chlap.

Musel nás v záři ohně poznat.

A my jsme viděli, že nám jde vstříc.

Vyšli jsme ze stoly a otočili jsme se doleva, takže jsme stáli před skalní stěnou. Gonzales přišel až k nám.

„Život občas tropí hlouposti, señore,“ řekl.

„Dá se to tak říct,“ odvětil jsem.

A tím nám bylo všechno jasné.

Zamířili jsme tam, kde měla banda v ohradě uzavřené koně. Bez problémů jsme si osedlali tři rychlá zvířata. Banda za výběžkem kopce zatím spala nerušené dál. Nemohli přece tušit, že jsem Pedra Gonzalese vysvobodil z vězení v El Tumě.

Vedli jsme koně podél skalní stěny až k východu. Pak jsme nechali koně u Kirbyho. Já s Gonzalesem jsme se vydali na cestu.

Museli jsme krátkou úžlabinou.

A to už zazněla otázka: „Kdo tam?“

„To jsem já, Gonzales,“ řekl Mexičan klidně. „Pojďte, muchachos. Udělal jsem horký čaj. – Nebo nechcete?“

Velice rádi přijali, protože před svítáním se tady mezi skalami citelně ochladilo. – Vyšli.

Přikrčil jsem se za balvanem.

Když vyšli ze tmy a zastavili se před Pedrem Gonzalesem a jeden z nich se zeptal: „Kde máš ten čaj?“ zasáhl jsem ho pažbou pušky. Zbraň jsem našel u sedla, kde vězela v pouzdře. Gonzales zapíchl druhému chlapovi hlaveň do břicha. A když se ten podle očekávání předklonil, dorazil ho ránou pažby z boku.

Všechno šlo hladce a rychle. Pedro Gonzales byl šikovný chlapík. Zatímco já jsem počkal na místě, přivedl Kirbyho a koně. Nasedli jsme a vyrazili.

Všechno proběhlo snadno a hladce – ale to jen díky tomu, že se Pedro Gonzales po svém útěku za Rio Grande

stal revolucionářem.

Když jsme dojeli k Rio Grande, bylo odpoledne. Jeli jsme schválně klikatou cestou, aby nikdo nemohl jen tak snadno sledovat naši stopu. Od počátku jsme se samozřejmě vyhnuli tomu, abychom jeli přes brod u ranče Pedra Gonzalese.

Museli jsme se dostat přes řeku tak, aby nás nechytili. To bylo jasné.

A jasné bylo i to, že Kirby a já jsme chtěli na druhý břeh.

„Co budeš dělat ty, amigo?“ zeptal jsem se Pedra Gonzalese.

Pokrčil rameny. „Moji přátelé a známí jsou všichni na straně revolucionářů,“ řekl. „Všichni mě teď budou považovat za zrádce. Chtěl bych jet dál na jih. V Sonoře mám švagra, který pašuje do Arizony stříbrné valouny. Stříbro je v Unii dražší než v Mexiku. Je to velice výhodný obchod, protože na stříbře se nepozná, jestli bylo vytěženo v mexickém nebo v americkém dole. – Jo, pojedu na jih. – A co vy?“

Při téhle otázce zněl jeho hlas poněkud stísněně. Takže jeho klid nebyl opravdový. Jeho temné oči jiskřily vzrušením.

Usmáli jsme se na něj.

Kirby řekl: „Jeden z Jeffreysových lumpů zabil našeho bratra Toma. A mne dva týdny mučili. Potom nás i s dolem vydali tomu generálovi. Och, Pedro, Jeffreysové nám toho moc a moc dluží. My, Starretové, jsme chlapi, kteří si můžou říct, že žádný člověk, který jim udělal něco dobrého či zlého, nezůstal bez, odplaty. – Jeffreysovi se mají nač těšit.“

Pedro polkl, když to slyšel.

Poté, co polkl potřetí, řekl: „Mohl bych s vámi? S Jeffreysovy mi mám konečně i já jisté účty. Chtěli ode mne za babku odkoupit můj ranč a když jsem nechtěl, přišli mi krádež koně. – Já to nevzdám. Možná, že je ještě nějaká šance, že budu moci žít na svém ranči dál.“

„Šance je vždycky,“ řekl jsem.

A tak bylo rozhodnuto, že zůstaneme spolu.

Když nastal soumrak, přešli jsme přes řeku a dostali jsme se na druhý břeh asi tři míle od El Tumu.

Když jsme se blížili k městu, zrovna se začínalo probouzet k nočnímu životu. Zajeli jsme zezadu k salónu tak těsně, jak nejvíc jsme se mohli odvážit. Pak jsem nechal Kirbyho a Pedra s koňmi pod ochranou malého přístřešku a sám jsem se vydal pěšky.

Terén kolem jsem znal velice dobře a protože jsem měl i trochu štěstí – smůla nás snad už konečně opustila – dostal jsem se po schůdcích až k zadním dveřím hořejší chodby a vzal jsem ze škvíry ve zdi klíč.

Ano, vyznal jsem se tady. Byl jsem tady, takříkajíc, doma. Klíč tady vždycky ležel nachystaný pro Soccora Concha, protože i on chtěl přicházet a odcházet nepozorován.

A veliký klíč se mu nechtělo pořád vláčet s sebou.

Zaklepal jsem na dveře sourozenců Conchových. Hned jsem také zkusil, jestli není zevnitř zavřeno na závoru nebo zamčeno. Nebylo. Vklouzl jsem dovnitř a teprve, když jsem se vedle dveří opřel o stěnu, všiml si, že jsem vešel. Stáli vedle sebe u okna a dívali se dolů na ulici.

Otočili se jako na povel a poznali mě.

„Jime! Och, Jime!“ zvolala Dolores tiše a rychle

proběhla místností. Stačilo, abych udělal jen krok a rozpřáhl paže. Dolores by se mi bývala vrhla do náručí jako na operním jevišti nebo v dramatu, když se hrdina, pokládáný za mrtvého, náhle zase objeví.

Ale když jsem se nehýbal, zůstala stát krok přede mnou a dívala se mi zpříma do očí.

„Víme už, že jsi Jim Starret,“ řekla. „Jsem přesto velice ráda, že tě vidím živého a zdravého. – Jime – tady jsi u přátel.“

Přikývl jsem a podíval jsem se na Soccora Concha. Na něm teď záleželo.

Přistoupil po bok své sestře.

„Vím, co s vámi Jeffreysové provedli,“ řekl. „Jack Jeffrey s mi to včera pověděl a přitom mi dal najevo, že se mu musím podřídit. – Jime, proč jdete k nám? Zabil jste přece Rio-Carlose Alvareze a tím jste pomstil smrt svého bratra. – Věřte mi, Rio-Carlos Alvarez byl Jeffreysovův člověk.“

Přikývl jsem. „Věřím,“ řekl jsem. „Jsem tady také jen proto, že potřebuji dobré zbraně. – Dolores mě prosila, abych vám pomohl proti Jeffreysovým. – Ted' se chystám to udělat. Ale můj bratr a já potřebujeme prvotřídní revolvery a pár dalších věcí.“

Odmlčel jsem se a zadíval jsem se na Soccora.

„Jak to teď vypadá s pašováním zbraní?“ zeptal jsem se a kývl jsem hlavou směrem k jihu, k řece. Na doplnění jsem dodal:

„Mexičané teď mohou zaplatit zlatem – zlatem z našeho dolu. Takže jak je to s pašováním zbraní?“ Soccoro protáhl obličej. „Mám v El Tumě několik zásilek ve skladě u dvora, kde jsou odstavené vozy. Ale na cestě je celý konvoj vozů. – Všechno musím postoupit Jacku Jeffreysovi. Ten se postará o vyplacení mých dodavatelů, jenže shrábne taky celý zisk. – Od včerejška už v tom všem nejedu. Jack

Jeffreys mě dočista vyšachoval.“

Tu jsem se usmál a když to sourozenci Conchovi viděli, pochopili, proč jsem se vrátil a proč potřebuji prvotřídní revolvery.

„A až žádni Jeffreysové nebudou – co potom, Soccoro?“ zeptal jsem se.

Zaváhal, podíval se na mne a odhadoval, co si o tom pašování zbraní myslím.

„Mohl bych pak všechno zase vzít na sebe. Většina jezdců od Jeffreyse by velice ráda pracovala dál pro mě. – Mohl bych se zase stát prvním mužem v kraji, jako dřív, než přišli Jeffreysové. – Ale nechci. Mám toho po krk.“ Přikývl jsem.

„Musíte udělat jedno, Soccoro,“ řekl jsem. „A proto jsem také přišel: Nesmíte dopustit, aby ten konvoj vozů se zbraněmi třeba jen na chvíli zůstal bez majitele. Musíte se ho zmocnit a dopravit ho do města. Musíte zabránit tomu, aby se dostal přes hranice. – Tam, na druhé straně, se jakýsi bandita prohlásil za generála a chce dělat revoluci. – A jestli nedostane zbraně od Jeffreysových, bude hledat jiné cesty. – Musí ty zbraně mít, ať to stojí, co to stojí. – Ale tohle město snad kvůli tomu nepřepadne. – Myslím, že se toho neodváží. Proto ...“

„Rozumím,“ řekl Soccoro. Obrátil se a otevřel skříňku. „Mám tady pár výborných revolverů.“

Přistoupil jsem blíž, abych si je prohlédl.

„Osvobodil jsem Kirbyho,“ řekl jsem, zatímco jsem bral zbraně do ruky jednu po druhé, zkoušel je a kontroloval jejich mechaniku a nabíjel je novými patronami. „Teď vyrazíme na Jeffreysovy.“

Pak se Soccoro Concho zeptal: „Mám jet s vámi? Všechno to určitě nezvládnete. Ale jestli pojedu s vámi... Alespoň tucet mých lidí je mi věrných. Na pár hochů z lokálu a z mojí poštovní a dopravní společnosti se ještě

mohu spolehnout. – Mohli bychom dát dohromady skupinku tak dvaceti...”

„Ne,“ řekl jsem stroze. „Nechceme tady přece rozpoutat válku. Stačí, když se to všechno odbude mezi Jeffreysovy a Starrety. – Soccoro, nevíte, kde se teď zdržují Robert a Brett Jeffreysovi? – Jsou tady ve městě?“

„Brett je tady,“ řekl. „Viděl jsem ho právě dole na ulici na pochůzce. – Robert Jeffreys ve městě není. Může být jen venku u svého bratra na ranči. – Jíme, dávám vám své slovo, že nedopustím, aby ten konvoj vozů se zbraněmi zůstal bez majitele. Jakmile budou Jeffreysovi zlikvidováni, ujmou se ho a dovedu ho do města. Celou tu zásilku zbraní mohu postupně prodat i legálně. S pašováním do Mexika končím.“ „No dobrá,“ řekl jsem. „To všechno je vaše věc.“

S tím jsem odešel. Měl jsem s sebou čtyři výborné revolvery, dostatek munice a dva pásy nábojnic zkřížené přes prsa. Pro Pedra Gonzalese jsem žádné zbraně obstarávat nemusel. Ten byl ozbrojen.

Ode dveří jsem se ještě jednou zadíval na sourozence Conchovy.

Soccoro vypadal odhodlaně a já jsem věřil, že udělá to, co slíbil.

Dolores Conchová se na mne zvláště zadívala. Všiml jsem si v jejím pohledu hluboké lítosti a dovedl jsem si ji vysvětlit. Vzpomněl jsem si na náš polibek a na to, že je schopna dokonale zmást mužům hlavu.

Ale pro mne nebyla jaksi tou pravou.

Možná to bylo tím, že to tehdy neudělala ze srdce. Protože jí šlo jen o to, aby mě získala na stranu svého bratra v pomoci proti Jeffreysovi.

Tu chybu si uvědomila až teď, zato tím naléhavěji. Na nový začátek už bylo pozdě. Nikdy už bych jí neuvěřil. Proto ten zármutek v jejích očích. Odešel jsem.

Za chvíli jsem už byl u Kirbyho a Pedra. Kirby si připnul pás s náboji, přivázal si na stehna obě pouzdra a vyzkoušel, jak mu revolvery sedí v ruce. Ve tmě je několikrát vytáhl, vymrštil je do vzduchu až udělaly salta a pak je chytil.

„Co teď?“ zeptal se chraptivě. „Jeden Jeffreys je ve městě,“ řekl jsem. „A i když je to jen mizerný parchant, neměli bychom ho přehlédnout.“

„No dobrá,“ přikývl. „Jedeme do města. – Teď už jsme přece ozbrojení.“ Projeli jsme uličkou a dostali jsme se na hlavní ulici. Ani na chvíli jsme nezaváhali a jeli jsme dál. Projížděli jsme ulicí vedle sebe, u výjezdu z městečka jsme koně obrátili a jeli ještě jednou zpátky.

Ale po Brettu Jeffreysovi nebylo ani památky.

Mezitím nás tu a tam už lidé poznali. Stáli ve skupinách na ulici a pozorovali nás. Tu najednou ze kteréśi uličky vyšel Brett Jeffreys. Ještě o ničem nevěděl. Zřejmě šel od nějaké holky. Nikdo ho nevaroval.

Taky nás nepoznal hned. Byl už několik kroků v jízdní dráze, když jsem na něj zavolal: „Jeffreysi, Brette Jeffreysi!“

Tu se náhle zarazil. A teď už mu došlo, že tady něco není v pořádku. Teprve teď si všiml skupinek přihlížejících před obchodem, hotelem a lokálem a několika dalšími domy. Na vteřinu zavládlo ticho. Pak zařval: „Starret! Jim Starret! Saguaro-Jim!“

Vytáhl zbraň a i když byl nejhluupější ze tří Jeffreysů, s koltem dovedl zacházet velice obratně.

Táhl jsem rychleji než on, počkal jsem, až na mě namíří hlaveň pistole a vystřelil jsem.

Když jsem se obrátil ke svému koni a nasedl, bylo naprosté ticho.

Pak jsme vyjeli. Protože jsme chtěli a museli být u Jeffreysů dříve, než se k nim donese zpráva o smrti jejich

nejmladšího bratra.

Jeli jsme rychle, odvážně, naplno. Každý by nás musel považovat za jezdce z ranče, protože jen ti by se odvážili jet tak suverénním způsobem.

A tak nás nikdo nezastavoval, ani na nás nevolali. Ubíhala míle za mílí. Koním se zpěnila srst a jejich pot nám stékal po nohou.

Byla už půlnoc, když se před námi vynořil velký ranč. Mezitím vyšel měsíc. Texaské hvězdy zářily na nebi.

Na ranči zářilo ještě pár nažloutlých světél. Spatřili jsme věž starého kostela, ve které Kirby prožil několik krušných dní a nocí. Poznali jsme jednotlivé budovy, dovedli jsme číst ve stínech zdí, střech, budov. To, že s námi stále jel Pedro Gonzales, dosvědčovalo jeho odhodlání a odvalu.

Jeho útěk do Mexika byl jen zoufalým východiskem, a to, že se tam přidal k revolucionářům, bylo podle mne důkazem, že se cítil vydědencem. Bandity, pašeráky a revolucionáři byli zřejmě i jeho příbuzní a přátelé.

Ted tedy jel s námi a snažil se za námi nezaostat ani yard.

Jeffreysův ranč se stále přibližoval.

Jak to zvládneme ?

Na tom teď všechno záleželo.

Prohnali jsme se kolem ohrad, dostali jsme se na rozlehlý dvůr obklopený zdmi z adobe a zamířili jsme k hlavní budově.

Tu nám vyšel po široké zastřešené cestě, která vedla na

nádvoří staré španělské haciendy, jakýsi muž. Zřejmě se chtěl podívat, kdo se to tak divoce přihnal, chtěl koně zastavit nebo jít podat hlášení svému šéfovi.

Ale ať chtěl cokoliv, už se k tomu nedostal. Kirby na něj hnál svého koně. Možná ho dokonce i poznal, protože to byl jeden z těch, kteří ho během zajetí mučili, bili a týrali.

Vjeli jsme na nádvoří a seskočili jsme z koní, dříve než se zastavili.

Uvnitř – ve velké obytné místnosti – svítily lampy.

Dveře byly otevřené.

Nemuseli jsme se dorozumívat.

Pedro Gonzales se vydal se zbraní k průjezdu, kterým jsme přijeli. Nepustil by na nádvoří ani myš.

My s Kirbym jsme šli pomalu, za cinkání ostruh, jako bychom byli jezdcí z ranče a měli podat nějakou důležitou zprávu. Prošli jsme dveřmi, vstoupili dovnitř, rozestoupili se nalevo a napravo a zastavili jsme se. Bratři Jeffreysové na nás zírali.

Robert si právě zapálil doutník a ještě držel v prstech ohořelou zápalku.

Oba se sice hned podívali ke dveřím, jenže nás nepoznali, protože světlo nesahalo až ke dveřím a my jsme měli hlavy skloněné tak, že okraje klobouků skrývaly naše obličeje.

Ale pak nás poznali – a užasli ještě víc.

„Koukejme – Starretovi,“ řekl Jack Jeffreys a pomalu odložil pero do kalamáře. Byl naprosto klidný a ovládal se.

Pak pomalu vstal.

Byl neozbrojený. I jeho bratr odložil zbraň. Proč by také měli na svém ranči nosit revolvery ?

My jsme měli revolvery v pouzdrech.

Venku začal střílet Pedro Gonzales. Zahnal zvědavce z průjezdu. Získal pro nás určitě několik minut, protože tak dlouho to potrvá, než se sem muži z ranče dostanou jinou

cestou.

Do hlavní budovy se dalo vejít jen průjezdem z nádvoří. Zvenčí mělo přízemí jen hladkou zeď a střílny. Teprve v horním poschodí byly balkony a jejich dveře a větší okna do místností.

„Chcete to vyřídit starým dobrým způsobem?“ zeptal se věcně Jack Jeffreys. Jeho rychlý mozek všechno pochopil.

„Kdo to tam venku střílí?“ zeptal se Robert Jeffreys stejně věcně.

„Pedro Gonzales,“ řekl jsem. „A nebudeme nic namítat, když si vezmete svoje bouchačky.“

Jack Jeffreys chladně přikývl.

Zamířil doleva k umně ozdobené vitríně se zbraněmi. Vedle ní stálo křeslo a na něm ležel jeho opasek s koltem.

Jeho bratr Robert si svlékl sako. Pod ním měl šedou vestu, která mu jako soudci dodávala seriózního vzezření.

Pod ní měl zastrčený kolt s krátkou hlavní. Tuhle zbraň, právě díky její krátké hlavní, bude moci vytáhnout velice rychle. Se svýma krátkýma rukama byl takto jistě mnohem rychlejší, než kdyby měl zbraň zastrčenou normálně v pouzdře.

Zasmál se a velice teď připomínal zlého zabijáka, který se chystá ukázat, co umí.

Jack Jeffreys se usmál svým drsným způsobem. Ačkoliv jsme byli od sebe vzdáleni na šest kroků, viděl jsem v jeho jasných očích jiskření.

Neměl strach z toho souboje – naopak, působil neobyčejně sebevědomě a chladně.

„Dávej pozor, ty dlouháne!“ řekl téměř pobaveně.

Ale já jsem si všiml zoufalého odhodlání v jeho očích, které znamenalo začátek „černé vteřiny“. A pak jsem zahlédl, jak pokrčil rameno. Zdálo se, že revolver mu sám vskočil do dlaně. Vytáhl jsem jen levý revolver, protože dvěma najednou jsem nestřílel. Druhou zbraň jsme s

Kirbym nosili jenom jako pojistku.

Když jsem zmáčkl spoušť, zahlédl jsem vyšlehnutí plamene z hlavně koltu Jacka Jeffreyse. Cítil jsem náraz, který mě zasáhl do boku, ale ne natolik, abych se pohnul. Stál jsem naprosto v klidu a pálil od boku – jednou – podruhé – potřetí. A vždycky jsem byl o zlomek vteřiny rychlejší než Jack Jeffreyse. Když mě nedokázal zasáhnout první střelou tak, aby mě vyřadil ze souboje, neměl proti mně šanci.

Svalil se břichem na stůl. Doutnající revolver mu vypadl z dlaně na zem. Ohlédl jsem se na bratra. Kirby se opíral o stěnu. Na zarostlé skrání měl krvavý šrám. Levou nohu měl podkleslou a na nohavici se na stehně objevila tmavá skvrna. Robert Jeffreyse musel být velice rychlý, že dokázal zasáhnout Kirbyho dvakrát.

Jenže teď už ležel Robert Jeffreyse mrtev na zemi.

Venku třeskla opět puška Pedra Gonzalese.

Cítil jsem, že jsem zraněn na pravém boku. Z rány mi tekla krev. Ale nedbal jsem na to. Zamířil jsem ke dveřím a zavolal jsem ven na Pedra Gonzalese: „Už je po všem, Pedro! – Zavolej na ně, že už nemají šéfy. Není tady nikdo, kdo by jim mohl vyplatit mzdu. Můžou poslat někoho, aby se přesvědčil, že Jeffreysovi jsou mrtví!“

Pedro Gonzales cosi chraptivě vykřikl.

Pak jsme slyšeli jak opakuje naše slova mužům venku.

Obrátil jsem se ke Kirbymu. „Tak, to bychom měli!“ řekl jsem. „Našeho Toma už sice nevzkřísíme. Ale s námi, Starrety, není radno žertovat. Dojedeš ještě zpátky do El Tumu?“

Přikývl, odvázal si šátek a převázal si ho přes tmavou skvrnu na nohavici.

„Ano,“ řekl, „se Starrety si nikdo beztrestně zahrávat nebude. Když mě tady drželi, mučili mě a chtěli mě zlomit, horoucně jsem si přál tuhle chvíli. – No a je tady. – Byli

jsme dost zbrklí, brácho a já se teď ptám, jestli mělo smysl, co jsme udělali?“

„Možná,“ zavrčel jsem.

Nabíli jsme si kolty a vyšli ven. Hodně kulhal, ale dokázal jít i bez mé pomoci.

Venku k nám přistoupili dva muži. Jedním byl Capataz a druhým Pete Ortigez – ten chlap, který mě zradil. Když jsem ho zahlédl, zmocnil se mě vztek. Ale Ortiges se na mě podíval neohroženě.

„Jsme svému šéfovi věrný až za hrob,“ řekl. „Chceš zastřelit i mě, Saquaro-Jime?“

„Ne,“ řekl jsem, „to mi stačí. – Nikomu to neposlouží. Bylo by mi milejší, kdybychom se rozešli v pokoji. – Nebo se chcete pomstít?“

„Když jsou oba mrtví ...,“ zamummlal Capataz.

„Všichni tři jsou mrtví,“ řekl jsem. „Nejsou už žádní Jeffreysové. Vsadili na špatnou kartu.“

Předák vešel dovnitř a Pepe Ortigez zůstal venku a zíral na nás očima sršícíma hněvem. Okny dopadalo na nádvoří dost světla.

„Měli jste z pekla štěstí,“ řekl Pepe Ortiges. Jen jsem se po něm ohlédl.

Předák vyšel ven a povídal: „Jsou mrtví a každý má v dlani kolt, ze kterého se několikrát vystřelilo. – Byl to dvojsouboj. – Myslím, že nemá smysl, abychom po sobě ještě dál stříleli.“

„Ne,“ řekl jsem. „Jen nás nechtě odjet.“

Pepe Ortiges přikývl.

A kývl i Capataz. Éra Jeffreysů skončila. Za svítání jsme dorazili do El Tummy. Ztratili jsme spoustu krve a byli jsme se silami v koncích.

Ačkoliv bylo velice brzy, čekalo se na náš příjezd. Občané města vybíhali na ulici.

Z obchodu vyšla i Stella Croninová. Podívala se na mne

a já si byl najednou jist, že se o mě bála.

Smekl jsem před ní klobouk.

A pak jsme jeli dál a zastavili jsme až před hotelem.

Z lokálu vyšel Soccoro Concho. Kývl jsem na něj. Hned pochopil, že nikdo z Jeffreysových není naživu a že je volný.

I když jsem se cítil velice vyčerpaný, sledoval jsem ho v červancích ze sedla a vyčkával jsem na jakési znamení.

Jenže on jen zvedl ruku a otřel si tvář. Dlaň se mu lehce chvěla.

Dřív ho tady ve městě i v okolí všichni měli za prvního muže. A pak přišli Jeffreysovi a zatlačili ho do pozadí a zbavili ho jeho postavení.

Všechno to musel překousnout, protože tady – na západ od Pecos – neplatil skutečný zákon. Dokud byl on tím silným, šlo to. Ale když se stali mocnějšími Jeffreysové, žil už postupně jen z jejich milosti, protože Jack Jeffreys si dělal choutky na Dolores Conchovou.

Toto poznání bylo pro Soccora Concha obzvláště trpké. Byl dost chytrý na to, aby pochopil, že v zemi bez zákona má moc jen silnější. Jenže být stále silným je tak těžké. Vyžaduje takovou míru bezohlednosti, jaké Soccoro Concho nebyl schopen. Kdyby byl, postavil by se Jeffreysovým na odpor hned od počátku.

V této chvíli, když si otíral rukou obličej, pochopil, co je pro něj dobré.

Právo a zákon budou chránit i jeho, jen pokud ho uzná a bude ho v kraji ctít. Protože před opravdovým zákonem jsou si všichni rovni – malí i velcí.

A pokud někdy přijdou noví Jeffreysové, nepodaří se jim zatlačit Soccora Concha do kouta, protože jejich protivníkem by byl sám zákon. To všechno Soccoro Concho pochopil.

Nepropadl tedy touze vystřídat Jeffreysovy. Kývl na

mne a řekl nahlas a zřetelně:

„Dovedu do města konvoj Vozů, aby se nedostal do nepravých rukou. Moji muži teď nasednou do sedel a uděláme všechno tak, jak jsme to dohodli.“

S tím jsem byl spokojen, protože jsem byl pořád ještě toho názoru, že generál Días Cortega, jeho kapitán Paco a celá ta banda revolucionářů, se neodváží překročit hranice a vpadnout do města. Kdo by to také mohl od nich čekat ?

Byl jsem si naprosto jist.

Jenže to byla chyba, protože generál Días Cortega byl jako pomínutý pes. Potřeboval zbraně jako vlk tesáky.

Bez zbraní ze své bandy nemohl vytvořit pořádnou armádu a bez armády nemohl být generálem.

Netušil jsem tehdy, jak byl Días Cortega po zbraních posedlý.

Potřeboval jsem tři dny, abych se zase postavil na nohy. Rána na boku byla velice nepříjemná a jen pomalu se hojila.

Kulka Jacka Jeffreyse mě škrábla o žebro. Bylo to štěstí, protože po něm sklouzla a nezavrtala se mi do těla. Jenže žebro bylo nalomené.

Když jsem se tedy po třech dnech oblékl a podíval se na sebe do zrcadla, seděl můj bratr Kirby nešťastně na posteli. Jeho rána na noze se ošklivě zanítila. Vypadalo to, že se bude moci až za týden belhat, a to jen s pomocí berly. Ztratil také víc krve než já a i dlouhé zajetí předtím ho dost vyčerpalo. Kirby byl – když jsme sem za rozbřesku přijeli a když ho sundali z koně – vyhaslý jako pec, ve které už není ani kouska dříví a ve které jen doutná popel.

Teď se závistivě pousmál a zeptal se: „Mrňousi, co ti nedá, že už nemůžeš vydržet v posteli ? – Je to ta černá

Dolores nebo ta blondýnka z obchodu? – Dolores to být nemůže. Když nás včera navštívila, nepadli jste si kolem krku. – Jenže ta maličká z obchodu tady nebyla vůbec. – Ty na to jdeš asi u ženských pěkně od lesa, co? – Tak která je to?“

„Jdi k čertu!“ řekl jsem, protože nemělo smysl bavit se s ním vážně o mých problémech.

Co jsem mu taky měl říct? – Že jsem celou tu dobu myslel na Stellu? Když jsem odešel z místnosti, smál se za mnou. Měl jsem radost, že se zase směje. Byl na nejlepší cestě, aby z něj byl zase ten starý dobrý Kirby.

Až se uzdraví, chtěli jsme vyrazit a jet si někam hledat práci.

Náš zlatý důl nám vyfoukli. – I zlato – výsledek mnoha týdnů dřiny – bylo pryč, leželo kdesi v bahnitém dně řeky. Když jsem odcházel z hotelu, pomalu mi začala být nepříjemná myšlenka, že bychom odtud měli odjet. Věděl jsem také proč. Protože jsem myslel na Stellu Croninovou.

A protože jsem vždycky mířil přímočaře za svým cílem, vydal jsem se nejkratší cestou k obchodu. A měl jsem štěstí! V krámě nebyl žádný zákazník. Jen Stella stála za pultem a dívala se na mě velikýma očima.

„Modroočko,“ řekl jsem, „proč jsi se nepřišla podívat na nemocného ? K čertu, proč se sem mám trmácet z posledních sil? Copak máš místo srdce kámen?“

„Jíme,“ řekla, „přece jsi sem nepřišel, aby ses se mnou zase hádal?“

„Ne,“ odpověděl jsem, obešel jsem pult a vzal jsem ji do náruče. Ale vlastně do ní zamířila sama.

Když jsme se políbili, zamumlala mi na rameni: „Och, já – nevěděla jsem přece, jestli mě máš vůbec rád. Vždycky jsem na tebe byla tak jedovatá – a potom, Dolores Conchová je taková kráska. A vůbec jsem si myslela ...“

Pak byla v koncích. Nemohla taky nic víc říct, protože

jsem ji zase políbil.

Líbali jsme se dlouho a zapomněli jsme na celý svět.

Město bylo klidnější než jindy. Změny v kraji se projevíly i v tomto směru. Na Jeffreysové ranči se prý zatím leccos semlelo. Protože většina mužů měla teprve peníze dostat, ale nemohla najít žádnou hotovost, vzali si odškodné v koních a ještě vyplnili haciendu. Každý si vzal, co se mu líbilo a rozjeli se pryč.

Protože Soccoro Concho téměř se všemi svými lidmi odjel, zůstalo v herně v provozu jen několik hráčských stolů. I na dvoře s nákladními vozy se pracovalo jen velice málo.

Dolores Conchová už nevystupovala. A tím ztratil salón na přitažlivosti, protože už jenom kvůli Dolores Conchové se sem dříve sjížděli návštěvníci z více než dvaceti mil.

V El Tumě bylo klidněji. Nám to vyhovovalo.

Pozdě v noci – když Stella konečně mohla zavřít krám, jsme si ještě vyšli na dlouhou procházku podél řeky.

Bylo to krásné, být s dívkou jako Stella pod hvězdami.

„Co bude dál?“ zeptala se najednou. „Pomůžeš mi vést obchod?“ Trhl jsem sebou.

Napadlo mě, že jsem jen chudák, obyčejný tramp.

A ona byla majitelkou jediného velikého obchodu v okruhu dvaceti i více mil.

„Na to jsem dočista zapomněl,“ řekl jsem. „Vzít se budeme moci samozřejmě teprve tehdy, až ti budu moci něco nabídnout. – Seženu s bráchou a s několika dalšími chlapy stádo krav a příští jaro je zaženu do Kansasu k železnici. – V Texasu je dost krav, krav bez značky, které vlastně nepatří nikomu. – A v Kansasu bude mít v příštím roce kousek hodnotu jistě deset až patnáct dolarů. – S

bratrem a dvěma tucty hochů to zvládnou. Pak můžeš ten svůj obchod pronajmout nebo prodat. – To ti už budu moct něco nabídnout.“

„Pche,“ řekla, „já ten obchod prodám ještě předtím a vydám se na cestu s vámi. Myslíš, že tě nechám ještě někdy samotného déle než den?“

Rozesmáli jsme se a začali jsme probírat podrobnosti.

Když jsme pak později kráčeli k městu, slyšeli jsme, jak se blíží kolona vozů.

Rychle jsem odvedl Stellu domů – do obchodu. Žena mexického pomocníka už čekala přede dveřmi, blýskla po mně pohledem, ale neřekla nic.

„Ožením se s ní, Esmeraldo,“ řekl jsem. „Nemusíte mě vraždit pohledem.“

„Ano, vezme si mě,“ řekla Stella.

A pak jsme se oba rozesmáli. Dokonce i Esmeralda, která byla přesvědčena, že musí dohlížet na svou mladou paní, aby obchod nepadl do mých rukou jako ovečka do vlčích spárů.

„Pokud je to něco vážného ...“ řekla.

Zamířil jsem ke dvoru s nákladními vozy a brzy jsem narazil na Soccora Concha, který právě sesedl a sledoval, jak osm povozů vjíždí dovnitř.

Poznal mne ve světle hvězd a kývl na mne.

„Měli jsme nějaké problémy,“ řekl. „Předák Jeffreysových Ringo Kingfisher a i Pepe Ortiges si ten konvoj chtěli urvat pro sebe. – Museli jsme bojovat. Naštěstí jsme byli v přesile. Lidé, kteří sloužili u Jeffreysů, se dočista roztrousili. Spousta jich už odjela. A o zbytek jsme se postarali tím soubojem o vozy.“

Odmlčel se, přistoupil ke studni a napil se několika doušků z dřevěného vědra.

Dopřál jsem mu čas, protože byl celý zaprášený a dost zničený. Ale svedl souboj a zvítězil v něm. Tím se mu

vrátila sebedůvěra.

Obrátil se zase ke mně a otřel si ústa.

„Dělám si starosti,“ řekl. „Už cestou tam jsme narazili na vyslance generála Díase Cortegy. Věděli už, že Jeffreysovi to projeli na celé čáře. A tak chtěli začít vyjednávat se mnou. – Teď už jsem jim zase dobrý. Užasli když jsem jim řekl, že už mě ten obchod nezajímá, že zbraně zůstanou v Texasu a že vůbec všechno bude jinak.“

Vyhrožovali mi a tvrdili, že generálu Díasi Cortegovi je jedno, od koho ty zbraně dostane – od Jeffreysových nebo ode mne. Že je ale dostat musí. – A když jsem prý bojoval s Jeffreysovými lidmi o zbraně, musím na sebe také vzít jejich závazky. – Řekl jsem, aby táhli k čertu. A tak odjeli. – Jenže já si dělám veliké starosti. Docela bych do toho bandity, co se dává titulovat generál, řekl, že přitáhne se svou tlupou přes řeku až do města. – Od té chvíle, co jsem slyšel ty jeho posly, dívám se na to jinak. Días Cortega potřebuje zbraně. Jenom s nimi může ozbrojit tisíce bezzemků a Indiánů a udělat z té své bandy armádu. – Co uděláme, Jime?“

Uvažoval jsem, přemýšlel.

Věděl jsem, že ve městě je ještě hodně Mexičanů. Každou noc sem nějakí přijížděli, aby se pobavili. Mezi nimi budou určitě i Cortegovi špehové.

Ať už bychom sem přivezli náklad zbraní odkudkoliv, rozhodně se to nedalo provést nepozorovaně. Osm těžkých nákladních vozů nemohlo jen tak zmizet, když je někdo jednou zaregistroval.

Chvíli jsem myslel, že by se zbraně mohly zničit.

Ale to nešlo. Soccoro Concho by pak zkrachoval, protože on je objednal. Jeffreysové by za ně zaplatili, ale to už teď nemohli. Takže objednavatelem zůstal on. Musel zaplatit.

„Kdybychom dali znova zapřáhnout a vozy vyvezli ven,“

řekl jsem, „měla by to ta banda ještě jednodušší. Prostě by nás přepadli cestou. – Soccoro, tohle město se teď musí vydat docela novou cestou. To platí pro všechny lidi tady – i pro vlky města. – Kdo tady nechce zůstat, ať si jede. Ale zůstanou téměř všichni. – Zkusíme to, Soccoro?“

Pohlédl na mne a přikývl.

„Ale nesmíme ztrácet čas,“ řekl. „Días Cortega nezaváhá ani na chvíli. Jeho poslové mu už určitě oznámili, že zbraní se může zmocnit jen násilím. – A tak přijede – možná už za svítání. – Co podnikneme?“

„Nejprve shromáždíme všechny obyvatele městečka,“ řekl jsem.

Byly dvě hodiny po půlnoci, když jsme se všichni shromáždili v salonu.

Několik lidí Soccora Concha drželo hlídku před městem.

Vystoupil jsem se Soccorem Conchem na pódium, na kterém jindy Dolores zpívala svoje písničky a pohlédl jsem na shromážděné.

Byli tu řemeslníci a obchodníci, barmani Soccora Concha, vyhazovači a hráči. Přišli i povozníci a lidé ze dvora, na němž byly odstaveny vozy.

Cizí hosté byli pryč.

Jako na němý povel zmizeli během půlhodinky z města, odjeli do svých vzdálených usedlostí, táborů a rančů nebo se ukryli někde v odlehlém koutě tohoto kraje.

Zmizeli i hosté z mexické strany hranice.

Lidé z El Tummy zůstali sami.

Ukázal jsem palcem za sebe.

„Na druhé straně dřepí bandita, který se prohlásil generálem a chce dostat zbraně. – Tady, v El Tumě, jich je

spousta. Přijede, aby si je vzal. Mohli bychom mu je vydat. – Pak by šlo všechno hladce a snadno. – Jenomže to by se zase město jednou podřídilo silnějšímu a mocnějšímu. – Víte, kam mířím?“

Podíval jsem se na ně, ale v jejich tvářích jsem spatřil pouze nevoli.

Snažil jsem se, aby můj hlas nezněl vyzývavě. Neměli by získat dojem, že se jim snažím něco nabulíkovat. Mluvil jsem stroze a věcně:

„Jakýsi bandita chce zbraně, aby mohl dělat revoluci. Chce loupit, vraždit a drancovat. – Nesmíme mu je dát. – Když se nám to podaří, dokážeme, že chceme skutečně začít znovu. Od toho dne bude El Tuma pořádným městem, čistým a poctivým. A bude nám jasné, že tady bude vládnout zákon a proti novým Jeffreysovým se snadno ubráníme. Nikdy tady nebudou silní a slabí, protože společenství je, díky zákonu, všechny zrovnoprávní. – Rozumíte mi? Nebudete se bít ani tak proti banditům, jako spíše o nové časy tady.“

Zírali na mě a já cítil jejich nechuť.

Většina z nich sem z nejrůznějších důvodů utekla přes Pecos před zákonem.

A přece museli ve své minulosti zjistit, že bez zákona žili vždycky jen ve stínu silných.

„Kdo chce pomoci, ať zůstane – kdo chce, aby to šlo jako dosud, ať odejde!“ zvolal jsem ostře do sálu.

Pak jsme se Soccorem viděli, jak se většina sebrala a odcházela. Zůstalo jich jen několik.

Soccorovi lidé se všichni nahrnuli k výčepnímu pultu. I z nich jich několi odešlo.

Se Soccorem jsme se na sebe podívali a Soccoro se usmál.

„Tak to je,“ řekl, „když to člověk míní poctivě. Takový člověk to má zatraceně těžké, co? – Možná, že bychom se

přeceněn měli vzdát. S takovou hrstkou lidí přece město nemůžeme ubránit.“

Spočítal jsem muže.

Poznal jsem mezi nimi kováře, sedláře, holiče, pomocníka z obchodu Stelly Croninové a pár chlapů ze salonu a několik ze dvora s vozy. K tomu ještě hrstka mužů z mexické části městečka.

Se Soccorem a se mnou nás bylo devatenáct.

Bylo s námi dokonce i několik z lidí Soccora Concha, kteří pro něj pracovali jako vyhazovači, domácí policisté, hráči a barmani.

Věděl jsem, že to jsou nebezpeční pistolníci. Všichni, kteří drželi s Rio-Carlosem Alvarezem, byli pryč. Tihle byli věrní Soccorovi.

Ale věděl jsem také, že banda Díase Cortegy čítá přes stovku mužů. Kdyby přijeli všichni, skutečně by se mohli města zmocnit. A El Tumu by vyplnili a zničili.

Jenže pokud se město nechtělo bránit, nezasloužilo si nic jiného.

Podíval jsem se na Soccora.

„Jsou v té zásilce zbraní i pušky?“

„Podle seznamu sto kusů s dostatkem munice,“ odvětil Soccoro.

„No fajn,“ řekl jsem. „S nimi je dokážeme pobít. Přivezeme těch osm naložených vozů a postavíme je tady napříč přes ulici. Pak se rozdělíme po okolních domech a budeme pálit po každém banditovi, který se bude chtít k vozům dostat.“

Podívali se na mne.

„Chápete to, ne?“ zeptal jsem se. „Nejde přece ani o to, jestli se ti mexičtí bandité zbraní zmocní, ale o to, jestli je zbytek tohoto města zralý pro nové časy. El Tuma bylo pořádné doupě a vy všichni tady jste byli více či méně darebáci. Proto také bylo město i vy bez budoucnosti. Byli

jste odsouzeni k zániku, který nějak musel přijít. Jsme tu teď docela mezi svými. Všichni, kteří si nepřejí začít znovu, jsou pryč. No tak!“

Nedokázal jsem to říct lépe. Už jsem nenacházel slova. Ale oni mi rozuměli. Soccoro a já jsme udíleli povely.

Všichni jsme se pustili do práce a dost jsme pospíchali. Se třemi muži, kteří byli postaveni před městem jako hlídka, nás bylo přesně dvaadvacet – pár žen a dětí nepočítaje.

Vzal jsem si koně a odjel jsem k řece.

Několik jezdců opustilo město severním směrem. Proklínali mě. Nadávalo i několik rodin, které naložily svoje jmění na vozy. Všichni na mě sesílali ty nejhorší kletby, protože podle jejich přesvědčení bylo jejich město docela dobrým místem k životu.

Pedro s námi z Jeffreysova ranče do města nejel, ale zamířil ke svému ranči u brodu.

Byl jsem si jist, že tam bude hlídat a že nám oznámí příjezd bandy. Takže bylo třeba dávat pozor jen na druhý brod. Byla ještě noc. Ale na východě se pomalu jasnilo. Rodící se den tam vrhal na oblohu první matné světlo.

Nad řekou začala stoupat mlha. Ta snížila dohlednost až na pouhých několik yardů. Spoléhat jsem se teď mohl jen na svůj sluch.

O chvíli později jsem zaslechl jezdce, který projížděl kolem řeky. Blížil se ze směru, kterým ležel ranč Pedra Gonzalese.

Že by to byl Pedro sám?

Jestli ano, bylo to od něj chytré, že jel podél řeky až sem a tady se chystal zahrnout k městu.

Jel jsem jezdcí, jehož koně jsem slyšel stále zřetelněji, pomalu vstříc. A včas jsem pak i zavolal, abychom se v

mlze nesrazili.

Byl to Pedro. Zarazil koně a když mě poznal, přiblížil se. „Přes brod se valí banda,“ řekl chraptivě. „Musí už teď být určitě na tomhle břehu. – Jak to vypadá tady?“

Neodpověděl jsem, protože teď jsem i já zaslechl na řece hluk.

Naslouchali jsme oba.

Ted jsme zaslechli, jak přes vodu čvachtají kopyta mnoha koní.

Bylo to jasné: generál Días Cortega se dostal přes řeku se všemi svými vojáky na dvou místech. Znamenalo to, že chce město obklíčit.

Byl jsem rád, že jsem nepodlehл pokušení ho zastavit.

Bylo by se to určitě podařilo, kdybychom na brod začali pálit. Jenže jeho lidé, kteří přijížděli druhým brodem, by nám vpadli do zad. Museli jsme se stáhnout k městu.

Pedro Gonzales se k nám připojil. Nebylo třeba se ho ptát, jestli chce bojovat za město, ve kterém byl zločinným soudcem odsouzen kvůli údajné krádeži koně na smrt.

S Pedrem Gonzalesem nás bylo třiadvacet. Čekali jsme po obou stranách hlavní ulice v domech, na střechách, na balkonech.

Obsadili jsme salon, obchod, hotel, sedlářství, šerifovu úřadovnu s vězením, krámk holiče a ještě dva nebo tři domy.

Na vozovce stálo osm těžkých nákladních vozů, ve kterých byly zbraně, munice a střelný prach.

Všechny ty věci objednal Soccoro Concho, aby je propašoval do Mexika. To ještě nebyli Jeffreysové tak silní. Ale než sem ten náklad dorazil, moc získali a o

všechno Concha obrali. Chtěli ten obchod prostě udělat sami.

Soccoro Concho začal smýšlet jinak a pochopil, že nadešel čas, aby toho nechal. – On i všichni, kteří tady zůstali, byli odhodláni vydržet. Stál jsem na střeše obchodu Stelly Croninové.

Její mexický pomocník byl se mnou. Dole u paty schodiště, která vedla k vikýři ve střeše, stály Stella a Esmeralda.

Čekaly na naše příkazy. V ostatních domech to bylo určitě podobné.

Tak jsme všichni čekali a věděli jsme, že ta veliká banda vnikne do všech prázdných domů a že je vyplení. Zvláště já, který jsem ty zoufalé a ke všemu odhodlané chlapy znal, jsem věděl, jak moc zbraně potřebují.

Začalo se rozednívat. V rohovém okně hotelu jsem poznal svého bratra Kirbyho. Díval se ke mně nahoru, protože jsem stál na okraji střechy.

„Dáme jim co proto!“ zvolal.

Jen jsem přikývl. Pak jsme mlčky a ostražitě vyčkávali.

A najednou jsme je zaslechli.

Přijížděli ze dvou stran, divoce pokřikovali a stříleli jako zběsilí.

Pak zjistili, že domy na okraji městečka byly prázdné. Ani jejich generál je nedokázal udržet, aby hned nezačali drancovat. Byli jako hladoví psi. To, co dosud ukořistili v Mexiku, jim nadlouho nemohlo stačit. Tady našli šaty, jídlo a všemožné věci, které byly pro ně přepychem.

Teprve po chvíli je generál s kapitánovou pomocí přiměl, aby se začali věnovat vlastnímu účelu téhle návštěvy.

Postupně se začali mačkat ze dvou stran do hlavní ulice, vycházeli z bočních uliček a z mezer mezi domy.

Spatřili osm vozů seřazených do dvou řad po čtyřech,

zastavili se a hned všechno pochopili.

Días Cortega zvolal dost srozumitelnou texaskou angličtinou do probouzejícího se rána:

„Hej, gringos – cabrons! Přijel jsem, abych tady uzavřel obchod se Soccorem Conchem. Protože Jeffreysovi jsou po smrti, musím jednat s jejich nástupcem. Takže teď zapřáhneme vozy a odvezeme je k řece. Zůstaneme dobrými přáteli a sousedy. A až se jednou stanu mexickým prezidentem, bohatě se tomuhle městu odvděčím. – Basta!“

Po těchto slovech čekal na naši odpověď.

Dostal ji ze střechy hotelu od Soccora Concha.

„Jeffreysové jsou mrtví,“ řekl Soccoro hlasitě. „A já jsem si to rozmyslel. – Cortego, časy se změnily. – Seber si svoje bandity a jeďte na druhý břeh řeky. – Tady nedostanete nic, než žhavé olovo. – Nech toho, generále!“

Slovo „generále“ pronesl velice ironicky.

Viděli jsme, jak Días Cortega otočil koně a pomalu jel ulicí, až se dostal do úzké uličky, kde byl v bezpečí – ta byla totiž mimo náš dostřel.

Odtamtud zakřičel na své lidi: „Ho-jáááá! Zaútočte, moji synové! Pobijte je všechny, moji zlatí hrdinové! A doved'te koně, abychom mohli zapřahat!“

A v tom to začalo.

Byla to více než stovka banditů. Téměř všichni v sobě měli indiánskou krev, a to znamenalo, že nebyli zbabělí. Nebáli se smrti.

Směs španělské a indiánské krve z nich dělala odvážné, hrdé a nebezpečné soupeře.

Byli rychlí jako Apači. Seskákali z koní a začali divoce pálit a pokoušeli se vniknout domů. Věděli totiž, že těch osm vozů neodvezou, pokud na ně budeme chrlit střely.

Naše zbraně třaskaly.

Přesto jim mexičtí bandité hodnou chvíli vzdorovali,

než se stáhli do bezpečí úzkých uliček nechráněné části města.

Tu a tam však začaly hořet dřevěné domy. Stodoly za obchodem, za hotelem a za lokálem rovněž vzplály.

Zbraně zmlkly. Bandité chrlili výhrůžky. Bylo jasné, že pokud jim nevydáme osm vozů, s pro ně tak cenným nákladem, El Tumu zničí.

Nastal den. Ale všude byl kouř a dým.

Generál svou bandu nemusel ani moc pobízet. Nikdo z nich už nechtěl zůstat banditou. Zřejmě jim přislíbil povýšení až tehdy, podaří-li se jim armádu rozšířit. Ale to mohli dokázat jedině tehdy, když generál dostane do rukou zbraně pro tisíce ještě nespokojenějších chudáků.

Pak už jich nebudou jen dva tři tisíce, jejich armáda se povalí Mexikem jako lavina, protože celá země vřela nespokojeností. Všude vládla bída a nouze. – Poté, co zastřelili císaře Maxmiliána, zavládl v Mexiku chaos. Benito Juarez už věci vůbec nezvládal.

A takových, jako Días Cortega, kteří chtěli dělat revoluci, bylo po celé zemi spousty.

Shlédl jsem ze střechy na hořící kůlnu za obchodem.

Stella tam měla uloženo mnoho zboží. Všechno teď hořelo. Nepodařilo se nám zachránit nic. I já jsem se musel rychle ukrýt, protože jedna z kulek mi zasvištěla kolem ucha.

Juan, který byl vedle mě na střeše, se ke mně připlazil.

„Naše město shoří – a to jen proto, že Soccoro Concho byl dříve sám darebák. Město se zkazilo až pod jeho vedením,“ zvolal rozhořčeně.

„Jistě,“ řekl jsem. „Ale on se změnil. A změnilo se víc než pouze on. Téměř všichni lidé tady v El Tumě byli špatní. – Trpěli tady darebáka Bretta Jeffreyse jako šerifa a banditu Roberta Jeffreyse jako soudce. – Nikdo tady není bez viny. – Ať už byl Soccoro Concho jaký chtěl – teď

to každopádně chce dělat jinak. A jediné na tom záleží. – Na ničem jiném. Odplaz se na druhou stranu, Juane! Myslím, že támhle dole v uličce je pár banditů. Jestli vniknou do obchodu, jsme tady nahoře vyřízení.“

Hned poslechl.

Boj se znova rozhořel. Asi dva tucty banditů obsadilo střechy vzdálenějších domů a začalo pálit na obránce.

Já sám jsem se zaměřil na jednoho chlapíka, který dřepěl za komínem dvoupatrového domu ve vykřičené čtvrti a velice dobře střílel.

Zasáhl jsem ho v téže chvíli, kdy sestřelil jednoho muže ze střechy salonu. Ze sedlářské dílny vyběhl mistr, jeho pomocník, sedlářova žena a dvě děti. Utíkali mezi vozy k hotelu.

Za nimi se vyhrnuli ven bandité, kterým se podařilo vniknout do dílny zadními dveřmi. Začali jsme střílet na ty lumpy ze všech stran, několik jsme jich zasáhli a ostatní jsme zahnali zpátky do dílny. Tak jsme kryli prchající. Všichni se dostali až do hotelu.

Ale sedlářská dílna, která byla mezi úřadovnou šerifa a holičským krámem, byla teď v rukou banditů. Dostanou teď zleva i zprava volno a budou postupovat buď po střechách nebo dole podél stěn. Chtěli nás za každou cenu zničit. Jinak by se s vozy ven z města nedostali.

Už za chvíli se objevili první bandité na střeše sedlářské dílny. Byli v přesile. Ačkoliv jsme prvního chlapa sestřelili, více než tuctu dalších se podařilo dostat se na střechu.

Obrátili se nalevo a napravo a tlačili se na střechy šerifovy úřadovny a holičova krámu.

Začali pomalu zatlačovat obránce. Stříleli jsme, samozřejmě, seč jsme mohli. Ale viditelnost byla značně snižená dýmem a kouřem. Občas těmi oblaky dýmu nebylo vidět ani na druhou stranu ulice.

Brzy nato vyběhli lidé z obou domů. – Několik žen, dětí – a nakonec muži, kteří se neustále otáčeli a opláceli střelbu. Dva muži a jedna žena zůstali ležet na ulici.

Mexičtí bandité získali celou jednu stranu ulice. My jsme už drželi jen obchod, hotel a salon. Mezi námi a bandity stálo osm naložených vozů. Pár lidí uteklo k nám do obchodu. Dostali jsme posilu.

Kůlna za obchodem stála v plamenech. V nich vybuchovaly láhve s vínem a alkoholem.

Vítr hnal oheň k přístavbám hotelu. Když se několik srdnatých mužů odvážilo začít hasit a strhnout malou stáj – která, kdyby se rozhořela, by způsobila, že oheň by se šířil až k salonu – se náhle ocitlo v blízkosti obrovského plamene a muselo se stáhnout nazpět.

Tahle mexická banda byla příliš silná a nebyli v ní žádní zbabělci. Tihle hoši uměli bojovat.

Zničili by město El Tuma, kdyby se brzy něco nestalo. Ale co? – Co se mělo nebo mohlo stát? – Nevěděl jsem.

Rostl ve mně pocit viny, trpká lítost. Připadal jsem si najednou jako blázen, že jsem lidi hnal do tohoto boje. – Protože to všechno se dalo přičíst hlavně mně. To já jsem v salonu na pódiu řečnil. To já jsem byl ten člověk, který mluvil o nových časech a kdovíčem ještě.

Jenže teď bylo všechno jinak. Teď tekla krev, umírali lidé, hořely domy. Teď tady bylo neštěstí a utrpení.

Musel jsem se spojit se Soccorem Conchem. Museli jsme najít nějaké východisko. Někdo musí přijít na nějaký nápad.

Protože jinak celé město lehne popelem. Všichni tady umřou. Byl jsem blázen, že jsem chtěl zlepšit tenhle svět.

Když jsem sestoupil ze střechy do horního patra, stála u

okna Stella s puškou. Jistě neviděla mnoho, protože dým jí bránil ve výhledu.

V její kůlně hořely zásoby, které sem byly dovezeny vozy po úmorných cestách. Možná byla většina toho zboží nakoupena na úvěr.

Teď, krátce po válce, přece nemohla mít tolik peněz, zvláště, když i její zákazníci u ní nakupovali na úvěr.

Bude trvat jistě dlouhá léta, než Stella Croninová dokáže tu ztrátu opět vyrovnat.

A tak jako jí se vedlo všem obyvatelům městečka.

Přistoupil jsem k ní. Otočila hlavu, podívala se na mne a vážně se usmála.

„Mrzí mě to,“ zamumlal jsem. „Neměl jsem lidi nutit k odporu: Já ...“

„Nedělej si výčitky!“ řekla. „Tohle město bylo špatné. Můj otec by byl ještě naživu, kdyby město nebylo tak prohnilé. – Je dobře, že všechno dopadlo takhle. Hnusní vlci města a podvodníci jsou pryč. Opustili město jako krysy potápějící se lodi. – My, co jsme tady zůstali, na to jednoho dne budeme hrdí.“

Když to řekla, spatřila venku v kouři pohyb. Rychle namířila dvojhlaveň zbraně a zmáčkla spoušť.

Ozval se čtyřnásobný výkřik. Kulky se zavrtaly do zdi domu. Několik jich roztráštilo okenní tabulku.

Stella Croninová se dokázala bít. Byla přímo nabitá energií.

Opět jsem si vzpomněl, že jsem chtěl k Soccoru Conchovi. A tak jsem se na Stellu ještě jednou usmál. Opětovala můj úsměv, zlomila hlaveň a zasunula do pušky nové nábojnice.

Spěchal jsem po schodišti dolů a potkal jsem tam několik mužů, kteří utekli s ženami a dětmi do domu z druhé strany. Ukryli se v obchodě za krabicemi, balíky, za pultem a převrženými policemi.

Jeden z mužů mě poznal a rozhořčeně na mě zavolal: „To jste nás dostal do pořádného pekla! Kéž bychom vás neposlechli, Jime Starrete! To, do čeho jsme se odvážili, bylo bláznovství! Co je nám do toho, když si tam za hranicemi budou dělat revoluci a když se tam pozabíjejí?“

„K čertu,“ odvětil jsem chraplavě, „copak jste ještě pořád nepochopili, že tady jde jenom o to, aby se tohle město už ani jednou nedalo znásilnit darebáky?“

Ale oni mi jen nadávali a několik žen, které dřepěly i s dětmi v koutě, mi začalo spílat hůř, než lehkým holkám z vykřičených domů.

Och, co jsem to jen byl za blázna!

Otevřel jsem boční dveře obchodu a držel jsem revolver připravený ke střelbě.

Bylo to tak jistější. V úzké uličce mezi obchodem a hotelem byli dva mexičtí bandité.

Zaregistrovali mě, ale o zlomek vteřiny později, než já je, protože i tady, v uličce, bylo plno kouře. Kromě toho zřejmě nepočítali s tím, že by někdo z nás dobrovolně z obchodu vyšel.

Vystřelil jsem po nich, doběhl jsem k bočním dveřím hotelu a zabušil na ně: „Pustťe mě dovnitř! Tady je Jim Starret! Pustťe mě! Chci za Soccorem Conchem!“

„Ten tady v hotelu není,“ ozvalo se tlumeně za dveřmi. „A ty nám můžeš být ukradený, Jime Starrete. – Že jsme tě jenom poslechli! – Doufám, že tě dostanou dřív, než nás všechny pobijí! Doufám, že půjdeš k čertu dřív, než my!“

A tak jsem to dostal zase. Nenáviděli mě.

Ale nemohl jsem jim to zazlívát.

Proklouzl jsem k přední straně hotelu, vyšvihl jsem se z boční uličky na verandu a plížil se po ní. Občas jsem lezl po čtyřech. Dveře a okna byla zatarasena nábytkem.

Z jednoho otvoru určenému ke střelbě na mě mířila dvojhlaveň pušky.

Čekal jsem ránu – nemohl jsem nic dělat. Ale najednou se mi podařilo nahlas zavolat: „Nestřílejte, to jsem já! Jim Starret!“ Brokovnice nevystřelila, ačkoliv muž už jistě držel prst připravený na spoušti.

Roztrpčený hlas řekl: „Tak se tady neplaz jako jeden z těch lumpů! Och, měl bych ti napálit broky do zadku, aby sis to pamatoval celý život!“

Nepouštěl jsem se s ním do diskuse a plazil jsem se dál. Dostal jsem se až k uličce, která oddělovala hotel od salonu. V boční uličce jsem to zase zkusil u postranních dveří. Kopl jsem do nich a zavolal jsem: „Hééj, pusťte mě dovnitř. Musím za Soccorem Conchem! Pusťte mě do lokálu!“

Když jsem to volal, rozhlížel jsem se pátravě na obě strany. Ulička byla plná kouře. Ale pak jsem spatřil postavu, která se z něj vynořila. Měla mexický klobouk se špičatou korunkou a na hrudi překřížené pásy s patronami.

Víc už jsem vidět nepotřeboval a začal jsem rychle pálit.

Bandita se svalil, ale za ním byli další. Vrhli jsem se k zemi a střílel jsem dál. Opětovali mou střelbu, ale uličku vyklidili.

Konečně se dveře otevřely. Spatřil jsem dvě hlavně. Pak zavolala Dolores Conchová: „Opravdu je to on! Pojď dovnitř, Jime!“

Převalil jsem se přes práh dveří. Dveře za mnou pak kdosi přibouchl a posunul před ně skříň.

„Jsi v pořádku, Jime?“ zeptala se Dolores Conchová. Podíval jsem se na ni. No, nemusela by se před Stellou stydět. I ona měla pás s nábojnicemi a v ruku držela brokovnici. I ona se tedy dokázala bít jako muž.

„Jsem v pořádku,“ řekl jsem. „Kde je Soccoro? Musím s ním mluvit, protože musíme něco vymyslet. Jestli na nic nepřijdeme, jsme všichni brzy utraceni.“

Přikývla a vedla mě. Když jsme vycházeli po schodišti nahoru, zaslechl jsem, jak jeden z mužů dole říká: „Ten lotr nás svými řečičkami docela pobláznil. – Teď jsme všichni v náramné bryndě a půjdeme pěkně k čertu ...“

Víc jsem nezaslechl. Dostali jsme se do horního patra. V duchu jsem se ptal, jestli je mezi lidmi v tomhle městě na mé straně ještě někdo jiný, než Stella a Dolores.

Copak řekne Soccoro ? Našli jsme ho v jednom pokoji u okna. Právě si nabíjel revolver. Z tohoto rohového okna měl dobrý výhled na celou ulici i do boční uličky. Sklesle se na mě usmál. „Kdybych věděl, že to bude takhle zlé, ještě bych jim ty vozy dopravil za řeku – jenom abychom tohohle byli ušetřeni. Jíme, vsadím se, že nás do hodiny vykouří a postřílí.“

Posadil jsem se vedle něj. I Dolores si k nám dřepala.

Najednou jsem dostal nápad, který jsem hledal a o němž jsem doufal, že ho najdu společně se Soccorem.

Zeptal jsem se: „Soccoro, ty přece znáš přesně náklad jednotlivých vozů. Všechno jsi při přebírání určité důkladně kontroloval. – Ve kterém voze je střelný prach?“

„Proč to chceš vědět?“ zeptal se chraptivě. V temných očích „se mu zalesklo.

„Ti lumpové chtějí zbraně,“ odpověděl jsem. „Aby je dostali, musí nás napřed všechny pobít. – Tak si to alespoň myslí. – Jenže musejí také počítat s velikými ztrátami. Ty zbraně jim ovšem za značné ztráty zřejmě stojí. – Ale když žádné zbraně nebudou ...“

„Chápu,“ řekl Soccoro. „Ty chceš prostě těch osm vozů vyhodit do vzduchu – sto tisíc dolarů!“

„Jistě,“ řekl jsem. „Protože přece jde o to: buď nás ti hrdlořezové postřílí a zbraně ukořistí, nebo to vzdají, protože už se jim nevyplatí bojovat. – Položím zápalné šňůry do správného vozu se soudky střelného prachu a podpálím je. – Musím ovšem co nejrychleji najít ten

správný vůz. Nemám čas prohledávat všechny.“

Přikývl, zvedl paži a utřel si zpocený obličej, zčernalý od prachu.

„Ale to je moje věc,“ zamumlal. „Konečně jsem ten náklad objednal já. – To, že mi ho pak Jeffreysové ukradli, nehraje roli. – Půjdu a ty vozy vyhodím do vzduchu. – Je to druhý vůz zprava, ale z opačné strany.“

„Ne,“ řekl jsem. „Je to moje vina, že se město pustilo do téhle věci. Lidé jsou teď v bryndě. Neodhodlali byste se k odporu, kdybych vás k tomu svými řečmi nesvedl. Dík, žeš mi ukázal ten vůz.“

Chtěl jsem se doplazít ke dveřím, protože nebylo možné jít vzpřímeně. Ze střech okolních domů se sem neustále sypaly kulky.

Když jsem se plazil kolem Soccora Concha, předklonil se a praštil mě revolverem přes ucho a přes spánek. Byl to neuvěřitelně přesný a rychlý úder, po kterém jsem se sesypal na zem. Ale nebyl jsem ještě docela hotov, chtěl jsem vstát. Udeřil mě podruhé.

A tu se mi zatmělo před očima.

Co se stalo v dalších minutách už jsem nevnímal.

Nejprve jsem ucítil úžasnou bolest a pak touhu konečně se zase narovnat.

Ale ještě jsem si nemohl na nic rozpomenout. Nevěděl jsem, co se stalo.

Z toho otupělého stavu mě vytrhla mohutná detonace – a pak další výbuch.

Najednou se mi rozsvítilo.

Vzpomněl jsem si, co jsem chtěl a nemohl udělat. Soccoro Concho to navlékl tak, aby mohl jít sám a vyhodit svoje vozy do vzduchu.

První tři výbuchy musely být hrozné. Jestliže se už předtím při přestřelce nevysypaly okenní tabulky, pak se to stalo teď.

Střechy z okolních domů odlétly a salon se chvěl jako domeček z karet.

Pomalu jsem se posadil a držel si bolavou hlavu. Opřel jsem se zády o stěnu a musel jsem si odkašlat. Přitom jsem měl pocit, že se mi hlava rozskočí. Dovnitř se valil rozbitým oknem dým. – Štiplavý, hustý kouř páchnoucí střelným prachem.

Najednou se vedle mne ocitla Dolores Conchová. Dřepla si ke mně a zakřičela mi do ucha: „Vzkazuje ti, že se nemáš zlobit. Ale domníval se, že vyhodit ty vozy do vzduchu přísluší jen jemu a nikomu jinému. – Nechá tě pozdravovat.“

„K čertu!“ zaskřehotal jsem. „To mě nemusel hned mlátit po hlavě ...“

„Ale ano,“ řekla. „Protože jinak bys to udělal ty. Oba se cítíte zodpovědní za to, co se stalo. – Ale větší právo měl on, ne?“

Neřekl jsem nic. Teprve, když se dým rozptýlil, nakoukl jsem oknem ven.

Z osmi vozů už nezůstalo mnoho. Byla tam jen hromada dříví a železa a z ní šlehalý plameny.

Těsně před vchodem do salonu ležel Soccoro Concho. – Byl mrtev. To jsem poznal hned na první pohled, protože jsem měl zkušenosti z války. Když někdo ležel na zemi tak podivně zkroucený, byl mrtev.

Z které si střechy domu sem zaznělo zvolání: „Hééj, chystají se táhnout pryč! – Vzdali to! Už pro ně nemá smysl tady bojovat!“

Po těchto chraptivých slovech následoval vítězný pokřik.

Obránci El Tummy slavili své vítězství. Byli to přece jen

Texasané. Bránili El Tumu tak dobře, jak jen se dalo.
Ted si tedy připadali jako hrdinové od Alamo.

Když jsem šel ke Stelle, tu a tam se na mne dívali lidé. Nikdo už mě neproklínal – ale nikdo na mne také nepromluvil. Byli hrdi na své vítězství, které jim umožnil Soccoro. Ale dostali se také o několik let nazpět.

Mohl jsem jim říct, že město nemá žádnou budoucnost do té doby, dokud zůstane stejně špatné a hříšné jako dřív. Ted' bylo ovšem všechno jinak.

Ale já jsem tady skončil.

Proč bych jim tady ještě něco povídal? Z okna hotelu se na mě díval Kirby. Zastavil jsem se a zeptal jsem se: „Všechno v pořádku, Kirby?“

Přikývl. „A jak s tebou?“ zeptal se.

Pohlédl jsem směrem k obchodu. Vyšla z něj Stella. Přes stále se převalující oblaka dýmu jsem si všiml, jak se jí ulevilo, když mě zahlédla. Měla o mne strach.

„Všechno je v pořádku, Kirby,“ řekl jsem. „Brzy seženeme dohromady stádo a potáhneme s ním do Kansasu.“

Pak jsem se otočil, zamířil jsem ke Stelle a vzal ji do náruče. Když jsme se políbili, podívala se na krvavou bouli nad mým uchem.

„Soccoro?“ zeptala se, její bystrý rozum jí už všechno napověděl.

„Ano,“ odpověděl jsem. „A já s Kirbym brzy poženu na dva tucty divokých krav do Kansasu. Máš strach, že se zase pustím do něčeho nebezpečného a že pak nebude nikdo, kdo by to za mě vyřídil?“

„Musel to zkusit nejdříve Soccoro,“ zamumlala. „Pak jsi byl na řadě ty. Samosebou, že se o tebe budu bát, Jime.“

Ale to už patří k lásce. – Pojedu do Kansasu s vámi. Nechci zůstat v tomhle městě.“

Nu, milý čtenáři, tenhle příběh píšu jako starý muž na verandě velkého stavení na ranči. Stal jsem se dědečkem a nemám už nic na práci.

Právě přichází Stella ze zahrady s náručí plnou květin. Je mou ženou už třicet let. Usmívá se na mne. Život byl krásný a pořád ještě je.

To, co se tehdy stalo v El Tumě, už přebolelo, dokázal jsem na to zapomenout a pochopil jsem, co jsem udělal špatně.

Ale kdo je bez chyb?

KONEC

G.F. UNGER - VLCI MĚSTA

Vydává MOBA, spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. 05/41 21 28 50
ve spolupráci s Bastei-Verlag

Odpovědná redaktorka Eliška Nováková

Technický redaktor Stanislav Kašparec

Překlad Pavel Sychra

Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno

© MOBA, spol. s r. o.

© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH & Co., Bergisch Gladbach

Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím Poštovní přepravy Praha, č. j. 1127/93, ze dne 7. 4. 1993